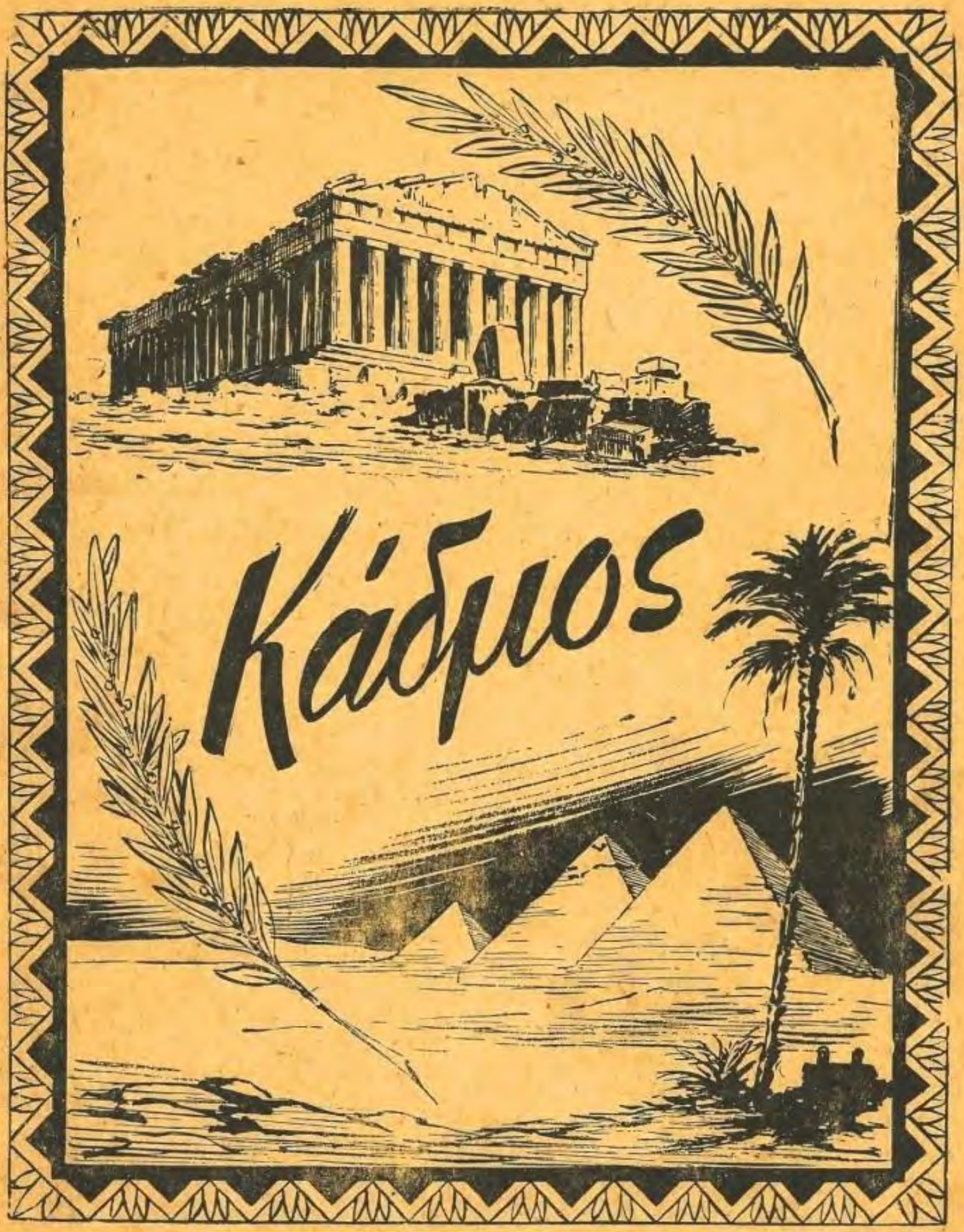

ΑΘΗΝΑ Έκτακτο Τεύχος 2017

ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
ΤΑΞΗ 1966

1966 - 2016

50 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

ΚΑΔΜΟΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΟΡΥΛΑΙΟΥ 26, ΑΘΗΝΑ 11521, ΤΗΛ. 210 68 25 492

www.ambetios.gr , ambetios@ambetios.gr

ΕΚΤΑΚΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 2017

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ :

Νικόλαος Βαδής vadisnikolas@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ :

Αρχισυντάκτης :

Ευάγγελος Πεζάς evanpezas@gmail.com

Μέλη :

Νικόλαος Βαδής vadisnikolas@gmail.com

Καίτη Μπαραμίλη kmpara@gmail.com

Δημήτρης Πιερής dpieris@gmail.com

Λήδα Καρρά ledaliongr@yahoo.gr

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ :

Απόστολος Δωρίτης, architects@doritis.gr

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ :

Ντάνης Δικαστόπουλος iordanisdikastopoulos@hotmail.com

Άγγελος Κουτρουμπάκης acdesign6@gmail.com

Νανά Ευσταθιάδου anpapavasiliou@yahoo.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

			ΣΕΛ
1	Δυο λόγια από τον Πρόεδρο	Νικόλας Βαδής	4
2	Ο χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη	Λάκης Πεζάς	5
3	Λίγα λόγια για το τεύχος αυτό.	*Ντάνης Δικαστόπουλος*	6
2	Με αγάπη.. *Ντάνης* Αφιερωμένο σε σας.	*Ντάνης Δικαστόπουλος*	6
3	Χρονογράφημα «Επάγγελμα Συνταξιούχος»	*Νανά Ευσταθιάδου*	7—8
4	Αφιέρωμα στους δασκάλους μας του Δημοτικού. Τι απαντήσαμε στο ερώτημα: Στο δημοτικό ποιος ήταν ο αγαπημένος σου δάσκαλος-λα		8—9
5	Αφιέρωμα στους καθηγητές μας Γυμνασίου & Λυκείου. Γυμνάσιο- Λύκειο. Αφιέρωμα στο αγαπημένο μας μάθημα και στον αγαπημένο μας καθηγητή. Άραγε μας επηρέασε κανείς στην επιλογή της επαγγελματικής μας σταδιοδρομίας;		10—12
6	Ο θρύλος που λεγόταν ΚΟΝΑΣ : όταν ακούς το όνομα Κονάς τι θυμάσαι;		12—13
7	Ο Κάδμος θυμάται. Εκθέσεις των συμμαθητών μας και δημοσιεύματα από παλιούς Κάδμους.		14—15
8	Ο Αθλητισμός στα σχολικά μας χρόνια. Οι γυμναστικές επιδείξεις στο Κοινοτικό Στάδιο της Σούμπρας και τι μάς φέρνουν στο νου.		16—19
9	Διάφορα περιστατικά στην τάξη ή στο διάλειμμα. Οι αταξίες μας, οι κατσουρμάδες (σκασιαρχεία) που πήγαν καλά ή στραβά.		20—23
10	Ποιά εκδρομή μάς έμεινε αξέχαστη.		23—28
11	Οι αλησμόνητες θεατρικές μας παραστάσεις στο θέατρο της Αμπετείου.		29—30
12	ΞΑΝΑ ΜΑΖΙ μετά από 50 Χρόνια.		30—43
13	Οδεύοντας για την Αμπέτειο	*Παπαδήμου & Χατζηκωνσταντίνου*	43—44
14	*Ο Γιώργος Ρωσσίδης θυμάται*	*Γ. Ρωσσίδης*	44—45
15	ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΠΕΤΕΙΟ Τι εκτιμούμε ότι μας προσέφερε.		45—46
16	Τι πιστεύουμε για την παιδεία που λάβαμε στην Αίγυπτο.		46—47
17	ΑΙΓΥΠΤΟΣ. Αλήθεια, νοσταλγούμε την Αίγυπτο ή όχι;		47
18	Τι ικανοποίηση σού έδωσε-δίνει το επάγγελμά σου;		48

Ο ΚΑΔΜΟΣ δημοσιεύει μόνο ενυπόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη για αυτά που γράφουν και διανέμεται δωρεάν σε ηλεκτρονική μορφή στα μέλη και τους φίλους του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής.

Δυο Λόγια από τον Πρόεδρο

…….γράφει ο Νικόλαος Βαδής, απόφοιτος 1963

Φίλοι Αμπετειανοί,

Ο σημερινός Κάδμος είναι αφιερωμένος στην γιορτή των 50 ετών από την αποφοίτησή σας από την Αμπέτειο Σχολή το 1966 στο Κάϊρο. Είμαι ευτυχής που μπορεί και ο Σύλλογος της Αμπετείου Σχολής (ΣΑΣ), στην Αθήνα, ο Σύλλογος σας, να συμμετέχει στην γιορτή σας.

Ο ΣΑΣ ιδρύθηκε το 1996 από μια ομάδα Αμπετειανών στην Αθήνα που αποφάσισαν να καλέσουν όλους τους αποφοίτους της αγαπημένης μας Σχολής, αλλά και τους καθηγητές της και όλους τους μαθητές που πέρασαν από την Αμπέτειο να συμμετέχουν.

Η απήχηση ήταν μεγάλη και ο ΣΑΣ γιόρτασε πέρυσι τα 20 του χρόνια. Ο Σύλλογός μας προσπαθεί με τη απέραντη αγάπη των αποφοίτων αυτής της Σχολής, να κρατήσει το πνεύμα και τις ηθικές αξίες που διδάχτηκαν σ’ αυτήν.

Ένας σημαντικός συνδετικός κρίκος είναι ο ΚΑΔΜΟΣ , το μαθητικό περιοδικό, που ξεκίνησε το 1946 και αναβίωσε στις μέρες μας.

Αν δεν είστε ήδη μέλη του Συλλόγου μας σας προσκαλώ να γίνετε και να λάβετε ενεργό μέρος και στον Σύλλογο και στον Κάδμο.

Με φιλικούς χαιρετισμούς,

Νικόλας Βαδής
Πρόεδρος
Σύλλογος Αμπετείου Σχολής
και Εκδότης του Κάδμου

Ο Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη

…….γράφει ο Λάκης Πεζάς

Αγαπητοί μου φίλοι και φίλες

Είμαι ιδιαίτερα ευτυχής που μου δίνεται η ευκαιρία σ ’αυτό το τεύχος του Κάδμου να γράψω και εγώ λίγα λόγια και να χαιρετήσω φίλους και φίλες της Αμπετειανής τάξης του 1966. Η τάξης σας είναι από τις αγαπημένες μου αφού σ’ αυτήν ανήκουν τόσοι πολλοί και πολλές αγαπητοί φίλοι και φίλες. Από τις παιδικές μου φίλες Νανά και Βεατρίκη που η φιλία μας είναι δεύτερης γενιάς, αφού ξεκίνησε με τις τρεις μαμάδες μας, Ελένη, Μαρίτσα και Έλλη -τρεις από τις ωραιότερες γυναίκες του Καίρου- τους παιδικούς μου Ηλιουπολίτες φίλους Ρίκο, Μανώλη, Φοίβο, τους καλούς Καϊρινούς μετέπειτα φίλους, όπως τον Νικόλα Κλωνάρη, τους αείμνηστους Πάνο Βλασσόπουλο και Άρη Φρονίστα, Νικόλα Πολίτη, Εύο Δήμα και τους «Εν Αθήναις» φίλους, Ντάνυ, Άγγελο, Δημήτρη Ξούδη, Άγη Πετρίδη, και Γιώργο Ρωσσίδη.

Η τάξης σας φίλοι μου είναι, αν όχι η ποιο σπουδασμένη τάξης που αποφοίτησε από την Αμπέτειο, μία από τις “Top 5”. Μηχανικοί, οικονομολόγοι, γιατροί και ένας πρέσβης, αλλά όχι ο οποιοσδήποτε πρέσβης, ο πρώτος Αιγυπτιώτης πρέσβης της Ελλάδος στο Κάιρο! Διαβάζοντας τον κατάλογο των αποφοίτων σ’ αυτό το τεύχος πραγματικά εντυπωσιάστηκα με όλους σας.

Εγώ ήρθα στην Αμπέτειο στην 1η Γυμνασίου από την Μελαγχροίνειο το 1957. Ένοιωσα ότι είχα μεγαλώσει και ήμουν πλέον έτοιμος για το μεγάλο βήμα στην μητρόπολη της Αιγύπτου, το μεγάλο σχολείο. Έκανα γρήγορα φίλους, αγαπητούς μέχρι τώρα, Πατρινό, Πάσσαρη, Μπενοβία, Λυκιαρδόπουλο, τον αείμνηστο Γιώργο Πάντο, μια τάξη μεγαλύτερη και άλλους πολλούς. Δεν ήμουν ο καλλίτερος μαθητής αλλά τα κατάφερνα με 15 και 16 και περνούσα και θα παρέμενα στην Αμπέτειο μέχρι την 6η Γυμνασίου αλλά ατύχησα γιατί… «δεν άρεσα» στον θρύλο της σχολής, τον κ. Κονά. Από την αρχή της 2ας Γυμνασίου είπε στους γονείς μου ότι δεν με ήθελε στην Αμπέτειο, του «χαλούσα» την τάξη είπε, ήμουν πολύ κακομαθημένος και χαϊδεμένος και σύστησε στους γονείς μου να με στείλουν στον Χιωτίνη στην Μανσούρα για να μάθω να σέβομαι τους ανωτέρους μου και να μην «βγάζω γλώσσα».

Έτσι άδοξα έληξε η σύντομη παραμονή μου στην Αμπέτειο αλλά μαζί μου πήρα και έχω ακόμα πολλές και ευχάριστες αναμνήσεις και καλούς φίλους από τότε. Ένα από τα ποιο αγαπημένα μου πράγματα στην Αμπέτειο ήταν ο Κάδμος. Τον διάβαζα από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα του και μετά που… «διώχτηκα» από την Αμπέτειο, περίμενα με ανυπομονησία να πάρω κάθε καινούργιο τεύχος που μου έστελνε ο αγαπητός μου φίλος Γιώργος Πάντος μέσω του πατέρα του Ρήγα που ήταν ο δικηγόρος του μπαμπά μου. Αργότερα, στην Μελαγχροίνειο όπου τελείωσα το Γυμνάσιο -στην Μανσούρα «επέζησα» μόνο 4 μήνες και τόσο ξύλο δεν έφαγα ποτέ στην ζωή μου- προσπάθησα με τον Βάνο Πάσσαρη να βγάλουμε μια εφημερίδα της σχολής αλλά μας το απέκλεισε ο Πλάντζος.

Γι’ αυτό ήταν μεγάλη τιμή για μένα όταν ο πρόεδρος και το ΔΣ του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής μου ανέθεσαν την αρχισυνταξία του νέου "Εν Αθήναις» Κάδμου.

Η ιδέα του ειδικού αυτού τεύχους του Κάδμου, όπως λέει και ο Ντάνης στην εισαγωγή του, ήταν όντως δική μου. Ο Ντάνης με πλησίασε, μετά από πρόταση της Νανάς, για να προσφέρει ο Σύλλογός μας κάτι μετάλλια που είχαμε ετοιμάσει για τα 50 χρόνια της τάξης μου του 1963.

Τελικά τα αναμνηστικά διπλώματα σε χαρτί ιμιτασιόν πάπυρο ήταν νομίζω η καλλίτερη λύση και χαίρομαι που και εγώ προσέφερα κάτι για την γιορτή σας των 50 ετών. Ήταν μια ωραία και συγκινητική γιορτή και συγχαίρω τον Ντάνη, τον Άγγελο και την Νανά, αλλά και όλους σας, για την πολύ επιτυχημένη αυτή εκδήλωση

Ο πρόεδρος μας, Νικόλας Βαδής σας προσκαλεί όλους σας να γίνεται μέλη του Συλλόγου μας, του Συλλόγου σας και θα ήθελα και εγώ να το επαναλάβω. Σας θέλουμε όλους σας μέλη του Συλλόγου και εγώ σαν αρχισυντάκτης του ιστορικού σας περιοδικού, την συχνή σας συνεργασία. Το τεύχος του Ιουλίου θα σταλεί σε όλους σας και από σήμερα είστε και εσείς αποδέκτες του Νέου Κάδμου.

Με φιλικούς χαιρετισμούς

Λάκης Πεζάς.

1. Λίγα λόγια για το τεύχος αυτό

Γράφει ο Ντάνης Δικαστόπουλος

Πήρε πολύ χρόνο για να φθάσουμε να πραγματοποιήσουμε αυτήν την Ειδική Έκδοση του Κάδμου , που όπως εμείς οι απόφοιτοι του 1966 γνωρίζουμε, ξεκίνησε μετά από ιδέα και πρόταση του Γ.Γ. του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής και Αρχισυντάκτη του Κάδμου κ. Λάκη Πεζά, και την έγκριση του Προέδρου κ. Νικολάου Βαδή και της ολομέλειας του Δ.Σ του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής, τους οποίους ευχαριστούμε ιδιαίτερα.

Πιστεύω ότι, ανεξαρτήτως έτους αποφοίτησης, όσοι διαβάσουν αυτόν τον Κάδμο, μέσα από τις σελίδες του θα ταξιδέψουν, θα θυμηθούν περισσότερα και θα νοσταλγήσουν για λίγο τα χρόνια της αθωότητας.

Αυτή η προσπάθεια και όλη η δουλειά, εκτός από τον κόπο και την σιωπηρή συνδρομή των υπευθύνων του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής, βασίζεται στην συμβολή του καθενός από εμάς τους αποφοίτους του 1966 με αναμνήσεις, ντοκουμέντα και φωτογραφίες της τάξης μας, που πρόθυμα τις μοιραζόμαστε με όλους τους αναγνώστες.

Όλες οι αναμνήσεις που καταγράφονται εδώ είναι τελείως αυθόρμητες και ειλικρινείς, καθότι βγήκαν από ένα ξαφνικό τηλεφώνημα προς τους περισσότερους/ες συμμαθητές και την προθυμία τους να απαντήσουν.

Τέλος αυτό το τεύχος είναι ένα μεγάλο αφιέρωμα στην Αμπέτειό μας αλλά και στα Σχολεία που περάσαμε στο Δημοτικό, καθώς και στους δασκάλους και καθηγητές μας που κάτι τους οφείλουμε και εμείς, όπου ένα **Ευχαριστώ** είναι το λιγότερο που μπορούμε να τους πούμε.

2. Με αγάπη . . . . . Ντάνης

Γράφει ο Ντάνης Δικαστόπουλος

Θα σας πω ένα παραμύθι που όταν ήμουν μικρός διάβασα και μέχρι τώρα το θυμάμαι.

Κάποτε ήταν ένα μικρό παιδάκι που τον λέγανε χαϊδευτικά Ντάνη. Ο Ντάνης πήγαινε στο σχολείο στο δημοτικό και μόλις είχε μάθει να γράφει.

Οταν πλησιάζανε οι γιορτές των Χριστουγέννων η μητέρα του τον ρώτησε: Τι θέλεις να σου φέρει ο Αϊ Βασίλης; Ο Ντάνης λοιπόν χωρίς πολλή σκέψη, γιατί από μέρες έκανε όνειρα, άρχισε να λέει στη μητέρα του τις επιθυμίες του. Τότε τον σταμάτησε η μητέρα του και τού είπε: Ο Αϊ Βασίλης τώρα ξέρει ότι μεγάλωσες και ξέρεις να γράφεις. Γι' αυτό πρέπει να του γράψεις ένα γράμμα για να σού φέρει αυτά που θέλεις.

Ετσι βάλθηκε ο μικρός ο Ντάνης να γράφει τα δώρα που ήθελε να του φέρει ο Αϊ Βασίλης. Οταν τελείωσε με τη λίστα την έδειξε στη μητέρα του και εκείνη τον ρώτησε: Δεν θέλεις ο Αϊ Βασίλης να φέρει και ένα δωράκι στην αδελφούλα σου που δεν ξέρει ακόμα να γράφει; Ακόμα και ένα δωράκι από σένα για τον μπαμπά που τόσο κουράζεται στη δουλειά για να μάς έχει όλα αυτά που έχουμε και δεν προλαβαίνει να τού γράψει;

Ετσι ο Ντάνης συμπλήρωσε το γράμμα του στον Αϊ Βασίλη και το ξανάδειξε στη μητέρα του. Αφού το είδε η μητέρα του τον ρώτησε: τον αγαπάς τον Αϊ Βασίλη; Και βέβαια τον αγαπώ, απάντησε ο Ντάνης.

Και τότε του είπε η μητέρα του: όταν γράφεις σε κάποιον που αγαπάς και αυτά που γράφεις τα γράφεις με αγάπη, τότε κλείνοντας το γράμμα σου, τού υπογράφεις

«Με αγάπη. Ντάνης».

3. Χρονογράφημα. Επάγγελμα Συνταξιούχος

Γράφει η Νανά Ευσταθιάδου

Τώρα, το «συνταξιούχος» είναι κατάσταση, είναι αναμφισβήτητα ένα γεγονός. Το «επάγγελμα» βέβαια, σημαίνει κάτι μέσα από το οποίο προσφέρεις, είναι μια κοινωνική συνεισφορά, για την οποία και αμείβεσαι ανάλογα με την αξιολόγηση, το μέγεθος και την ευρύτητά της. Θα μού πείτε, στην εποχή που ζούμε αμφίβολος είναι ακόμα κι ο καθορισμός αυτού καθ' εαυτού του επαγγέλματος, επομένως κι η αμοιβή κι η προσφορά του. Τι να πω κι εγώ, μπερδεύτηκα… Φτάνουμε λοιπόν στον συνταξιούχο που βοηθιέται από το κράτος με κάποιο ποσό για τη μέχρι οριστικής παύσης του επαγγέλματος προσφορά του: και το ποσό ασφαλώς θα όφειλε να είναι ανάλογο με την εργασία του και τα όσα, τόσα χρόνια δέσμευσε από τα εισοδήματά του για μια καλύτερη μέρα στις αναπόφευκτες ανημπορίες που επιφυλάσσει σε όλους μας η ζωή στη δύση της.

Επειδή όμως όλα αυτά γκρεμίστηκαν κι οι αξίες κι οι λογικές αναλογίες έχασαν την υπόσταση και την έννοιά τους, θα παραμείνω εύλογα στο «συνταξιούχος» = οριστική παύση εργασίας. Ναι φίλοι μου, τι κάνουμε τώρα με λιγότερα απ' όσα υπολογίζαμε και με δεμένα τα χέρια? Καλή ερώτηση. Για τα βιοποριστικά, ας κόψει ο καθένας το σβέρκο του, αυτό μας έμαθαν δυστυχώς τα πράγματα. Ακόμη κι εδώ, ταξικά πάει το θέμα. Γιατί οι έχοντες αποθέματα παραδοσιακά, κουτσά στραβά συμπληρώνουν και ζούνε, οι άλλοι… να πάνε να πνιγούνε!!! Σ' αυτό το σημείο φτάσαμε, και προφανώς δεν είναι στο χέρι μας να κάνουμε το οτιδήποτε. Τι ντροπή αλήθεια!

Σημασία λοιπόν έχει, να δούμε σφαιρικά το όλο θέμα, ξεκινώντας από το ότι σίγουρα δεν ξοφλήσαμε. Τι κάνουμε τώρα? Πώς γεμίζουμε το χρόνο μας και αξιοποιούμε τις γνώσεις και τις τάσεις μας για να μην τρελαθούμε? Γιατί περί αυτού πρόκειται: λογικά «συνταξιούχος»= ο έχων ελεύθερο χρόνο, τόσο που να μην ξέρει τι να τον κάνει…

Αρχικά, δε θα πρέπει να ξεχνάμε ότι πρώτο μας από τη φύση μέλημα, είναι να συνεχίσουμε να προσφέρουμε στα παιδιά μας και στη ζωή που τα ίδια συνεχίσανε φέρνοντας στον κόσμο τα δικά τους παιδιά, με κάθε δυνατό τρόπο: αγάπη, φροντίδα, θαλπωρή, παρουσία και υποστήριξη στις εκάστοτε ανάγκες, πάντοτε βέβαια μέσα στα πλαίσια σεβασμού των ελευθεριών και δυνατοτήτων όλων, δίχως αυτό να σημαίνει κι ο περιορισμός μας μόνο στα συγκεκριμένα ηθικά καθήκοντα. Το κομμάτι γονιός, παππούς, γιαγιά, είναι μόνο ένα σκέλος της ζωής του συνταξιούχου, κι αυτό δεν θα πρέπει να το ξεχνάμε. Είμαστε αυτό που η φύση μας υπαγορεύει αλλά σαφώς είμαστε και κάτι άλλο ακόμα, κάτι που δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει.

Μερικοί από μας είχαν την ευλογία να έχουν δικές τους επιχειρήσεις, οπότε και συνεχίζουν να προσφέρουν μέσα απ' αυτές: λίγοι βέβαια, αλλά υπάρχουν κι αυτοί. Άλλοι πάλι είχαν το άστρο του καλλιτέχνη που τόσα χρόνια κοιμόταν και τώρα βγήκε στο προσκήνιο. Πολύ τυχεροί οι συγκαταλεγόμενοι σ' αυτήν την ομάδα συνταξιούχων. Ζωγραφική, συγγραφή, μουσική και άλλα πολλά, ικανά να ευφράνουν την ψυχή και το πνεύμα τους, δίνοντάς τους την ευκαιρία να συνεχίζουν να εκφράζονται μέσα από τις πράξεις τους και να προσφέρουν συνάμα στο στενό και γιατί όχι και στον ευρύτερο κοινωνικό τους κύκλο – και βέβαια όχι απαραίτητα επ' αμοιβή, γιατί το ζητούμενο είναι άλλο προφανώς: είναι η συνέχιση της ουσιαστικής ύπαρξης μέσα από την έκφραση κάθε μορφής.

Άλλοι πάλι, βρήκαν επιτέλους το χρόνο να διαβάζουν, να επιμορφώνονται και να ταξιδεύουν μέσα από τα βιβλία σε κόσμους άγνωστους μέχρι τώρα, κάνοντας αλλεπάλληλα δώρα γνώσης στον εαυτό τους, αλλά και στους γύρω τους. Έτσι δεν πέφτουν στο τέλμα των αχρήστων και παραμένουν γεμάτοι ενδιαφέροντα οι ίδιοι, αλλά και περιζήτητοι στους γύρω για τα όσα έχουν να μοιραστούν μαζί τους.

Πέρα όμως απ' όλα αυτά, που ας μη γελιόμαστε, ενέχουν μια δόση έμφυτης δύναμης, που δεν έχουμε όλοι, υπάρχουν και τα πολύ απλά, αλλ' ανθρώπινα, όμορφα και χρήσιμα πράγματα που μπορούν να μας γεμίσουν τη μέρα και να μη σβήσουν ποτέ το χαμόγελο από τα χείλη μας. Τα λουλούδια μας, οι γλάστρες ή ο κήπος μας, είναι ένα απ' αυτά. Ένα νόστιμο επιμελημένο φαγητό, που θα σκορπάει την ελκυστική μυρωδιά του σ' όλο μας το σπιτικό, ένα κέικ, ένα κουλουράκι κι άλλα πολλά. Έτσι για τη δική μας εκτόνωση και ικανοποίηση μέσα από τις πιο απλές δημιουργίες.

Μουσεία, θέατρα, κινηματογράφος, πολιτιστικές και ψυχαγωγικές εκδηλώσεις παίζουν κι αυτά, γιατί μας χαρίζουν και μας γεμίζουν.

Η άσκηση, με όποιον δυνατό τρόπο για να μην… σκεβρώνουμε. Να μην ξεχνάμε ότι νους υγιής εν σώματι υγιή.

Αλλά βρε παιδιά. Υπάρχει και η κορυφή όλης αυτής της πυραμίδας των ενασχολήσεων: λίγο απ' όλα αν κυνηγούσαμε να κάνουμε σίγουρα θα ξανανιώναμε επιτυχώς και ουσιαστικώς! Και ξανανιώνω δε σημαίνει τίποτα άλλο από το ζω μια γεμάτη για τα μέτρα μου ζωή δίχως να μπορεί να με βάλει κανείς στο περιθώριο – σημαντικότατο-γιατί παραμένω δυναμικά ενεργός και ενδιαφέρων. Άλλωστε, πέρα από κάποιες δυσάρεστες εξαιρέσεις, ακόμα δεν φτάσαμε στο στάδιο της καθήλωσης. Γι' αυτό όσο μπορούμε να το μεταθέτουμε. Εχουμε ακόμα χρόνια δουλειάς, συναισθηματικής, σωματικής και πνευματικής, ας τα εκμεταλλευτούμε λοιπόν γιατί οι ατυχίες και τα απρόβλεπτα της ζωής είναι πολλά και κανείς μας δεν γνωρίζει πότε θα μας φρενάρουν ή θα μας σταματήσουν.

Βουρ λοιπόν να προλάβουμε ό,τι ωραιότερο έχει αυτή η ζωή και να χαρούμε το κάθε της λεπτό. Φτιάχνουμε εικόνες, δουλεύουμε θέματα, προσθέτουμε ήχο και χρώματα… και συνεχίζουμε, όπως μπορεί ο καθένας καλύτερα. Αρκεί να διατηρήσουμε ξύπνια τη διάθεση για έργο, προσπαθώντας… γιατί όχι? και τα ακατόρθωτα.

4. Αφιέρωμα στους Δασκάλους μας του Δημοτικού

Από το Κάιρο με αλφαβητική σειρά, Αμπέτειος, Αχιλλοπούλειος, Διάπλασις, Ξενάκειος, Μελαγχροίνειος, Πατριαρχική Σχολή, Σχολή Μικέ, Εθνικό Λύκειο ή όπως έμεινε στη μνήμη των μαθητών της, Δημοτικό Σχολείο της «Ολυμπιάδος», επίσης και από τις άλλες πόλεις της Αιγύπτου, Αλεξάνδρεια, Μανσούρα, Μίνια, Πόρτ Σάϊντ, αλλά κι από Γαλλικά κι Αγγλικά Σχολεία, είναι τα σχολεία από τα οποία περάσαμε τα πρώτα χρόνια της σχολικής μας ζωής, ώσπου κάποια μέρα βρεθήκαμε όλοι μαζί. Ηταν τα αθώα χρόνια όπως τα λέμε.

Σε κάθε σχολείο υπήρχαν πολλοί δάσκαλοι, από τους οποίους κάποιους γνωρίσαμε κι εμείς. Αλλους τούς θυμόμαστε ακόμα, αλλά και πολλούς με τα χρόνια, φυσικό είναι να μην τους θυμόμαστε. Αλλοι ήταν αυστηροί, άλλοι όχι. Κάποιοι με ιδιαιτερότητες, αλλά όλοι μα όλοι αγαπητοί κι αξέχαστοι για τον καθένα μας, γιατί όλοι κατάφεραν κάπου ν' αγγίξουν την παιδική μας καρδιά.

Πάντως, κατά γενική ομολογία, όλες και όλοι, **ήταν πραγματικοί δάσκαλοι**!

Ολοι μας ερωτηθήκαμε « Στο δημοτικό ποιός ήταν ο αγαπημένος σου δάσκαλος;».

Πολλές απαντήσεις πήρα που τις καταγράφουμε πιο κάτω όπως ακριβώς απαντήθηκαν, αυθόρμητα από τις παιδικές καρδιές του τότε και που λόγω θέματος ξύπνησαν και πάλι. Η σειρά τους είναι τυχαία.

-Πού να θυμάμαι.. Δεν τους θυμάμαι να σου πω την αλήθεια. Πήγαινα και στη Σούμπρα….

-Δε θυμάμαι κανέναν ιδιαίτερα γιατί άλλαζα συνέχεια σχολεία. Κάποια ήταν και ξένα, γιατί ακολουθούσα τον πατέρα μου που ήταν διευθυντής και συνέχεια τον μετέθεταν από πόλη σε πόλη για να οργανώσει νέα υποκαταστήματα.

-Τώρα κάτι λες. Πού να θυμάμαι ποιόν δάσκαλο είχα στην Πατριαρχική Σχολή?

-Θυμάμαι ότι πήγαινα στη Σούμπρα στη σχολή Μικέ. Αλλά δε θυμάμαι τους δασκάλους.

Και τώρα να κάποιοι από μάς, που κάποιους θυμούνται και πώς:

Στην Αλεξάνδρεια, ο Διακοφωτάκης.

Σπάρταλης στη σχολή Μικέ.

Καίτη Μιχαλιάδου από το Σχολείο "Διάπλασις".

Γεωργία Πατσατζή στη Μίνια.

Στη Μελαγχροίνειο: Κοσβής, Σφήκας

Μαλάμω στο νηπιαγωγείο, που ήταν μια δεύτερη μάννα, ένας παιδικός έρωτας

Παπαδοπούλου - Βογιατζής - Κοντού στο νηπιαγωγείο, Πατρού ήταν αυστηρή αλλά λάτρευε τα παιδιά και μάς έβαλε βάσεις στην πρώτη.

Ξενάκειος : Παπαστεφάνου, Κοζάκης, Ιορδανίδης, Κορωναίος, Στεφάτος,

Στο Αχιλλοπούλειο, Καλοκάρδου, Μαριάνα Χατζηλία, Λέλα Ρώτα , Ζαχαροπούλου, Καλόκαρδος

Αμπέτειος: Μιχελής, Μεθοδίου, Στελλάκης, κα Μιχελή, Καπανταϊδάκης

Υπάρχουν κι αυτοί που δεν αρκέστηκαν στην αναφορά του αγαπημένου-ης και συμπληρώσανε.

Ο Μιχελής! Οχι σαν εκπαιδευτικός αλλά σαν δάσκαλος.

Στην Τετάρτη Δημοτικού είχαμε τον πιο αυστηρό δάσκαλο του Δημοτικού, τον κο_Μιχελή, που μού έκανε τη ζωή μαρτύριο. Ευτυχώς ήταν για μια χρονιά μόνο. Όμως από το μαρτύριο αυτό διδάχτηκα κάτι πολύτιμο για όλη μου τη ζωή. Έμαθα ν' αγωνίζομαι διαρκώς για να γίνω καλύτερος αλλά και να παραμένω στους καλούς.

Κα Μιχελή σύζυγο του προαναφερθέντος, που ήταν δασκάλα μάλαμα.

Κος Μεθοδίου. Όπως και το όνομά του ήταν μεθοδικός και είχε μεταδοτικότητα.

5. Αφιέρωμα στους Καθηγητές μας Γυμνασίου & Λυκείου

Γυμνάσιο- Λύκειο. Αφιέρωμα στο αγαπημένο μας μάθημα και στον αγαπημένο μας καθηγητή. Άραγε μας επηρέασε κανείς στην επιλογή της επαγγελματικής μας σταδιοδρομίας;

Οι καθηγητές μας. Ένας προς έναν ήταν ξεχωριστοί. Κάθε μέρα στην τάξη κατέθεταν ένα κομμάτι από τον εαυτό τους. Τούς χρωστάμε πολλά κι αυτό το αφιέρωμα, είναι σταγόνα στον ωκεανό μπροστά στο τεράστιο έργο τους και τα όσα μας έδωσαν.

Αλήθεια από τα μαθήματα που διδασκόμασταν ποιό ήταν το αγαπημένο μας;

ΠΡΑΚΤΙΚΟ : Η συντριπτική πλειοψηφία αγαπούσε τα μαθηματικά και την άλγεβρα. Αλλά στ' αγαπημένα ήταν και το σχέδιο, η γυμναστική και η βιολογία.

ΚΛΑΣΣΙΚΟ : Μπορεί να φανεί περίεργο, αλλά οι περισσότεροι δήλωσαν τα μαθηματικά σαν προτίμηση. Ναι τα Μαθηματικά αγαπούσαν οι συμμαθητές και συμμαθήτριές μας εξίσου με την Ιστορία και τ' Αρχαία Ελληνικά. Αλλά από τη λίστα των αγαπημένων μαθημάτων δεν λείπουν τα Νέα Ελληνικά, Εκθεση, Αγωγή του πολίτη, Ψυχολογία, Κοσμογραφία, Φυτολογία, όπως και **τ' Αραβικά!**

ΕΜΠΟΡΙΚΟ : Μαζί με τη Λογιστική που ήταν καθαρά μάθημα της ειδικότητάς τους, οι συμμαθητές μας αγαπούσαν και τ' Αγγλικά, αλλά και τα Νέα Ελληνικά, την Ιστορία και τη Γεωγραφία.

Βέβαια στις προτιμήσεις κάποια μειοψηφία έχει το **ΚΑΝΕΝΑ!** Και το γιατί; Γιατί ήταν καταναγκαστικό.

Όμως η πιο ειλικρινής απάντηση είναι: **Γυμναστική και Ωδική. Είχα πάντα 20!**

Όσον αφορά τον **αγαπημένο μας καθηγητή** απ' όσους πέρασαν από την έδρα των τάξεών μας, δε νομίζω να υπάρχει κάποια ή κάποιος που να λείπει από τις προτιμήσεις που εκφράστηκαν. Θα σημειώσω εδώ ότι ορισμένοι από μάς δεν έχουν ξεχάσει ακόμα και κάποιους που είχαμε στις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου ή άλλους που ήταν για μικρό χρονικό διάστημα στην Αμπέτειο. Για δε τα κορίτσια κι αυτά δεν έχουν ξεχάσει τις καθηγήτριες και τους καθηγητές της Αχιλλοπουλείου.

Αυτό αποδεικνύει ότι όλοι τους ήταν εξαιρετικοί, ότι είχαν ταλέντο σ' αυτό που έκαναν πάντα με μεράκι σαν ένα έργο τέχνης.

Ένα μεγάλο **ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ** σε όλες και όλους που με την καθοδήγησή τους πετύχαμε όλοι στη ζωή μας, είναι το λιγότερο που μπορούμε να τούς εκφράσουμε.

Και μιας και μιλάμε για μαθήματα και καθηγητές, μάς τίθεται το ερώτημα:

Υπήρξε κάποιο μάθημα ή κάποιος δάσκαλος/καθηγητής που μας επηρέασε όσον αφορά την επιλογή της επαγγελματικής μας σταδιοδρομίας;

Εδώ έχουμε πολλές ειλικρινείς απαντήσεις με πλειονότητα τις αρνητικές.

Όχι. Κανένα και κανένας.

Όχι. Ήταν πολύ νωρίς.

Δε νομίζω. Ούτε ήξερα τι ήθελα. Τελικά τα κατάφερα».

Όχι. Ήταν δική μου επιλογή.

Όχι. Το είχα αποφασίσει από πολύ πιο πριν.

Όχι. Ίσα-ίσα που με αποθάρρυναν σ' αυτό που ήθελα κι επέλεξα.

Όχι κανένας. Οι συνθήκες ζωής με επηρέασαν ως προς την επαγγελματική μου σταδιοδρομία.

Δε θα το έλεγα. Γενικά με επηρέασε το σχολείο σαν χώρος, τα παιδιά γενικά...

Δάσκαλος όχι. Με βοήθησαν τ' Αγγλικά.

Αλλά έχουμε και θετικές απαντήσεις όπως οι κ.κ: **Διονυσόπουλος, Ζαφειριάδης, Παπαφωτίου, Κώττης, Πιζάνιας, Παπαδόπουλος, κ.α.**

Διονυσόπουλος: Μας έμαθε ν' αγαπάμε την Ιστορία, γιατί απλούστατα, όταν σε σήκωνε στο μάθημα, οι ερωτήσεις του δεν ήταν ποτέ παγίδα για να σε στριμώξει, αλλά σκαλοπάτι για να σού ανοίξει διάπλατα την αυλαία και

να σε τοποθετήσει στην εποχή που διαδραματιζόταν το θέμα και που κάπου θα βρισκόταν η απάντηση στην ερώτησή του. Πάντοτε ήπιος και υπομονετικός.

Παπαδόπουλος: Με δίδαξε πώς να σκέπτομαι και να παίρνω αποφάσεις.

Ναι ο **κος Παπαδόπουλος.** Μου είχε πει συγκεκριμένα ότι ήμουν γεννημένος για το επάγγελμα που τελικά διάλεξα. Ενώ είχα γραφτεί στην οδοντιατρική Αθηνών είχα δώσει παράλληλα εξετάσεις για τα Αιγυπτιακά Πανεπιστήμια όπου πέρασα και σπούδασα το επάγγελμά μου.

Ελαφρώς ο κος Παπαδόπουλος. Τον είχα ρωτήσει, γιατί μου άρεσαν τα Μαθηματικά και μου είπε καλλίτερα να πας για Μηχανικός και μετά αν θέλεις μπορείς ν' ασχοληθείς με τα Μαθηματικά.

Παρ' ολίγο, στο παρά 5 ο κος **Πιζάνιας**. Κάποια μέρα είχε ρωτήσει όλη την τάξη τι θέλαμε ν' ακολουθήσουμε. Εγώ επειδή είχα έναν ξάδελφο χημικό που θαύμαζα και ήθελα να του μοιάσω, είπα, χημικός. Τότε ο κος Πιζάνιας που είχε προσέξει στην εκδρομή του Ασσουάν, ότι ήμουν καλός και μου άρεσε η φωτογραφία, μου είχε πει "Γιατί δεν πας στην Αγγλία να σπουδάσεις Φωτογραφία"; Αλλά ο πατέρας μου είχε άλλη γνώμη. Χαρακτηριστικά μου είπε «Τι θα πας για γάμους και βαφτίσια;» Ετσι αναγκαστικά κι εγώ άλλαξα γνώμη. Τελικά σπούδασα κάτι τελείως διαφορετικό χωρίς να το μετανιώσω γιατί με βοήθησε στη μετέπειτα σταδιοδρομία μου.

Ναι. Ο κος **Μοσχίδης** στο γυμνάσιο, που με άφηνε μετεξεταστέο συνέχεια στ' Αρχαία και με ανάγκασε κατά κάποιο τρόπο να μην συνεχίσω το Γυμνάσιο αλλά να πάω στο Εμπορικό, που τελικά μου βγήκε σε καλό.

Όχι στην επαγγελματική σταδιοδρομία αλλά στην επιλογή της θετικής κατεύθυνσης. Ο κος **Μανδάλακας.**

Ο Κονάς που με προέτρεψε να πάω να δώσω εξετάσεις για υποτροφία την οποία και πήρα. Ήταν το κίνητρο για την περαιτέρω επαγγελματική μου σταδιοδρομία.

Ναι! **Ο κος Φραγκούλης αλλά και η Κα Φραγκούλη**. Ηταν θεολόγος -φιλόλογος καταπληκτικός στην Ιστορία. Δεν ξεχνώ την αγάπη του για τα παιδιά. Ήταν κι οι δύο καταπληκτικοί άνθρωποι.

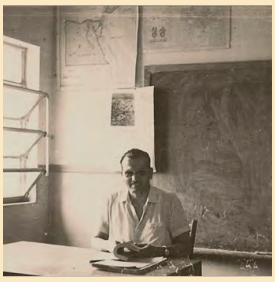

6. Ο Θρύλος που λεγόταν Κονάς

Στο ερώτημα:

Όταν ακούς το όνομα «Κονάς», τι θυμάσαι;

Είπαμε αυθόρμητα:

Ο θείος!!!

Φώκια.

Το μουστάκι του. Το κούρεμα. Η αυστηρότητά του.

Το χαμόγελό του. Το ψαλίδι και την βίτσα.

Αυστηρότητα-Δικαιοσύνη.

Βλέμμα αυστηρό – Αγέρωχο...Πειθαρχία.

Ε! Φόβο ολίγον τι.

Αυστηρός. Σωστός.

Ο Διευθυντής που ήταν αυστηρός.

Τρέμανε τα γόνατά μου όταν περνούσαμε έξω από το γραφείο του.

Σκίτσο του Α. Λογαρίδη, το 1954

Πίκρα! Ήταν πολύ κακός στην Ψυχολογία. Έκανε διακρίσεις. Για εκείνον υπήρχαν μόνο οι αριστούχοι. Τους υπόλοιπους τους έβαζε στο ίδιο τσουβάλι ή στους τυχερούς. Σημειωτέον ποτέ δεν με κούρεψε. Ήμουν πάντα στα πλαίσια της ευπρέπειας και των απαιτήσεων.

Θυμάμαι όταν περάσαμε στις εισαγωγικές εξετάσεις και μπήκαμε στα Αιγυπτιακά Πανεπιστήμια, γεμάτοι καμάρι και περηφάνια πήγαμε να επισκεφτούμε το σχολείο μας και εννοείται πρώτα απ' όλους το διευθυντή μας.

Εκείνος αντί να μάς καλωσορίσει, να μάς συγχαρεί και να μάς ενθαρρύνει για το μέλλον, μάς έκοψε όλον τον ενθουσιασμό μας, γυρνώντας το χέρι του σαν να μάς έλεγε: Τι θέλετε εσείς εδώ; Και ήταν γενικά απόμακρος! Τι πέτυχε;

Από τότε δεν ξαναπάτησα στην Αμπέτειο...

Αα! Η πιο γλυκιά ανάμνηση! Μπορώ να πω ήταν ο καθηγητής ο αυστηρός αλλά και δίκαιος, με πολύ χιούμορ και με πολλή αγάπη. Πιστεύω ότι μας αγαπούσε αυτός ο άνθρωπος. Είμαι σίγουρη ότι έδωσε πολλή αγάπη στα παιδιά του.

Καλός και αυτός. Για μένα ήταν καλός. Μακάρι να υπήρχαν και τώρα Κονάδες.

Τον αυταρχισμό του. Την πειθαρχία την αυστηρότητα. Τον σεβασμό που τού είχαμε. Είχαμε έναν φόβο. Δεν ήταν φιλικός με τα παιδιά.

Αυστηρός και όταν την ώρα του μαθήματος που κολλούσε τα μάτια του στο τζάμι της πόρτας να δει τι γίνεται στην τάξη.

Χα Χα Χα. Που ήθελε να φαίνεται αυστηρός αλλά γέλαγε κάτω από το μουστάκι του και τον πρόδιδε. Δεν τον φοβόμουν.

Ωχ, Ωχ. Τα μουστάκια του. Πέρα από την πλάκα τον άκουγα και πριν τον γνωρίσουμε τρέμαμε πώς θα είναι. Μετά κατάλαβα τι ήταν ή τι ήθελε να φανεί. Ηταν αυστηρός. Δεν μπορείς να έχεις τέτοια ευθύνη και να μην μπορείς να την φέρεις σε πέρας. Δεν είχα προστριβές. δεν τον φοβόμουν πια.

Ωχ! Μια μεγάλη περιπέτεια. Α! Μού έκοψε τα μαλλιά πολλές φορές. Μόνο στην 3η Λυκείου δεν μάς κούρευε αλλά μάς έλεγε: Αύριο θα κουρευτείς! Επίσης που μας έψαχνε αν είχαμε τσιγάρα.

‘Ασπρες κορδέλες και που περνούσαμε μπροστά του με σκυφτό το κεφάλι.

Το κούρεμα. Ήταν καλός διευθυντής αλλά αυστηρός. Μπορούσε να μην είναι τόσο αυστηρός. Τον εκτιμούσα.

Τη μετάλλαξή του μετά το γάμο του. Όσο στριμμένος ήταν πριν, μετά το γάμο άλλαξε. Κατά τη γνώμη μου ήταν δίκαιος. Με το φόβο μας ήμασταν πιο προσεκτικοί.

Το κούρεμα και το ξύλο. Άσε τις αποβολές όταν μας τσάκωνε να καπνίζουμε. Τη δουλειά του έκανε.

Μετά όταν τελειώσαμε και μεγαλώσαμε πίναμε καφέ μαζί και βλέπαμε τους γιούς του με μακριά μαλλιά αλλά δεν τούς επέβαλε αυτά που επέβαλε σε μάς. Άλλες καινούργιες εποχές. Και στην Ελλάδα, πού το πας;

Το κούρεμα. Εμένα δεν με κούρεψε ποτέ! Στους άλλους έλεγε έλα μέσα και τους έκοβε τα μαλλιά στο γραφείο του.

Το κούρεμα. Αυστηρότητα. Μού ξυπνά αισθήματα φόβου. Μετά, μία εκτίμηση. Κράτησε ψηλά το επίπεδο της Αμπετείου που ήταν φάρος της Ελληνικής παιδείας. Επίσης ο φόβος όταν τον έβλεπες πάνω στο τζάμι.

Δεν τον πήγαινα και πολύ. Μού είχε κόψει τα μαλλιά. Κάποια μέρα μάς έβαλε σε μια αίθουσα δεν θυμάμαι γιατί και μας τις έριξε...

Ήταν αυστηρός και έκοβε τα μαλλιά. Εμένα δεν μού τα έκοψε ποτέ. Τα είχα πάντα κοντά.

Κρίνοντας εκ των υστέρων μόνο καλά. Θαυμασμό και σεβασμό. Κράτησε ψηλά το επίπεδο του σχολείου σε σύγκριση μ' αυτά που βλέπουμε εδώ στην Ελλάδα.

Μπορεί να ήταν καλός καθηγητής. Δεν μού άρεσε η παιδαγωγική του! Δεν συμφωνούσα μ' αυτήν τη μέθοδό του να είναι το φόβητρο. Λειτουργούσε σαν φόβητρο. Είναι έξω από εμένα. Εμένα δεν μού πήγαινε που λειτουργούσε σαν φόβητρο.

Με την αυστηρότητά του, αναδείχτηκε σε τόσο καλή η Σχολή. Ένα αρνητικό είχε, έκανε δημόσια τις διάφορες παρατηρήσεις στους μαθητές.

7. Ο Κάδμος θυμάται

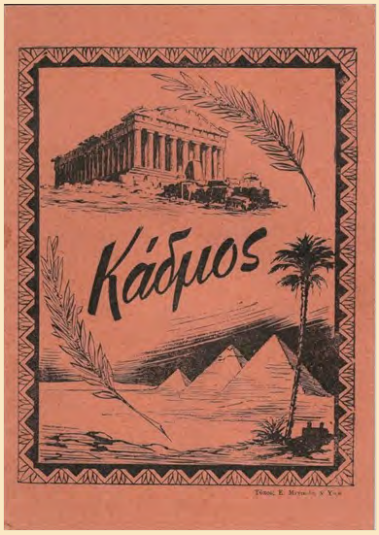

Ο τελευταίος σχολικός Κάδμος ήταν το 1963. Ίσως να υπάρχουν και άλλοι λόγοι που δεν τους γνωρίζουμε, αλλά αυτό που είχε διαρρεύσει ήταν ότι ο Κος Λιούρης που ήταν ο φιλόλογος καθηγητής που επιμελείτο του Κάδμου επαναπατρίστηκε και έτσι σταμάτησε η έκδοσή του. Γι' αυτό και οι δικές μας αναμνήσεις από τα τρία τελευταία χρόνια στην Αμπέτειο δεν είναι κάπου καταγεγραμμένες παρά μόνο στην μνήμη μας ή σε κάποιο ημερολόγιο που μπορεί να κρατούσε κανείς.

Βρήκαμε μερικούς παλιούς Κάδμους με επιλεγμένες εκθέσεις κάποιων συμμαθητών μας από το Δημοτικό που σίγουρα θα συμφωνήσετε ότι είναι πολύ καλές! Είχαμε και εμείς ταλέντα και φαινόταν από νωρίς ότι θα ήμασταν μια πετυχημένη τάξη.

Πιο κάτω είναι αυτά που βρήκαμε:

Τί βλέπω στό δρόμο καθώς ἔρχομαι στό σχολεῖο

Στό δρόμο, καθώς ἔρχομαι γιά τό σχολεῖο, βλέπω τά ὑπέροχα καί ψηλά σπίτια. Τά μαγαζιά. Τά αὐτοκίνητα καί τούς διαβάτες. Ποῦ καί ποῦ ξεφυτρώνει κανένας σκύλλος ἤ καμιά γάτα. Ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι ἀσφαλτοστρωμένοι. Τί ὡμορφα εἶναι ὅλα αὐτά τά πράγματα, ποὺ μέ κόπο καί ἱδρῶτα τά ἔφτιαξαν οἱ ἐργατικοί ἄνθρωποι! Τέλος φθάνω στό σχολεῖο γεμᾶτος χαρά.

Ἰατροῦ Κων)τῖνος (Γ' Δημοτικοῦ)

— 17 —

Κάπου τό καλοκαίρι

Σέ λίγες μέρες τό σχολεῖο θά ἐρημωθῆ καί θ' ἀρχίση τό καλοκαίρι, οἱ διακοπές, ἡ ξεκούρασις.

Δέν ὑπάρχει κανείς ποὺ νά δυσαρεστῆται γι' αὐτήν τήν παῦσιν. Ὅπως ὅλες οἱ οἰκογένειες ἔτσι καί ἡ δ'κή μου. ἀποφάσισε νά περάσουμε αὐτούς τούς μῆνες, στό γραφικό νησάκι τῆς Σύρου. Ἡ χαρά ὅλων μας ἦτο ἀπερίγραπτος ὅταν ἀνεβήκαμε στό πλοῖο ποὺ θά μᾶς ἐπήγαινε εἰς τήν προσωρινήν κατοικίαν μας.

Ὁ οὐρανός ἦτο ὁλοκάθαρος καί ἡ θάλασσα γαλήνια ἐνῶ εἰσχωρούσαμε εἰς τόν μικρόν λιμένα τῆς Σύρου. Σέ λίγο βλέπαμε ἀπό κοντά τό σπίτι στό ὁποῖο θά μέναμε στό χρονικό αὐτό διάστημα. Ἦταν ἕνα ὡραῖο ἐξοχικό σπιτάκι, μέ μεγάλα παράθυρα ποὺ ἄφηναν τίς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου νά μπαίνουν καί νά τό περιλούζουν μέ φῶς.

Τό πρωΐ, ξεκινούσαμε χαρούμενοι γιά τήν κοντινότερη ἀκροθαλασσιά, ὅπου περνούσαμε τόν καιρό μας κολυμπῶντας καί ψαρεύοντας. Τό δειλινό πηγαίναμε εἰς τήν πόλιν ἤ εἰς τόν κινηματογράφον.

Οἱ ἡμέρες κύλησαν γρήγορα καί τέλος ἔφθασε ἡ ἡμέρα τοῦ γυρισμοῦ. Τώρα ποὺ βρίσκομαι πάλι στό σχολεῖο μοῦ μένει αὐτή ἡ ζωηρή ἀνάμνησις τῶν διακοπῶν σ' αὐτό τό ξωτικό μικρό νησάκι τῆς Πατρίδος μας.

Δάμπρος Γ. Ροϊλός (Β' 2 Γυμνασίου)

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μὲ πόση χαρὰ περιμένω νὰ φθάσουν τὰ Χριστούγεννα! Κάθε ἡμέρα τὸ βράδυ δὲν κοιμᾶμαι. Στριφογυρίζω στὸ κρεββάτι μου ὡσὰν σβούρα! Σκέπτομαι ὅτι σὲ λίγες ἡμέρες γεννιέται στὴν Βηθλεὲμ ὁ Χριστός, τὸ μικρὸ χαριτωμένο παιδάκι ποὺ ἔδωσε χαρὰ στοὺς ἀνθρώπους. Ἔσωσε τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία! Ἔσωσε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν κακία, γιάτρεψε τόσους καὶ τόσους ἀσθενικοὺς καὶ πάσχοντας. Οἱ οὐρανοὶ θὰ ἀντηχήσουν μὲ τὸ τραγούδι τῶν ἀγγέλων καὶ μὲ τὴν δοξολογία τῶν ποιμένων καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Θὰ χυθῆ παντοῦ χαρά, ἀγαλλίασι καὶ ὁ πόθος τῆς εἰρήνης. Χίλια ἑκατομμύρια ἀγγελούδια πετοῦν στὸν οὐρανὸ περιμένοντάς τον νὰ ἀνοίξη γιὰ νὰ κατεβῆ ὁ Χριστός.

Καὶ νά! Ἄνοιξαν οἱ οὐρανοί! Τὸ θεῖο βρέφος κατεβαίνει μὲ χαμόγελο. Καὶ τὸ χαμόγελό του γίνεται τριαντάφυλλα μυρωδᾶτα ποὺ πέφτουν κάτω στὴν γῆ. Ὅλος ὁ κόσμος θὰ γιορτάση τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ μὲ εὐλάβεια στὴν ἐκκλησία καὶ θὰ τραγουδήση:

Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Μὲ πόση χαρὰ περιμένω τὴν ἡμέρα αὐτή!

Κ. Ἰατροῦ (Δ' Δημοτικοῦ)

ΤΟ ΕΜΒΟΛΙΟ

Ἀπὸ πόσες ἡμέρες ἐλέγετο ὅτι θὰ μᾶς ἐμβολιάσουν γιὰ τὴν ἐπιδημία τῆς εὐλογιᾶς. Ἐγὼ δὲν τὸ πίστευα αὐτὸ καὶ ἐγελοῦσα. Ὅπου μιὰ μέρα τὸ πρωῒ ὁ διδάσκαλος μᾶς ἔβαλε στὴν γραμμὴ καὶ μᾶς ἐπῆγε πρὸς τὸ ἀμφιθέατρο.

—Κινηματογράφος ἔλεγε ἕνας!

—Ναὶ ἀλήθεια κινηματογράφος, ἔλεγεν ἄλλος χαρούμενος!

Ἐγὼ χοροπηδοῦσα ἀπὸ τὴν χαρά μου. Ἀλλὰ τί βλέπομε; Ἕνα κύριο ποὺ κρατοῦσε ἕνα κομμάτι βαμβάκι ποὺ μύριζε σπίρτο. Καὶ μέσα ὁ γιατρὸς μὲ τὴν ἄσπρη καὶ καθαρὴ μπλούζα του κρατῶντας ἕνα μαχαιράκι περίμενε. Τότε τί τρόμος μᾶς ἔπιασε ὅλους! Ὁ παλληκαρᾶς τῆς τάξεώς μας ἐκιτρίνισε. Ὁ γιατρὸς ἐμβόλιαζε ἕναν-ἕνα καὶ ἐγὼ τότε μέτρησα πόσοι εἶναι μπροστά μου· μετρῶ: ὀχτώ, ἑφτά, ἕξη... τρεῖς, δύο, ἕνας. Ἔφθασε ἐπιτέλους ἡ ὥρα μου! Κρῖτς-κράτς, ἔγινε.

—Αὐτὸ ἦταν μόνο, λέγω, κρῖμα στὸ φόβο μου.

Γυρνῶ, βλέπω τοὺς συμμαθητάς μου, αὐτοὶ γελοῦσαν, ἐπειδὴ δὲν τοὺς πόνεσε. Τότε ὅλοι φύγαμε, ὄχι τρέχοντας, ἀλλὰ χοροπηδῶντας ἀπὸ τὴν χαρά μας μὲ τοὺς ὤμους σηκωμένους.

Κ. Ἰατροῦ (Δ' Δημοτικοῦ)

Ἐκδρομή στόν Γεωργικό Κῆπο

Μέ μεγάλη ἀνυπομονησία ἐπερίμενα πότε νά φθάση τό Σάββατο πού θά ἐπηγαίναμε ἐκδρομή στό Γεωργικό Μουσεῖο. Ἄμα ἔφθασε ἐξεκινήσαμε γιά τό σχολεῖο. Τήν ὡρισμένη ὥρα ἐφύγαμε χαρούμενοι τραγουδῶντας. Σέ λίγο ἐφθάσαμε καί στή γέφυρα. Ὁ Νεῖλος ἔλαμπε ἀπό τό φῶς τοῦ ἡλίου. Οἱ βάρκες ἔσχιζαν τά νερά μέ γρηγοράδα. Οἱ ἄνθρωποι ἐπήγαιναν στίς δουλειές τους. Ἐπιτέλους ἐφθάσαμε. Ἐκάναμε γραμμή καί ἐκατεβήκαμε ἀπό τά αὐτοκίνητα. Ἀφοῦ ἐπροχωρήσαμε συναντήσαμε πρῶτα τά λουλούδια καί πολλά ἀγάλματα. Ἀφήσαμε τά πράγματα κάτω ἀπό ἕνα δένδρο καί ἐπήγαμε νά παίξωμε. Ἐπιάναμε ἀκρίδες καί ἄλογα τῆς Παναγίας Σέ λίγο ἐκαθίσαμε γιά νά φᾶμε. Πόσο εἶχε ἀνοίξει ἡ ὄρεξη μας! Ἀφοῦ φάγαμε πήγαμε πάλι νά παίξωμε. Μετά ἀπό πολλές ὧρες ἦρθαν τά αὐτοκίνητα, κάναμε σειρά καί ἀνεβήκαμε. Ὁ δάσκαλος μᾶς ἐμέτρησε ἄν εἴμαστε σωστοί καί ἀφοῦ μᾶς εὑρῆκε σωστοὺς ἐξεκινήσαμε γιά τό σχολεῖο ὅπου μᾶς ἐπερίμεναν οἱ γονεῖς μας. Ἔφυγα γιά τό σπίτι μου κουρασμένος μά εὐχαριστημένος ἀπ'τήν ὡραία ἐκδρομή.

Ψηρούκης Σταῦρος (1' Δημοτικοῦ)

Ἐκδρομή στό Γεωργικό Μουσεῖο

Ἀπό καιρό ἐπεριμέναμε αὐτή τήν ἡμέρα! Τό Σάββατο πρωΐ πρωΐ, χαρούμενος ἐξύπνησα γιά τό σχολεῖο. Ὄχι μέ τσάντες, μέ βιβλία, οὔτε μέ ποδιές, ἀλλά μέ πιστόλια καί λίγα σάντουϊτς. Θά νόμιζε κανείς ὅτι ἐπηγαίναμε σέ μάχη. Ὅταν ἔφθασα στό σχολεῖο τί φωνές καί τί χαρές ὥσπου νά μποῦμε στά αὐτοκίνητα. Ἐπιτέλους ἐμπήκαμε, περάσομε διαφόρους δρόμους, περάσαμε τόν Νεῖλο ὥσπου ἐφθάσομε. Ἀκόμη δέν ἐπροφθάσαμε νά μποῦμε καί μπᾶμ μπούμ ἄρχισαν τά πιστόλια. Παίξαμε παίξαμε πολλήν ὥρα, ὕστερα φάγαμε καί ξαπλώσαμε νά ξεκουραστοῦμε κάτω ἀπό τούς παχεῖς ἴσκιους τῶν δένδρων. Τί ὠμορφιά ἦταν αὐτή! Ὁ χρυσοστόλιστος ἥλιος μᾶς ἔλουζε καί τά δένδρα μέ τήν εὐωδία τους μᾶς εὐχαριστοῦσαν. Πάρα πέρα δυό πολύχρωμες πεταλουδίτσες κυνηγιόντουσαν καί τά πουλιά μέ τά κελαϊδήματά τους μᾶς νανούριζαν. Τό χορταράκι ἀπό κάτω μας ἦταν τόσο μαλακό σάν τό μαλακώτερο στρῶμα. Μετά κατά τίς 1½ γυρίσαμε σπίτια μας χαρούμενοι καί ροδοκόκκινοι ἀπό τόν ἥλιο καί μέ τήν ἐλπίδα νά ξανακάνουμε πολλές τέτοιες ἐκδρομές, σέ ἄλλα μουσεῖα ἤ κήπους.

Κ. Ἰατροῦ (Δ 2 Δημοτικοῦ)

ΣΤΟΝ ΑΪ-ΒΑΣΙΛΗ

Καλέ μου Ἄϊ-Βασίλη,

Μέ πόση λαχτάρα σέ περιμένω! Κάθε βράδυ μένω ξάγρυπνος. Λαχταρῶ ὅμως πώς μία ἡμέρα θά μοῦ ἔρθης μέ τόσα ὡραῖα παιχνιδάκια: Τραμποῦλα, τουφέκια, σιδηροδρόμους' τρουμπέτες καί τόσα ἄλλα. Τά ἄσπρα γένια σου καί τά ἄσπρα μαλλιά σου στολίζουν τό ὡραῖο πρόσωπό σου, πού ἔχει πάντα τό χαμόγελο στά χείλη. Ὅταν ἔρχεσαι θά ἀφήνης στόν δρόμο σου μακριά σειρά παιγνιδιῶν. Θά σέ περιμένω στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου. Καί ὅταν θά σέ δῶ νά ἔρχεσαι θά τρέξω μέσα στό τζάκι νά σοῦ ἑτοιμάσω καλή φωτιά καί μιά καρεκλίτσα νά καθήσης νά ξεκουραστῆς καί νά ζεσταθῆς δίπλα. Καί τότε θά μοῦ δώσης ὅποιο παιχνίδι θέλεις. Καί ἐγώ θά σέ εὐχαριστήσω καί θά σοῦ φιλήσω τό χέρι καί θά ἑτοιμαστῆς γιά τό μακρινό σου ταξίδι γιά νά μοιράσης καί τά ἄλλα σου δῶρα!

Δακανάλης Δημ (Ε' γ Δημοτικοῦ)

Ἕνα γράμμα στόν Ἄϊ-Βασίλη

Ἀγαπητέ μου Ἄϊ-Βασίλη,

Ὅπως ξέρεις σέ περιμένω μέ ἀνυπομονησία. Ἐφέτος θά πᾶς στό Ἀνό, ναί ἐκεῖνο τό μεγάλο μαγαζί στό ρί Ἀντιχάνα. Τό ξέρεις Λοιπόν θά μπῆς μέσα θά πᾶς στό δεύτερο πάτωμα, στό διαμέρισμα τῶν παιχνιδιῶν. Θά ζητήσης ἐκεῖνο τό μικρό πιστόλι πού ξέρεις μέ τίς σφαῖρες. Τελείωσες; Ὡραῖα. Τό σπίτι μου τό ξέρεις. Μόλις νυχτώσει θά μπῆς ἀπό τήν καμινάδα. Μή φοβᾶσαι δέν θά λερωθῆς, γιατί δέν τή μεταχειριζόμαστε. Πρόσεξε ὅμως μήν σκουντουφλήσης στό κάγκελα τοῦ τζακιοῦ καί καθώς εἶσαι γέρος πέσεις. Περιμένω ἀπάντησι. «Ἀριστείδης»

Ἀπάντησι τοῦ Ἄϊ-Βασίλη

Ναί, ἀγαπητό μου παιδί, θά στό φέρω. Εὐχαριστῶ γιά τίς ὁδηγίες. «Ἄϊ Βασίλης»

Φρονίστας Ἀριστ. (Ε' γ Δημοτικοῦ)

ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Τά σχολεῖα κοντεύουν νά τελειώσουν ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες ἐργασίες καί ἀπασχολήσεις. Ὅλος ὁ κόσμος ἀνυπομονεῖ περιμένοντας νά ἔρθη τό καλοκαίρι. Καί νά! Ὅλος ὁ κόσμος αἰσθάνεται ποῦ πλησιάζει σιγά σιγά καί ἀρχίζει νά ἑτοιμάζεται γιά τίς διακοπές τοῦ καλοκαιριοῦ.

Οἱ παραλίες κι' οἱ ἀκρογιαλιές ἄρχισαν κιόλας νά γεμίζουν. Τά ἀεροπλάνα καί τά πλοῖα, οἱ σιδηρόδρομοι καί τά λεωφορεῖα γεμίζουν κι' αὐτά μέ τήν σειρά τους,

Ἦλθε ἐπί τέλους καί ἡ μέρα ποῦ θά φύγωμε κι' ἐμεῖς. Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Διαβατήρια, θεωρήσεις κτλ.

Φύγαμε Κυριακή, ἀεροπορικῶς. Τό ταξίδι ἦταν θαυμάσιο. Ἐπί τέλους φθάνουμε στό ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ὅλοι γνωστοί, φίλοι, συγγενεῖς μᾶς περιμένουν μέ ἀγωνία.

Μετά δύο ἡμέρες ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε ὅτι θά πηγαίναμε κάπου, ἀλλά δέν ἤθελε νά μοῦ ἐξηγήση ποῦ. Φύγαμε μέ τό πλοῖο αὐτή τήν φορά καί φθάσαμε στό ὡραῖο νησί τῆς Κερκύρας. Τί γραφικό ἀλήθεια νησί. Τά στενά δρομάκια του, τά σκαλάκια καί τά φρούρια του θυμίζουν Βενετία δίχως νερά. Ἀλλά τί γρήγορα ποῦ πέρασαν οἱ 15 ἡμέρες καί ἀναγκαστήκαμε νά ἐπιστρέψουμε στήν Ἀθήνα, Μετά μερικές ἡμέρες πάλι φύγαμε νά δοῦμε τόν ὡραῖο Μωριά ὅπου ἔπεσαν γιά τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδος τόσοι καί τόσοι ἥρωες.

Ἀλλά τί κρῖμα. Ἦρθε ἡ ὥρα νά ἀφήσουμε τίς ὡραῖες ἐκδρομές καί νά ξανάρθουμε στά ὡραῖα μας θρανία. Ἔτσι τελείωσε τό θαυμάσιο αὐτό ταξίδι καί πήραμε νέες δυνάμεις γιά τό νέο σχολικό ἔτος.

Ἀγάπιος Π. Πετρίδης (Β' 2 Γυμνασίου)

ΜΙΑ ΞΑΦΝΙΚΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Εἴχαμε διάλειμμα ὅταν σάν βόμβα μᾶς ἦλθε ἡ εἴδησις τοῦ ἐμβολίου!

Μόλις τό ἄκουσα μέ ἐκυρίευσε ὁ τρόμος. Ἀλλά δέν ἐπρόλαβα νά συνέλθω καί μᾶς κάλεσε ὁ κώδων στήν τάξι.

Σέ λίγη ὥρα κτυπᾶ ἡ πόρτα καί μπαίνει ὁ κ. Λεβεντάκης, κάτι λέει στόν δάσκαλο κι' ἐκεῖνος μᾶς παίρνει καί πᾶμε στό συσσίτιο.

Στιγμές ἀγωνίας!...

Ἀπό τήν ὥρα ἐκείνη ἐμεγάλωσε ἡ ἀγωνία καί ὁ τρόμος μου καί ἰδίως ὅταν ἄκουσα ὅτι τό ἐμβόλιο θά ἦταν ἔνεσις. Ἐκεῖ ἐμπήκαμε στή σειρά καί μᾶς ἔδωσαν κάτι χαρτιά, γραμμένα ἀραβικά. Κατάλαβα πώς θά τανε ἀπό τήν κυβέρνηση. Μᾶς ἐφώναξαν μέ τούς ἀριθμούς ἕναν-ἕναν καί μᾶς ἔκαναν ἐμβόλιο.

Ξάφνου ἀκούω τόν ἀριθμό μου. Ὤχ! μαννοῦλα μου, κόντεψα νά λιγοθυμήσω ἀπό τόν φόβο μου.

Ἡ νοσοκόμα βάζει φάρμακο καί τρυπᾶ μέ τή βελόνα τῆς σύριγγας τό δέρμα μου σάν νά ἔρραβε.

Μπά, δέν ἦτο τίπατα. Ὅλος ὁ τρόμος καί ἡ ἀγωνία μου ἐπῆγαν χαμένα. Ἦταν ἕνα ἁπλό τσίμπημα.

Παπαδόπουλος Παρ. (Ε' α Δημοτικοῦ)

8. Ο Αθλητισμός στα σχολικά μας χρόνια

ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Θυμάμαι τους παν-σχολικούς αγώνες.

Τα αθλητικά απογεύματα και τους αγώνες μεταξύ των τριών τελευταίων τάξεων του Γυμνασίου (Λυκείου) που ήταν στην Κοινότητα.

Το βόλεϊ που παίζαμε στο σχολείο.

Το ποδόσφαιρο που παίζαμε.

Τους αγώνες μπάσκετ Γυμνάσιο – Εμπορικό που περιμέναμε κάθε χρόνο.

Θυμάμαι τους αγώνες που δίναμε με την ΕΑΕΚ ενάντια στην Αλεξάνδρεια.
Υπήρχε πάθος και φανατισμός.

1959. Κάτι που δεν ξεχνώ ποτέ είναι ότι στην 5η **Δημοτικού** κέρδισα το πρώτο μου «χρυσό» μετάλλιο στους αγώνες του «γερμανικού» έτσι το έλεγαν τότε, που διοργάνωσε ο δάσκαλος της γυμναστικής κος Καπανταϊδάκης. Θυμάμαι ότι ήμουν ο καλλίτερος παίκτης. Είχα μείνει τελευταίος και δεν κάηκα, τουναντίον εγώ έκαψα τους τελευταίους αντιπάλους και έτσι κερδίσαμε το πρωτάθλημα και το χρυσό! Αλλά οποία **παιδική** απογοήτευση. Μετάλλια για το γερμανικό δεν υπήρχαν και το μετάλλιο που πήραμε ήταν του ποδοσφαίρου...

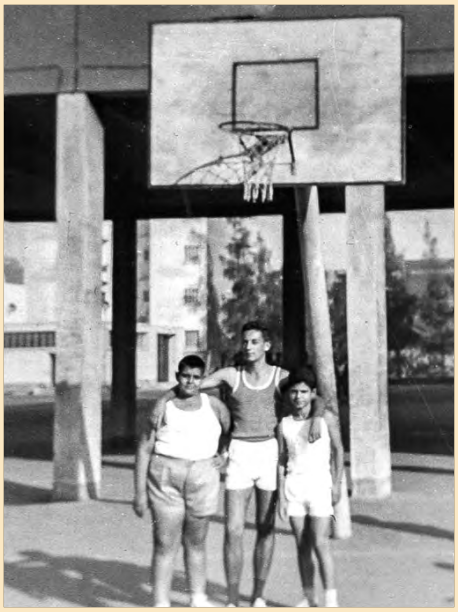

1962. Το Νοέμβριο του 1962 το τουρνουά μπάσκετ «θρι ατ σάϊντ» όταν πηγαίναμε στην Γ Γυμνασίου. Το απετέλεσαν οκτώ ομάδες εκ των οποίων ανεδείχθη νικήτρια η του Τσιμπούκη με τους Ιορδανίδη και Καρασσάβα. Στους διακριθέντες ήταν και ο Σπύρος Πομώνης.

1963. Τους **πανσχολικούς** αθλητικούς αγώνες **όλων** των ιδιωτικών σχολών του Καΐρου (Γαλλικά, Αγγλικά, Ιταλικά, Αρμένικα, Αμερικάνικο Κολλέγιο και τα Ελληνικά Σχολεία) που κάποιοι από μάς είχαν διακριθεί όπως οι Στρατουδάκης και Μπενοβίας (μεγαλύτεροι από μας) στις ρίψεις, και οι συμμαθητές μας Θεοδουλίδης (Θούλης) στα 400μ, ο Τσιμπούκης στα 300μ και ο Γιωτόπουλος στα 1000μ.

1964. Ήταν 16 Μαΐου 1964 στο γήπεδο του Προσκοπείου. Θα διεξαγόταν ο ετήσιος καλαθοσφαιρικός αγώνας που όλοι περιμένανε με αγωνία, Γυμνάσιο Εμπορικό. Εμείς ήμασταν 4η Γυμνασίου (1η Λυκείου) τότε που είχαν έρθει τα αγόρια από τη Μελαγχροίνειο και μαζί τους βέβαια κι ο Μανώλης που όλοι τον θυμόμαστε σαν έναν από τους καλλίτερους παίκτες στο μπάσκετ. Από την τάξη μας βασικοί στην πρώτη ομάδα του Γυμνασίου έπαιξαν ο Μανώλης Ευστρατίου και ο Φοίβος Κυριακού και αναπληρωματικός ο Ντάνης Δικαστόπουλος. Ενώ από τους συμμαθητές μας του Εμπορικού έπαιξαν οι Σπύρος Πομώνης, Τέρης Βουρλιώτης και Μίμης Κουζηνός. Τέλος με αρχηγό τον Βάσω Κασσαβέτη της 6ης Κλασσικού, το Γυμνάσιο πήρε το Κύπελλο κερδίζοντας τον αγώνα με 56-50. Αν κρίνουμε από το αποτέλεσμα ο αγώνας αποδείχθηκε σχεδόν αμφίρροπος.

1964. Θυμάμαι την πρώτη φορά που φόρεσα τη φανέλα με το σήμα της Αμπετείου συμμετέχοντας στην ποδοσφαιρική ομάδα του σχολείου μας. Ηταν ένα φιλικό παιχνίδι στο στάδιο της Σούμπρας, με αντίπαλο την ισχυρή ομάδα του Αμερικάνικου Πανεπιστημίου του Καΐρου (AUC). Χάσαμε με 1-3, αλλά ήμουν υπερήφανος για την συμμετοχή μου.

1966. Μαθητής της 6ης Πρακτικού διηγείται:

Στο πρωτάθλημα μπάσκετ μεταξύ των τριών τελευταίων τάξεων του Γυμνασίου, και των τμημάτων Πρακτικού, Κλασσικού και Εμπορικού, ήταν αδύνατο να πάρουμε το χρυσό. Είχαμε τον αξέχαστο Μανώλη και την παρέα του το Φοίβο και το Ρίκο του Κλασσικού απέναντι μας και ήταν φύσει αδύνατο να κερδίσουμε. Όπερ και εγένετο, όπως θα λέγαμε. Το πρωτάθλημα μπάσκετ το πήρε το Κλασσικό.

Στο βόλεϊ όμως τα πράγματα ήταν αλλιώς. Εμείς είχαμε τον Ντάνη που ήταν πολύ καλός. Στον τελικό, μεταξύ της 6^{ης} Πρακτικού και της 6^{ης} Κλασσικού, κι ενώ οι δύο ομάδες ήμασταν ισόπαλες στα σετ, στο τρίτο και τελευταίο σετ τον τελευταίο πόντο τον κέρδισε ο Χρήστος Τσιμπούκης.

Όσο κι αν τού φώναζε ο Ντάνης όχι, όχι, εννοώντας μην την παίξεις έτσι την μπαλιά, εκείνος την έπαιξε και μας χάρισε τη νίκη του τελευταίου σετ με 15-13. Έτσι το χρυσό, μετά από ένα πολύ ωραίο και δυνατό παιχνίδι και από τις δύο ομάδες το πήρε η 6^{η} Πρακτικού κερδίζοντας τον αγώνα με 2-1 σετ.
Ο Ντάνης πάντα έλεγε: Θα το θεωρούσα ντροπή αν χάναμε.

ΟΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΣΟΥΜΠΡΑΣ ΚΑΙ ΤΙ ΜΑΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΣΤΟ ΝΟΥ

Οι γυμναστικές επιδείξεις ήταν εδώ και χρόνια η μεγαλύτερη αθλητική εκδήλωση της Ελληνικής Παροικίας του Καΐρου.

Πριν το 1964 το Στάδιο της Σούμπρας σε κάθε γωνιά ήταν γεμάτο. Όχι μόνον οι κερκίδες αλλά και περιμετρικά του ποδοσφαιρικού γηπέδου υπήρχαν θεατές, γονείς και φίλαθλοι.

Πρώτη- πρώτη έμπαινε στο στάδιο η Φιλαρμονική του Καΐρου που παιάνιζε για τον βηματισμό.

Αυτό που μπορεί κάποιοι να θυμούνται είναι ο μεγάλος ανταγωνισμός μεταξύ της Αμπετείου Σχολής και της Ξενακείου Επαγγελματικής Σχολής. Ο κος Παπαδόγιαννης, όταν ήμασταν στην πρώτη τάξη του Γυμνασίου και μετά ο δικός μας κος Θεοδωρόπουλος της Αμπετείου έναντι του κου Κοψιάλη της Ξενακείου. Αμπέτειος, η σταθερή αξία των επιδείξεων με τις ενόργανες ασκήσεις, πυραμίδες και ασκήσεις ακριβείας και Ξενάκειος με τις πρωτοτυπίες της. Μία πρωτοτυπία κάποια χρονιά ήταν που οι μαθητές της Ξενακείου, όταν ήρθε η ώρα των ασκήσεών τους, αντί να μπουν με την καθορισμένη παρέλαση των μαθητών με σταθερό βηματισμό , μπήκαν στον αθλητικό χώρο τρέχοντας με τον ίδιο διασκελισμό και σταθερό τέμπο έχοντας τα χέρια κολλημένα στο σώμα. Ο τρόπος αυτός εισόδου ήταν απρόσμενος και εντυπωσίασε όλους τους παρευρισκόμενους.

1966. 'Ισως το τελευταίο μεγάλο γεγονός της Παροικίας μας στο Ελληνικό Κοινοτικό Στάδιο της Σούμπρας να ήταν η αθλητική εκδήλωση του σχολείου μας, οι Γυμναστικές επιδείξεις της Αμπετείου.

Κι εδώ όταν ερωτηθήκαμε τι μάς φέρνουν στον νου, είπαμε:

Τον κο Θεοδωρόπουλο. Ηταν πολύ ωραία!
Τους χιτώνες, τα ωραία σώματα που είχαμε, παρελάσεις, Ελληνικούς χορούς.

Υπερηφάνεια με τη συμμετοχή μας σ' ένα τόσο σημαντικό γεγονός.

Θυμάμαι την ομοιόμορφη στολή μας με το σήμα της Αμπετείου στο στήθος. Ολοι φορούσαμε τα άσπρα λαστιχένια παπούτσια του Μπάτα. Και τον κο Βασίλη, τον επιστάτη, με το τσαντάκι που είχε ό,τι χρειαζόταν για τις Πρώτες Βοήθειες.

Μου άρεσαν πολύ κι αν και κοντούλα, επειδή ήμουν καλή στις ασκήσεις, με έβαλε ο κος Θεοδωρόπουλος στην πρώτη σειρά. Αυτή η πράξη μου έδωσε την αίσθηση της επιτυχίας και επιβράβευσης και εννοείται και χαράς.

Παρελάσεις με τα άσπρα ρούχα.

Τις "πυραμίδες" που κάναμε. 'Ηταν φαντασμαγορικό θέαμα. Τόσα παιδιά γεμίζαμε ολόκληρο το γήπεδο ποδοσφαίρου του Σταδίου.

Υπερηφάνεια για την Ελληνική καταγωγή μας. Πάρα πολύ ωραίες αναμνήσεις, εκείνης της εποχής. Πράγματι ήμασταν από τα τυχερά παιδιά!!!!
1966: η Σοφία Κουντούρη θυμάται, στους αγώνες επιδείξεων, τα κορίτσια μας κατέλαβαν την δεύτερη θέση στην σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. και στον δρόμο 100 μ.. Τα ασημένια μετάλλια που κέρδισαν τα βλέπετε στην φωτογραφία, πιο κάτω.

Χαρά ζωής ήταν. Μαζευόμασταν τόσα παιδιά. Θυμάμαι που έτρεξα στα 100 μέτρα κι έπεσα κάτω γιατί μ' έπιασε κράμπα.

Υπήρχε μία αναπτέρωση του Εθνικού φρονήματος. Επειδή είχα κάνει σχολείο και στην Ελλάδα, στην Αίγυπτο αισθανόμουν πιο πολύ ότι ήμουν Έλληνας.

Ήταν μια τραγωδία για μένα γιατί ήμουν τεμπέλης. Ο Θεοδωρόπουλος με έβαζε με το ζόρι να κάνω τις ασκήσεις και για να με φέρει στο φιλότιμο μου έλεγε " Θα βγάλω την τούμπα για χάρη σου".

Θυμάμαι τους ωραίους άσπρους χιτώνες που φορούσαμε και τα χειροκροτήματα του πλήθους.

Είχα λάβει μέρος.

Πόσο πολλοί ήμασταν τότε.

Νοσταλγία.

Τους αγώνες.

Δυσκολευόμουν να πάρω μέρος.

Ημουν ψηλός και με βάζανε στην κάτω-κάτω σειρά στις "πυραμίδες".

Εχω εικόνες από το Αχιλλοπούλειο. Η παρέλαση η τελική με όλα τα παιδιά. Πολύ άσπρο.

Η διελκυστίνδα, που ήθελα κάθε χρόνο να τη δω.

Από τις επιδείξεις δε θυμάμαι κάτι το συγκεκριμένο. Το μόνο που θυμάμαι είναι το ποδόσφαιρο που παίζαμε τις Κυριακές.

Τίποτα. Δε συμμετείχα. Είχα απαλλαγή. Έχω όμως αναμνήσεις από τα πάρτυ που κάναμε...

Τους αγώνες μεταξύ του Γυμνασίου και Εμπορικού με αποκορύφωμα τη διελκυστίνδα.

Τη διελκυστίνδα. Το Θεοδωρόπουλο που μας βάραγε καρπαζιές.

Ήταν εντυπωσιακές! Γεμίζαμε το Στάδιο.

Μ' αρέσανε. Μακάρι να μπορούσα να κάνω και τώρα αυτά που κάναμε τότε.

Την παρέλαση αλλά και τους αγώνες που λάβαινα μέρος.

9. Περιστατικά (όχι απαραίτητα κακά) στην τάξη ή στο διάλειμμα. Οι αταξίες μας, οι κατσουρμάδες (σκαιαρχεία) που πήγαν καλά ή στραβά και άλλα

Ίσως όταν διαβάσετε τι κάναμε κι εμείς τότε, κάπως να δικαιολογήσετε, μέχρι ενός βαθμού θα μας πουν οι πιο πολλοί, την αυστηρότητα (τραχύτητα για ορισμένους) του διευθυντή μας κου Κονά και γενικότερα αυτήν την πολλές φορές αψυχολόγητη αυστηρότητα που επέβαλε να έχουν όλοι οι δάσκαλοι και καθηγητές στην Αμπέτειο.

Εδώ θα ξεκινήσουμε με μία θλιβερή, στη συνέχεια θα διαβάσουμε τις καλές αναμνήσεις από τις τάξεις και τα διαλείμματα και μετά πάμε στα ζόρικα...

Μία θλιβερή ανάμνηση από τη Δευτέρα Γυμνασίου

Ο θάνατος του Ανδρέα Κάβουρα.
Όλα τ' αγόρια τον θυμούνται! Το λιγότερο που μπορούμε να γράψουμε για τον Ανδρέα είναι ότι ήταν ένα πολύ καλό παιδί με πολλά χαρίσματα που όλοι αγαπούσαμε!

Οι καλές μας αναμνήσεις

- Πρωί, προσευχή και ύψωση των σημαιών.
- Θυμάμαι όταν κάναμε την προσευχή το πρωί επειδή ήμουν στη χορωδία πήγαινα κι εγώ να ψάλλω το τροπάριο που ψέλναμε, όπως το «Τη υπερμάχω στρατηγώ...» κ.α. Μετά ο κος Παπαστεφάνου που μας καθοδηγούσε έλεγε σε κάποιο παιδί να πει την προσευχή. Όταν με διάλεγε να την πω εγώ, το θεωρούσα μεγάλη μου τιμή να πω την προσευχή. Αν θυμάσαι λέγαμε το «Βασιλεύ Ουράνιε...».
- Μια φορά θυμάμαι μας είχε βάλει μία εργασία για το σπίτι ο κος Ζαφειριάδης κι επειδή δυσκολεύτηκα και δεν μπόρεσα να την κάνω δεν πήγα την άλλη μέρα στο σχολείο. Όταν ξαναβρεθήκαμε στο μάθημα ο κος Ζαφειριάδης μού είπε συμβουλευτικά «Δεν είναι σωστή λύση η φυγή».
- Με τον κο Θεοδωρόπουλο ήμουν ερωτευμένη. 'Οποτε τον έβλεπα στο διάλειμμα φτιαχνόμουν, την ποδιά, τη ζώνη, τα μαλλιά μου και προσπαθούσα να τού αποσπάσω την προσοχή.
- Το "γερμανικό" που παίζαμε στο Αχιλλοπούλειο.
- Στο μάθημα της Λογικής ένα παράδειγμα: Η φώκια έχει μουστάκια. Ο Κονάς έχει μουστάκια. Άρα ο Κονάς είναι φώκια?
- Καθόμουν δίπλα στον Πάνο το Βλασσόπουλο και ο κ. Πιζάνιας στο μάθημα μάς έκανε την ερώτηση "Τι θέλετε να γίνετε όταν τελειώσετε το σχολείο;". Όλοι απαντούσαν διάφορα. Εγώ ήθελα να πω κάτι διαφορετικό και ξεχωριστό και είπα "Πολιτικός-Διπλωμάτης". Ο Πάνος τότε γέλασε, αλλά τελικά εκείνος ήταν που ακολούθησε αυτό που τότε τον είχε κάνει να γελάσει…
- Θυμάμαι ότι περίμενα το μεγάλο διάλειμμα που τρέχαμε στο υπόστεγο να παίξουμε μπάλα.
- Θυμάμαι το φρύδι του παπά Γρηγόρη αλλά και που μάς έβαζε να μάθουμε το "Πάτερ ημών....
- Τ' Αραβικά με κάποιον καθηγητή, τον κ. Κάμελ. Τον τρέμαμε όλοι. Δεν ξέραμε πώς να τα βγάλουμε πέρα.
- Στο μεγάλο διάλειμμα που παίζαμε τη γαϊδάρα.
- Ήμασταν στην τάξη με τον κ. Μπότρος, που μας έκανε Λογιστική στ' Αραβικά και μας έλεγε αναμιγνύοντας τις γλώσσες:

  Χάλλι μπάλακ μεν αλ νταρς.
  Λάζεμ κολόκομ τενκάχου.
  Παρόλ ντ'ονέρ. Αϊ πρόμις.
  Ανα χαντίλακ μπελ γκάζμα.

Οι ζαβολιές και οι κατσουρμάδες μας

Τα καλά παιδιά μας είπαν

- Ημουν πολύ καλό παιδί! Δεν είχα καν τη σκέψη να κάνω κατσουρμά!
- Ποτέ δεν έκανα κατσουρμά
- Οχι. Δεν έκανα κανέναν κατσουρμά.
- Κανέναν. Δεν έτυχε να είμαι σε κανέναν και δε θυμάμαι.
- Από κοπάνες δε θυμάμαι κάτι να πήγε στραβά.
- Δε θυμάμαι κάτι.
- Δεν υπάρχει αταξία. Ημουν φρόνιμο κορίτσι.

Κάποιες στενάχωρες αναμνήσεις

- Όταν, κατ' εντολήν του Κονά, ο κος Θωμαϊδης, ο επιστάτης μας, μάς μάζευε τις λαστιχένιες μπάλες που παίζαμε στα διαλείμματα ποδόσφαιρο και μάς τις έσχιζε.

Και να τι μας είπαν οι λίγο ή πολύ ζαβολιάρηδες

- Την ομαδική αποβολή που πήραμε όταν φύγαμε από την Κοινότητα για το ματς της Γιουβέντους. Είχε και μαθητές και από την 5η. Μάς έδωσε τρείς μέρες αποβολή. Την πρώτη μείναμε μέσα στο σχολείο σε μια τάξη πάνω από το μπάσκετ, ενώ τις άλλες κάναμε κανονικά μάθημα. Τις απουσίες όμως τις φάγαμε.
- Δε θυμάμαι την αιτία, αλλά θυμάμαι μια φορά που πήραμε μια ομαδική αποβολή.
- Όταν μπήκαμε στο "εκτελεστήριο", έτσι το λέγαμε, όταν ο Κονάς μας έδωσε την ομαδική αποβολή για την ομαδική φυγή μας από την Κοινότητα, για να δούμε το ματς με την ξένη ομάδα που είχε έρθει στο Κάιρο, αλλά με παραμονή μας στο σχολείο.
- Τίποτα. Θυμάμαι που πετούσαμε σοκολάτες στ' αγόρια που ήταν τιμωρία σε μια αίθουσα στο Δημοτικό, μετά από μια μεγάλη αταξία
- Τις Παρασκευές, τη δεύτερη ώρα είχαμε τον Κονά Φυσική. Εγώ Παρασκευή παρά Παρασκευή πήγαινα στο γήπεδο να δω την αγαπημένη μου ομάδα στο Αιγυπτιακό πρωτάθλημα, την Ταρσάνα. Για να το πετύχω αυτό έπινα κιμωλία που με την αντίδραση που έχει στον οργανισμό για κάποιο χρονικό διάστημα ανεβάζει στα ύψη τη θερμοκρασία. Ο Κονάς με έστελνε στην υπεύθυνη για υγεία, η οποία μού έβαζε θερμόμετρο και βλέποντας να έχω 39-40 πυρετό το έλεγε στον Κονά που με άφηνε ελεύθερο. Την άλλη μέρα το δικαιολογητικό, μού το έφτιαχνε ένας συμμαθητής που κατά κάποιο τρόπο είχε ειδικευτεί στα δικαιολογητικά.
- Μία μέρα πήγαμε όλη η τάξη σινεμά πρωινό. Αλλά δεν θυμάμαι αν ήταν κατσουρμάς. Θα μας είχε αποβάλει.
- Μια μέρα στο μάθημα της φυσικής με τον κ. Κώττη κάποιο παιδί σφύριξε στην τάξη. Ο κ. Κώττης ρώτησε ποιός το έκανε, αλλά επειδή δεν κάρφωσε κανείς βγήκε έξω από την τάξη στο διάδρομο και περίμενε να του πούμε ποιός έκανε την αταξία. Ο Μανώλης Ευστρατίου που ήταν από τα αγαπημένα του παιδιά ανέλαβε να τον μεταπείσει. Εδώ πιο κάτω κάποιος με τη φωτογραφική του μηχανή στη ζούλα αποθανάτισε το περιστατικό. Και ποιά είναι η έκπληξη; Το άτακτο παιδί ήταν κορίτσι!

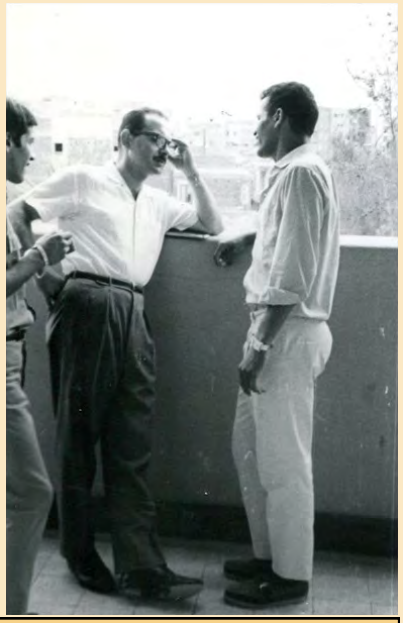

- Κάποια μέρα πήγαμε στο σινεμά που έπαιζε το έργο "Λολίτα". Το έμαθε ο Κονάς και μας απέβαλε..
- Όταν έφαγα αποβολή γιατί με τσάκωσαν να καπνίζω.
- Τιμωρία όλη την τάξη από τον καθηγητή των Αραβικών.
- Τα διαλείμματα που κάναμε πλάκες στο κυλικείο.

- Είχα κάνει την κοπάνα και πήγα στο Κοινοτικό Στάδιο στη Σούμπρα. Εκεί όμως ήταν εκδρομή το Αχιλλοπούλειο. Με είδε μία φίλη και το είπε στον πατέρα της και εκείνος με την σειρά του στο δικό μου. Τη συνέχεια την φαντάζεστε.
- Θυμάμαι έναν συγκεκριμένο καθηγητή που ήταν νούμερο, συνέχεια τον κοροϊδεύανε.
- Έμενα στο Σπετσεροπούλειο. Κάποιες μέρες κοντά στο Πάσχα φιλοξενήθηκα από διάφορους συμμαθητές. Το έμαθε ο Κονάς και μας κάλεσε, τέσσερεις τον αριθμό συμμαθητές και αφού είδε ότι κανένας δεν με κάρφωσε, μάς έδωσε από πέντε βιτσιές στο χέρι και μού απαγόρευσε να βγαίνω από τις πόρτες του σχολείου. Μόνο με το λεωφορείο πλέον πηγαινοερχόμουν στο σχολείο.
- Η εξόρμησή μας στο κατάστημα Καρασσάβα ένα μεσημέρι. Η κα Πελέκη μάς κατήγγειλε στην κα Φραγκούλη, τη διευθύντρια του Αχιλλοπουλείου και ο εξάψαλμος ακολούθησε.
- Μεγάλο διάλειμμα που παίρναμε παγάκια και κάναμε πλάκα στο "Ραμσίς", τον κο Γλαρό. Τα πετούσαμε πάνω από το κεφάλι του ό ένας στον άλλον.
- Ήμασταν στην 6η Γυμνασίου, μέσα στην τάξη μας, με την κα Ρασμόφσκι, μάθημα Γαλλικών. Εκείνη περπατούσε (στα τακούνια που χόρευαν) με το βιβλίο στο χέρι ανάμεσα από τις σειρές των θρανίων και κάτι διάβαζε. Φθάνει δίπλα στο Μανώλη Ευστρατίου, μόλις τον προσπερνάει, ο Μανώλης της τράβηξε μία φουρκέτα από τον κότσο των μαλλιών της. Γυρίζει η Ρασμόφσκι να ψάξει τον ένοχο, αλλά ο Μανώλης κοιτούσε αλλού ανέκφραστος, εγώ γέλαγα πολύ, δεν μπορούσα να συγκρατηθώ και με πήραν τα σκάγια, με διάφορα κοσμητικά Γαλλιστί .....
- Πολλά! Τον κ. Παπαφωτίου που μάς έπιασε να καπνίζουμε και μάς κάρφωσε. Και την κα.....που μάς έκανε Γαλλικά. Τι τραβούσε η κακομοίρα...
- Το πιο φοβερό ήταν όταν την ώρα του μαθήματος κάναμε ότι κάποιος είχε πεθάνει και τον πιάσανε και τον σηκώσανε τέσσερεις. Πού να έβλεπες τον καθηγητή. Τον είχαν πιάσει τα κλάματα! Έτυχε να περνά ο Κονάς απ' έξω και είδε το τι γινότανε. Έγινε έξαλλος, χίμηξε μέσα στην τάξη και να δεις κάτι κλωτσιές που έδωσε κάτι μπουνιές πατώντας τους μαθητές. Τελικά απέβαλε για ΠΑΝΤΑ τα 3/4 της τάξης. Ευτυχώς εγώ δεν ήμουν σ' αυτούς.
- Είχα βάλει στην καρέκλα του Ιορδανίδη ένα υγρό που έκαιγε και με πήγε στον Κονά.
- Την ώρα του μαθήματος με τον κ. Σουλούτα ένας συμμαθητής μου τράβηξε την καρέκλα και έγινε πανζουρλισμός στην τάξη κι ο κ. Σουλούτας μας πήγε στον Κονά.
- ‘Ενας συμμαθητής μας είχε φέρει ένα σαρδελόκουτο με νερό κι ένα κλαδί με φύλλα από τον κήπο και έκανε δήθεν τον αγιασμό, γεμίζοντας την τάξη με νερά παντού και μουλιάζοντας κατά κάποιο τρόπο το σακάκι του καθηγητή μας. Ο καθηγητής έξυπνα έκανε ότι δεν το κατάλαβε.
- Ένα περιστατικό με το Ρίκο την ώρα της μουσικής. Δε θυμάμαι τί έκανε, αυτό που θυμάμαι είναι ότι η γυναίκα κόντεψε να πάθει εγκεφαλικό
- Ήταν η τελευταία μέρα προθεσμίας για να επιστραφούν οι έλεγχοι υπογεγραμμένοι από τον κηδεμόνα μας. Όσοι δεν τον έφερναν στην ώρα του αποβάλλονταν για να πάνε να τον φέρουν την επομένη μαζί με το σχετικό δικαιολογητικό από το γονέα. Έτσι η παρέα μας είχε συμφωνήσει να κάνει επίσημο κατσουρμά και να πάμε στο Bamboo για Chocolat au lait. Έλα ντε που όχι μόνο δε μάς έστειλε σπίτι μας, αλλά φάγαμε και ξυλιές. Αγόρια, κορίτσια. Είχε τη βέργα του (τη βίτσα) και μάς έδωσε από δύο ξυλιές στο κάθε χέρι. Στην αρχή δεν ένοιωσα τίποτα. Ανεβαίνοντας στην τάξη που την πρώτη ώρα είχαμε τον κ. Διονυσσόπουλο, άρχισαν τα χέρια μου να κρυώνουν και να νοιώθω τον πόνο. Τότε άρχισα τα κλάματα και με τα δάκρυα να τρέχουν έλεγα στο Διονυσσόπουλο " Μ’ έδειρε κε καθηγητά!" .
- Εμείς του Εμπορικού μαθαίναμε δακτυλογραφία και υπήρχε ειδική αίθουσα με τις μηχανές. Κάποια φορά δε θέλαμε να κάνουμε μάθημα και σφηνώσαμε στην κλειδαριά ένα ξυλάκι. Ο κος Θωμαϊδης που άνοιγε την πόρτα, όταν το είδε αυτό, το ανέφερε στον Κονά. Φάγαμε ξυλιές και αποβολή. Εννοείται η Βαρβάρα που ήταν το μοναδικό κορίτσι στην τάξη δεν ήταν στους τιμωρημένους. Πού να μάς βάλει μυαλό... το ένα και μοναδικό κορίτσι.
- Στα διαλείμματα ο "παππούς” στην καντίνα που μας έλεγε ποιήματα στ' Αρχαία με υπονοούμενα και σκάγαμε στα γέλια.

- Τις πλάκες που κάναμε την ώρα των Αραβικών.
- Ό,τι θυμάμαι δεν πήγε στραβά. Κάποια μέρα στ' Αραβικά κάναμε φασαρία, μπούγιο. Τότε μας είπε ο καθηγητής ότι όποιος θέλει να βγει έξω να βγει. Εμείς βγήκαμε όλοι! Εννοείται ότι το έμαθε ο Κονάς και είχαμε τη σχετική και ανάλογη επίπληξη. Μία άλλη φορά την ώρα μιας καθηγήτριας ο .... είχε φέρει μία καραμούζα και μετά από κάθε λέξη που έλεγε, εκείνος σφύριζε . Η καθηγήτρια τότε προσπάθησε να την πάρει, αλλά τα παιδιά την πετούσανε από χέρι σε χέρι. Η κακομοίρα έτρεχε απ' άκρη σ' άκρη. Την λυπότανε η ψυχή μου
- Μία μέρα είχαμε Εμπορική αλληλογραφία με την κα Ραζμόφσκι και ήμουν αδιάβαστος. Στην ερώτηση της καθηγήτριας ποιός θα βγει για εξέταση πετάχτηκε ο Σπύρος ο Μώρος και της λέει το όνομά μου. Εκείνη μας σήκωσε και τους δύο. Άφησα το Σπύρο μπροστά μου, που ήταν καλός στα γαλλικά. Κι κει που βγαίναμε στο μάθημα τού δίνω μια καρπαζιά γιατί είπε το όνομά μου. Έλα όμως που τον βρήκε στο νεύρο κι έπεσε κάτω ζαλισμένος, σχεδόν λιπόθυμος. Η Ραζμόφσκ τάχασε. Τέλος σηκώνεται ο Σπύρος και με άρχισε στο μπουνίδι. Εγινε χαμός. Εννοείται ότι φάγαμε και οι δύο πενθήμερη αποβολή, την οποία κάναμε σε μια αίθουσα, τιμωρία στο σχολείο. Ήμασταν μία άτακτη τάξη με λίγες εξαιρέσεις.
- Χα, Χα, Πολλά.
- Τις αταξίες που κάναμε από τους πιο ήσυχους μέχρι και τους πιό άτακτους την ώρα των γαλλικών με την κα. Ραζμόφσκι.
- Την ώρα του κου Κουκμενίδη. Φέρναμε αμπούλες που τις σκάγαμε στην τάξη για να βγάλουν άσχημες μυρωδιές. Ενώ εμείς τις σπάγαμε και σκάγαμε από τη βρωμερή μυρωδιά, ο καθηγητής μας έκανε τον αδιάφορο σαν να μη συνέβαινε τίποτα.
- Κάποια μέρα στη δευτέρα γυμνασίου την ώρα του διαλείμματος κάναμε μία πυραμίδα με τις καρέκλες. Η καθηγήτρια που ήρθε μετά και την είδε μας έκανε έντονη επίπληξη και μας πέταξε έξω από το μάθημα.
- Την ώρα της κας Ρασίου, πού την είχαμε μετά τη γυμναστική. Πηγαίναμε επίτηδες με τα αθλητικά μας δήθεν ότι μας είχε καθυστερήσει ο κος Θεοδωρόπουλος που μας προετοίμαζε για τις επιδείξεις και πολλές φορές δικαιολογημένα μας έτρωγε και λίγο από το διάλειμμα.
- Είχαμε Αραβικά με τον κ. Καμπάνη. Είχα πάρει ένα προφυλακτικό, το φούσκωσα, το έκανα μπάλα κι έπαιζα ποδόσφαιρο στην τάξη όπου και έγινε χαμός. Εννοείται ότι το μοναδικό κορίτσι της τάξης μας απουσίαζε εκείνη την ημέρα. Στη συνέχεια με κατέβασε στον Κονά που με την βίτσα του μού τις έριξε μέχρι που είπα το Δεσπότη Παναγιώτη. Την άλλη μέρα έπρεπε να φέρω δικαιολογητικό από το σπίτι ότι έλαβαν γνώση οι δικοί μου. Αυτό με μεγάλη επιτυχία το έγραψε ο συμμαθητής μου που είχε εξελιχθεί σε ειδικό στα δικαιολογητικά… κι έτσι την σκαπούλαρα.
- Όταν θέλαμε να κάνουμε πλάκα σε κάποιον καθηγητή βάζαμε ένα συμμαθητή μας να ευωδιάσει την τάξη με τα αέριά του. Γινότανε ο χαμός.

10. Η εκδρομή που μας έμεινε αξέχαστη

Για τις τρείς τελευταίες τάξεις του σχολείου μας ήταν προγραμματισμένες και τρεις εκδρομές. Στην 4η Γυμνασίου προσκύνημα στο Αλαμέιν, στην 5η στο Σινά και στην 6η στο Λούξορ και Ασουάν.

Κάποιοι από μας πήγαν και στις τρείς κάποιοι σε καμιά. Ολες μείνανε αξέχαστες σε όσες και όσους συμμετείχαν αλλά κάποιοι από μας θυμούνται και κάποιες άλλες όπως αυτή στην Σιταντέλα και αυτή στην Αλεξάνδρεια για τις εξετάσεις των υποτροφιών.

Η εκδρομή μας στο Λούξορ Ασουάν

Το τραίνο αναχωρούσε στις 8:00 το βράδυ. Όλοι πιο νωρίς στον σταθμό του Καΐρου «Μπάμπ ελ Χαντίντ» στο μιντάν (πλατεία) Ραμσίς.

Στον σταθμό μας δίνονται οι πρώτες οδηγίες. Να κάνετε οκτάδες. Τόσοι χωράνε σε κάθε διαμέρισμα του βαγονιού. Τ' αγόρια θα μπουν στο τελευταίο βαγόνι. Τα κορίτσια πιο μπροστά σε βαγόνι ασφαλές και αρκετά μακριά από τ' αγόρια… Είναι 7:30' και το τραίνο καταφθάνει. Ορμάμε όλοι μέσα και εμείς που ήμασταν έξι πιάσαμε το πρώτο διαμέρισμα. Αμέσως τακτοποιούμε τις βαλίτσες και τα πράγματά μας. 7:40' μπαίνει μέσα ο καθηγητής μας των Αγγλικών Κος Παπαφωτίου και εμπιστεύεται την τσάντα του στον μαθητή της 4ης Φ. Δεληβάνη που ήταν μαζί μας. Και τότε κάποιος θαρραλέος τον ρωτά: Τζίντζερ, (έτσι ήταν το παρατσούκλι του από τους μαθητές στην Αμπέτειο). Η τσάντα έχει Old Spice? Ήταν το αγαπημένο του άρωμα καi πολύ της μόδας.

Το ταξίδι με το τραίνο

8:00' ακριβώς! Το τραίνο ξεκίνησε. Όσοι πεινάνε αρχίζουν να τρώνε από τα σάντουιτς που φέρανε από το σπίτι. Σε λίγο περνάει ο θείος και κάνει παρατηρήσεις: Πολιτισμένα παιδιά ε! Ο Τζίντζερ φοβισμένος για την τσάντα του ρίχνει ματιές.

8:10' περνάμε την Giza.

8:20' περνάμε τις πυραμίδες και εμείς συνεχίζουμε να τρώμε. Ξαναπερνά ο θείος και μας λέει: Τα υπολείμματα έξω.

Μαύρο σκοτάδι στο βαγόνι μας. Αρχίζουμε τ' αστεία. Κάθε λίγο το τραίνο κάνει και μία στάση. Σταματά σε όλα τα χωριά.

Αλ Ουάστα, Μπένι Σουέφ, Αλφόνς, Μαγάγα, Σαμαλούτ, Βαλάουι. Είναι 1:30' κιόλας και αρχίζει η Σκατολογία του Σουρή. Μυρωμένοι στίχοι, Διαθήκη, Ο Ύμνος.

Ο Κώστας Στεφανίδης κάνει τον έξυπνο. Πριν από κανένα τέταρτο τσακώθηκε με τον Μουρκουτά και την πλήρωσε ο Ξηρουχάκης.

1:50' Ασιούτ. Ο Μουρκουτάς βγήκε στο διάδρομο να το δει.

2:05' αναχώρηση. Ε, τώρα είναι κατάλληλη η ώρα για κανένα τσιγάρο στη ζούλα. Αυτοί που δεν καπνίζουν και που είναι οι υπόλοιποι επτά, δυσανασχετούν. Ευτυχώς τα τζάμια είναι θολά και δυσκολεύει την από το διάδρομο ορατότητα. Βέβαια υπάρχει και το καπελάκι για να μη φανεί η κάφτρα.

Ύπνος μετ' εμποδίων....

6:25 το πρωί, Σοχάγκ

7:50' Αγοράζουμε ζαχαροκάλαμα. Κάποιοι τολμηροί πάνε και στα κορίτσια που δεν τους επιτρέψανε ν' ανοίξουν τα παράθυρα.

Πρώτη μέρα στο Λούξορ

11:10' Επί τέλους φτάσαμε στο **Λούξορ!** Εκεί ανεβαίνουμε σε άμαξες και μεταφερόμαστε στο ξενοδοχείο Savoy Hotel. Κάποιοι άλλοι έχουν πάει στο Louxor Hotel.
12:50' Επισκεπτόμαστε τον ναό του Λούξορ. Μετά την περιήγηση επιστρέφουμε στο ξενοδοχείο για μεσημεριανό και λίγη ξεκούραση. Εννοείται ότι το σκάγαμε ενδιάμεσα να πάμε στο μπάνιο για κανένα τσιγαράκι.

15:55' αναχώρηση για το ναό του Κάρνακ. Οι φωτογραφίες απαθανατίζουν τα καταπληκτικά μνημεία. Η συνέχεια της ημέρας δεν περιλαμβάνει τίποτα το ιδιαίτερο. Μπάνιο, φαγητό και ΥΠΝΟ! Εννοείται ότι παρ' όλα τα νιάτα μας, είμαστε σαν ώριμα φρούτα μετά από το ξενύχτι στο τραίνο και τις δύο επισκέψεις.

Δεύτερη μέρα στο Λούξορ

6:25’ Κτυπά η πόρτα! Τιναζόμαστε από τα κρεβάτια. Ήταν ο «θείος». Στις 7:00’ μετά από ένα πρωινό για σπουργίτια κατεβήκαμε στη βεράντα και ο θείος λέει : Ποιός έχει καλή φωνή? Πρώτος σηκώθηκε ο Ακης (Δαλόγλου) μετά η Θεοδούλου και τέλος ο Ντάνης (Δικαστόπουλος). Με τη σειρά διάβασαν κάποια κείμενα για την ιστορία του Λούξορ που σε πέντε λεπτά οι περισσότεροι δεν θυμόμασταν τίποτα.

Στη συνέχεια παίρνουμε ένα πλοιάριο και περνάμε στην απέναντι όχθη. Αφού μαζευτήκαμε όλοι πήραμε δύο λεωφορεία και ξεκινήσαμε την περιήγησή μας. Στην αρχή επισκεφθήκαμε την κοιλάδα των Βασιλέων (Valley of Kings) όπου από τους 62 τάφους οι 6 μόνο ήταν επισκέψιμοι. Ξεναγός μας, ερασιτέχνης φυσικά, ήταν όπως τον βγάλαμε εμείς ο κος Follow me. Ξεχωριστά πάντα από τα κορίτσια, συνοδευόμενοι από ορισμένους καθηγητές επισκεφθήκαμε τους τάφους του Setti, Toutanchamon και Amenofis II .

Η ΖΕΣΤΗ ΗΤΑΝ ΤΡΟΜΕΡΗ! Νερό πολύ δεν είχαμε και όσοι είχαν είχε γίνει φωτιά!

Μετά τους τάφους των Βασιλέων πήραμε ξανά τα λεωφορεία και πήγαμε στο ναό της Hatshepsut που ήταν πολύ επιβλητικός αλλά και αρκετά κατεστραμμένος από τον σύζυγό της που για να την εκδικηθεί τον κατέστρεψε. Εννοείται ότι οι αναμνηστικές φωτογραφίες από μακριά και από κοντά απαθανάτιζαν το ναό.

Η συνέχεια περιελάμβανε τους τάφους των Βασιλισσών στο Valley of Queens.

Επιτέλους ήρθε η ώρα του φαγητού. Η έκπληξη που μας περίμενε όταν φτάσαμε στο Rest House ήταν ότι το γεύμα που ονειρευόμασταν ήταν ξηρά τροφή που είχε στείλει το ξενοδοχείο. Ευτυχώς που είχαμε τα κορίτσια που δεν τρώγανε πολύ και έτσι κάπως τ’ αγόρια στανιάραμε. Μετά κλειστήκαμε ξανά στις τουαλέτες για το αναγκαίο τσιγάρο.

Το απαραίτητο διάλειμμα τελείωσε και ξαναμαζευτήκαμε στα λεωφορεία και ξεκινήσαμε για το υπόλοιπο της περιοδείας. Σταματήσαμε για λίγο στον τάφο με την μούμια του αρχηγού των εργατών, επισκεφθήκαμε την Madinat Habu και εννοείται ότι τ’ αγόρια βγάλαμε φωτογραφίες του θεού της γονιμότητας για όσους θυμούνται το σχετικό άγαλμα. Συνεχίζοντας επισκεφθήκαμε το άγαλμα του Μέμνωνος και τέλος πήραμε το δρόμο της επιστροφής προς το ξενοδοχείο.

Αφού κάναμε το απαραίτητο μπάνιο, ήπιαμε ένα ζεστό και τονωτικό τσάι μαζί με τον Κώστα και πήγαμε να δούμε την πόλη και να κάνουμε τις απαραίτητες αγορές (φιλμ για τη φωτογραφική, δωράκια για τους δικούς μας, καρτ ποστάλ αλλά και τ’ απαραίτητα για μάς τους καπνιστές, τσιγάρα.

Όταν επιστρέψαμε στο ξενοδοχείο ήταν η ώρα για το βραδινό δείπνο που εννοείται μετά την ξηρά τροφή του μεσημεριού ήταν αυτό που θέλαμε. Την επομένη θα ξεκινούσαμε για το Ασουάν.

Εκεί που ετοιμαζόμασταν, επειδή η τουαλέτα δεν είχε χαρτί, τα βρήκαμε με τον προνοητικό Άκη, που τσιγκουνευόταν να δώσει λίγο χαρτί υγείας. Το χρειάζομαι για το ταξίδι είπε. Καλά λίγο θα πάρω του απάντησα. Τελικά μου έδωσε λίγο και πηγαίνοντας για την τουαλέτα πέφτω στο θείο που έκανε την αγαπημένη του έφοδο. Δεν θα κοιμηθείτε καθόλου; μάς είπε. Κομπιαστά απάντησα. Ναι τώρα, μάλιστα. Βγαίνω στο διάδρομο και πέφτω στις καθηγήτριες, που μόλις είδαν ότι μπήκαν στη ζώνη των αγοριών, έκαναν μεταβολή. Σε λίγο μαθαίνουμε ότι ο θείος τσάκωσε το Μιχάλη με τσιγάρο χωρίς να μάθουμε τι του έκανε.

Δεν αργήσαμε να κοιμηθούμε και το πρωί σηκωθήκαμε νωρίς για να προλάβουμε να πάρουμε το πρωινό μας που ήταν από τα καλά...

Τρίτη μέρα - ταξίδι προς Ασουάν

8:00’ ξεκίνησε το τραίνο και πρώτη στάση 8:20’ στο Αρμάντ. Για να περάσει η ώρα παίζουμε σκάκι.

9:00’ στάση στην ‘Εσνα

11:20’ Κομόμπο. Εδώ αγοράζουμε από τους πλανόδιους πωλητές τα φημισμένα του τόπου σουντάνια (φυστίκια αράπικα) και ζαχαροκάλαμα.

12:30’ Φτάσαμε στο Ασουάν! Αμέσως μάς περίμεναν τα λεωφορεία που μας μετέφεραν στο ξενοδοχείο μας το Grand Hotel. Αφού τακτοποιηθήκαμε στα δωμάτιά μας πήγαμε για φαγητό στις 2:00’.

4:00’ Πήραμε τις βάρκες για την απέναντι όχθη και πάμε στο νησί του Kitchener. (Gezirat al nabatat or Aswan Botanical Garden). Ένα πανέμορφο καταπράσινο νησί!

Τελειώνουμε με την επίσκεψη στον τάφο του Αγά Χαν και γυρίζουμε πίσω με τις βάρκες μας που έκαναν αγώνα ποιά θα φτάσει πρώτη απέναντι. Εγώ ήμουν στη βάρκα του κου Πιζάνια και βγήκε τρίτη. Πρώτη ήταν του κου Κώττη και δεύτερη του κου Παπαφωτίου. Μέχρι το βραδινό ήμασταν ελεύθεροι και έτσι μόνοι μας, επισκεφθήκαμε το κέντρο της πόλης στα γρήγορα, και αγοράσαμε χουρμάδες για το σπίτι.

Μετά το φαγητό σηκώνεται ο Κος Κώττης και μας λέει: Τώρα παιδιά θα σηκωθούμε ήσυχα και θα πάμε στο σαλόνι να χορέψουμε. Χειροκροτήματα, ζητωκραυγές, ένας μικρός πανζουρλισμός.

Το χορό άνοιξε η Κική με τον Ντάνη του Πρακτικού. Μέχρι τις 12:00 χορεύαμε και γίναμε μούσκεμα. Ανεβήκαμε τότε στα δωμάτιά μας αλλά πού ο ύπνος. Ήμασταν σε τέσσερα δωμάτια που επικοινωνούσαν μεταξύ τους. Προσπαθώντας να δω τι έκαναν οι άλλοι τούς βρήκα μαζεμένους στο τέταρτο δωμάτιο ν’ αρχίζουν το χαρτάκι. Κατά τις 2:30 το διαλύσαμε και βγήκα κερδισμένος μ’ ένα γροσάκι. (Qershsagh). Επιστρέψαμε στα δωμάτια μας και κοιμηθήκαμε κάτω από τις κουνουπιέρες που είχαν τα κρεβάτια γιατί τα κουνούπια στο Ασουάν ήταν το κάτι άλλο.

Τέταρτη μέρα και τελευταία

Πρωί-πρωί μας ξυπνά ο Κος Κώττης. Θα επισκεπτόμασταν το υψηλό φράγμα του Ασουάν που είναι ένα θαύμα της μηχανικής της εποχής του. Μετά το πρωινό πήγαμε με λεωφορεία στο κλαμπ των επιστημόνων που εργάζονται στο φράγμα που είχε και πισίνα.

Εκεί μας κέρασαν αναψυκτικά Spathis, βγάλαμε φωτογραφίες στην πισίνα και πήγαμε και είδαμε την μακέτα του φράγματος το οποίο ξεκίνησε να κατασκευάζεται τον Ιανουάριο του 1960 και όταν το επισκεφθήκαμε δεν είχε ακόμα ολοκληρωθεί αλλά ήταν εντυπωσιακό. Μας περιγράψανε τα τεχνικά χαρακτηριστικά του φράγματος και τις δυσκολίες κατασκευής και τα προβλήματά του. Απ’ ότι έχει μείνει στη μνήμη το μεγαλύτερο πρόβλημα του φράγματος είναι η ιλύς του Νείλου η οποία σε 500 χρόνια θ’ ανεβάσει τον πυθμένα κατά 30 μέτρα.

Επίσης επισκεφθήκαμε και το παλιό φράγμα του Ασουάν που δεν συγκρίνεται καθόλου με το Υψηλό Φράγμα.

Κάπου εδώ τελειώνουν οι περιηγήσεις της εκδρομής μας. Επιστρέφουμε στο ξενοδοχείο ετοιμάζουμε τις βαλίτζες μας και περιμένουμε τα λεωφορεία. Ο Κος Κονάς έχει τα νεύρα του. Τα λεωφορεία δεν ήρθαν. Ετσι μάς βάζει λίγους- λίγους σε ταξί και φτάσαμε όλοι στην ώρα μας στον σταθμό του τραίνου του Ασουάν. Εκεί αρχίζουν ξανά τα ψιλοαστειάκια με τον «Τζίντζερ». Αμα τελειώσει το σχολείο θα τα πούμε. Τι θα μού κάνετε δηλαδή? Ε! Τότε βλέπουμε. Αλλά ο James Bond πιάνεται ποτέ? Αυτή τη φορά θα πιαστεί...

Κάπως έτσι πέρασε η ώρα, ήρθε το τραίνο της επιστροφής και τελειώνει μία από τις πιο αγαπημένες εκδρομές όσων την έζησαν.

Φωτογραφίες από διάφορες εκδρομές

11. Οι αξέχαστες Θεατρικές μας Παραστάσεις

Από τις σχολικές παραστάσεις στο θέατρο της Αμπετείου, θυμάσαι κάποια συγκεκριμένη;

Εδώ η μνήμη των περισσοτέρων είναι πολύ αχνή!

Οι περισσότερες/-οι απάντησαν: *Όχι δε θυμάμαι.*

Κάποιοι που θυμούνται αμυδρά κάτι είπαν:

Δε θυμάμαι παραστάσεις αλλά θυμάμαι στη γιορτή των Χριστουγέννων, τα σατυρικά δώρα των μαθητών της 6ης προς τους δασκάλους και καθηγητές.

Στην 5η Δημοτικού που έπαιξα και εγώ και στο τέλος μοιράσανε δώρα και γλυκά στα μικρά παιδιά.

Της 25ης Μαρτίου. Επαιζα και εγώ. Είχαμε περάσει πολύ ωραία. Κάναμε πολλές πλάκες κατά τη διάρκεια των δοκιμαστικών (Πρόβες).

Η μπάντα του Γ. Κοσσανέλου (Γ. Δέλφης το καλλιτεχνικό του όνομα) στο θέατρο της Αμπετείου

(3 ηλεκτρικές κιθάρες και ντραμς) *που έπαιξε μουσικά κομμάτια των Shadows.*

Θεατρική παράσταση δε θυμάμαι. Μόνο τους παραδοσιακούς χορούς με τις στολές μας.

Κάποιος ειλικρινής είπε: Καμία. Είχαμε άλλα ενδιαφέροντα.

Δύο θυμηθήκανε το αποκριάτικο που παίχτηκε το 1966 από μαθήτριες και μαθητές της 5ης Γυμνασίου, με τίτλο "ΟΙ ΜΑΞΙΛΑΡΙΕΣ" επιμέλεια του φιλολόγου κ.Πιζάνια. Έπαιζαν ο Ιασεμίδης, η Παπαλέξη, η Φαφαλιού, η Φιλοθέου, η Θεοδοσίου και η Ρίττερ.

Και να μία πιο παλιά ανάμνηση από μία συμμαθήτρια:

Από την Αχιλλοπούλειο. Τη δασκάλα μας του χορού Μαίρη Κούβαρη που μας μάθαινε τον αραβικό χορό.

Πιο μικρός, δε θυμάμαι λεπτομέρειες, ήταν ένα ηρωι " Ο Καραϊσκάκης".

12. ΞΑΝΑ ΜΑΖΙ! Ύστερα από 50 χρόνια

Ήταν Παρασκευή 11 Μαρτίου 2016 όταν συναντηθήκαμε καμιά δεκαριά παλιοί συμμαθητές να τα πούμε να γελάσουμε και να θυμηθούμε τα παλιά. Σαν βέροι Έλληνες δεν έλειψε από τη συζήτηση και η πολιτική. Εκεί, μέσα στην κουβέντα, συνειδητοποιήσαμε ότι φέτος κλείναμε 50 χρόνια από την αποφοίτηση μας από την Αμπέτειο και ότι θα ήταν καλό να κάνουμε κάτι.

Δυστυχώς όμως, αμέσως μετά την συνάντησή μας, ο Γιώργος Καμούδης που μας θύμισε το γεγονός των 50 χρόνων και που αυτός ήταν εκείνος που τον τελευταίο καιρό διοργάνωνε τις συναντήσεις των συμμαθητών , είχε ένα σοβαρό τροχαίο ατύχημα. Έτσι ο Ντάνης ανέλαβε να βρει τους συνεργάτες και συνδημιουργούς αυτού του κάτι, που όπως είναι γνωστό ήταν η Νανά Ευσταθιάδου με τα ωραία της τυροπιτάκια, που έφτιαχνε όποτε συναντιόντουσαν για να συζητήσουν για τη γιορτή, και ο ΄Αγγελος Κουτρουμπάκης ο Art Director (αυτό τα λέει όλα).

Όπως καταλάβατε η όλη επιτυχία της βραδιάς ενδέχεται και να οφείλεται στα τυροπιτάκια της Νανάς, που μαζί με τον Άγγελο τιμούσαμε δεόντως, μιάς κι αρκετά συχνά πηγαίναμε για σύσκεψη στο σπίτι της για να κουβεντιάσουμε τα της γιορτής μας.

Τελικά αυτό το κάτι που συζητήσαμε το Μάρτιο, μέσα σε τρεις μήνες έγινε πραγματικότητα την 22^{α} Ιουνίου 2016 στο σπίτι μας, το σπίτι των Αιγυπτιωτών, το Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων, όπου οι περισσότεροι απόφοιτοι, αλλά και συνοδοιπόροι, το ζήσαμε και το χαρήκαμε!

Για όσους δεν έτυχε να το ζήσετε και δεν είδατε το σχετικό βίντεο, αποφασίσαμε εδώ με λόγια και με τις σχετικές φωτογραφίες, να σας περιγράψουμε τι έγινε στην συγκινητική αυτή γιορτή μας. Με την φαντασία σας λοιπόν ζήστε και σεις τις αξέχαστες στιγμές που περάσαμε εκείνη την καλοκαιρινή βραδιά, τη γεμάτη αύρα αναμνήσεων κι αγάπη όλων προς όλους.

Υποδοχή και αναμνηστικό - Νανά Ευσταθιάδου & κόρη της

Κι έφτασε η μέρα που όλοι περιμέναμε! Όπως γινόταν και στο σχολείο, κάποιος έπαιρνε παρουσίες και σημείωνε τις απουσίες, δικαιολογημένες και μη, μερικών από μάς.

Τι πιο σωστή και ωραία επιλογή; Απουσιολόγος ήταν η Νανά και δίπλα της η χαριτωμένη κορούλα της που μας μοίραζε το πρόγραμμα και το αναμνηστικό.

Η ωραιότερη όμως έκπληξη ήταν αυτή που μας έκαναν μερικοί συμμαθητές μας, που ταξίδεψαν από μακριά ειδικά για να είναι κοντά μας, μαζί μας, τη σημαδιακή αυτή επέτειο. Τα κορίτσια μας, η Μαίρη Χατζηκωνσταντίνου και η Φρόσω Μακρυγιάννη , ήρθαν από την Κύπρο μας, ο Ανδρέας Αραβόγλου (συμμαθητής μέχρι 4η Γυμνασίου) από τη Σουηδία, ο Πάνος Φωτεινός από Αμερική, η Ευαγγελία Μοσχόβη από Θεσσαλονίκη κι ο Νίκος Πολίτης από το Κάιρο.

Παρά δίπλα η Μαρία και ο Τούρης απαθανάτιζαν με το φακό τους τις διάφορες παρεούλες που δεν άργησαν να δημιουργηθούν. Αγκαλιές, φιλιά, αστειάκια, πειράγματα κι αναμνήσεις, αναμνήσεις πολλές ξεχύνονταν παντού μέσα στην αίθουσα. Ο Κώστας πιο μέσα, ετοίμαζε τη βιντεοκάμερά του. Η χαρά και η συγκίνηση ήταν διάχυτες σε όλους μας. Και κάπως έτσι έφτασε η ώρα να ξεκινήσουμε τη γιορτή μας.

Το πρόγραμμα

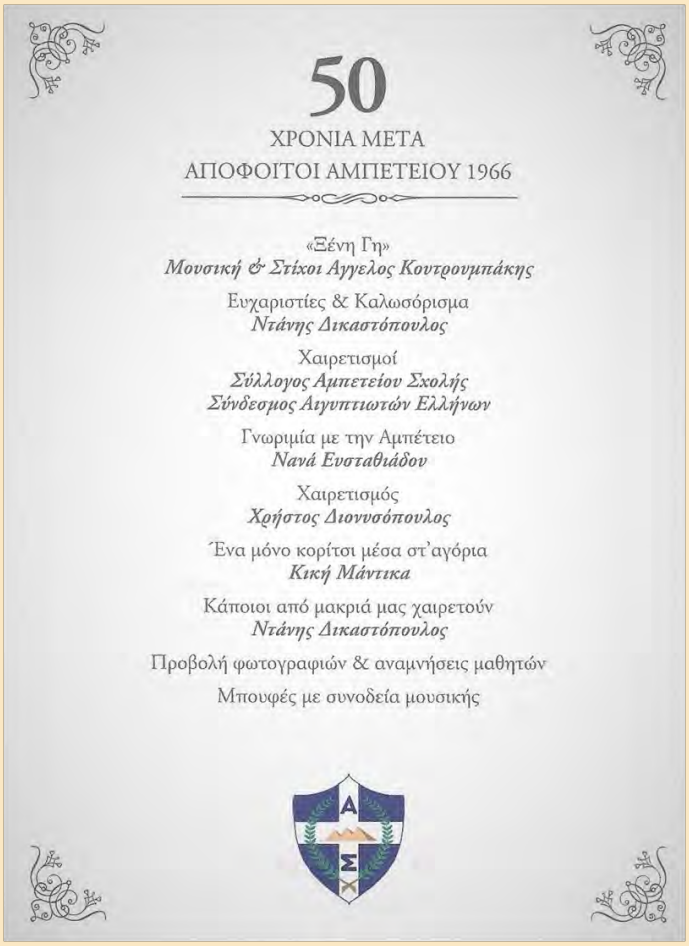
50
ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ
ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ 1966

«Ξένη Γη»
Μουσική & Στίχοι Αγγελος Κουτρουμπάκης

Ευχαριστίες & Καλωσόρισμα
Ντάνης Δικαστόπουλος

Χαιρετισμοί
Σύλλογος Αμπετείου Σχολής
Σύνδεσμος Αιγυπτιωτών Ελλήνων

Γνωριμία με την Αμπέτειο
Νανά Ευσταθιάδου

Χαιρετισμός
Χρήστος Διονυσόπουλος

Ένα μόνο κορίτσι μέσα στ' αγόρια
Κική Μάντικα

Κάποιοι από μακριά μας χαιρετούν
Ντάνης Δικαστόπουλος

Προβολή φωτογραφιών & αναμνήσεις μαθητών

Μπουφές με συνοδεία μουσικής

Ξένη Γη - Μουσική και στίχοι Άγγελος Κουτρουμπάκης

Εκείνη η αξέχαστη βραδιά ξεκίνησε με το τραγούδι του συμμαθητή μας Άγγελου Κουτρουμπάκη «Ξένη Γή» που μάς συγκίνησε όλους και μας ταξίδεψε σε εποχές ανεμελιάς και ζεστασιάς.

Εδώ θα σάς πω ένα μυστικό. Ο Αγγελος αν και πέρασαν τόσα χρόνια, παρέμεινε το καλό και ταπεινό παιδί που ξέρουμε όλοι, πράγμα που δυσκόλεψε πολύ την προσπάθειά μας μαζί με τη Νανά, να τον πείσουμε να συμπεριλάβουμε αυτό το εξαίρετο τραγούδι στο πρόγραμμά μας. Μαζί με την προβολή των φωτογραφιών από τη δεύτερη πατρίδα μας και την αναμνηστική σχολική φωτογραφία από τη γιορτή λήξης των μαθημάτων μας, ήταν σαν να το είχε γράψει ειδικά για μάς, για τούτη τη βραδιά, αλλά και για κάθε Αιγυπτιώτη. Το τραγούδι, που έχει ξεπεράσει τις 1.325 προβολές και του οποίου τους στίχους έχουμε πιο κάτω, μπορεί όποιος θέλει να το ακούσει σε πολύ καλή εκτέλεση στο διαδίκτυο στο You Tube.

Ξένη Γή

1. Γεννήθηκα σε ξένη γη, σε πόλη μαγική
ολόγυρα η έρημος, χρυσή και σιωπηλή
ο Νείλος έρρεε μακρύς, σκούρος, όλο ζωή
οι Πυραμίδες πιο μακριά, στέκονται πάντα εκεί

2. Τζαμιά και εκκλησιές μαζί, τα έβλεπα παντού
πλήθος ανθρώπων και βοή, μου έμειναν στο νου
οι άνθρωποι φιλόξενοι, υπομονετικοί
πάντα με το χαμόγελο, πλούσιοι και φτωχοί

ΡΕΦΡΕΝ: Στην πόλη που γεννήθηκα πάντα θα γυρνώ
Όλα όσα έχασα, εκεί αναζητώ

3. Γονείς, αδέλφια, όλοι εκεί, όμορφη, απλή ζωή
σχολείο και συμμαθητές, φίλοι παντοτινοί
την σύντροφό μου γνώρισα, την πιο ιδανική
μαζί χαράξαμε γραμμή, πορεία μια ζωή

ΓΕΦΥΡΑ: Μα όλα τέλειωσαν μια μέρα, όλα γίναν παρελθόν
άφησα τα πάντα πέρα, για να βρω κάτι εδώ
στην μητέρα την πατρίδα, όπως μου τα είχαν πει
από τότε πια αλλάζει, όλων η ζωή

4. Δύσκολο πράγμα η φυγή, ο ξεριζωμός
δύσκολη και η νέα αρχή, ο κόσμος σου κενός
τα χρόνια πέρασαν γοργά, αλλάξαμε πολύ
τον τόπο που γεννήθηκα δεν ξέχασα στιγμή

5. Αυτά πού έμαθα εκεί, είναι πολύ σοφά
οι άνθρωποι μπορούν να ζουν μαζί αρμονικά
δε θέλεις πράγματα πολλά για να΄ σαι ευτυχής
αλήθεια και χαμόγελο, στις σχέσεις της ζωής

ΡΕΦΡΕΝ: Στην πόλη που γεννήθηκα πάντα θα γυρνώ
Όλα όσα έχασα, εκεί αναζητώ

Ευχαριστίες και Καλωσόρισμα - Ντάνης Δικαστόπουλος

Ο ρόλος του πρώτου ομιλητή κι αυτού που θα μάς οδηγούσε στα μονοπάτια των αναμνήσεών μας, ανατέθηκε στον κυρίως εμπνευστή της γιορτής μας, στον *Ντάνη*, που προλόγισε τη γιορτή μας με τα παρακάτω λόγια :

Ευχαριστούμε Αγγελε που δέχτηκες ν' αρχίσουμε την εκδήλωσή μας μ' αυτό το αντιπροσωπευτικό για όλους μας τραγούδι.

Θα ξεκινήσω το καλωσόρισμά και τις ευχαριστίες μου λίγο ανατρεπτικά, δηλαδή με μία μικρή ιστοριούλα την οποία έζησα όταν πρωτοπήγα στην Αμπέτειο στην Τετάρτη Δημοτικού, και το λέω αυτό, γιατί μού δίδαξε κάποια πράγματα που θα σάς πω στη συνέχεια.

Πρώτη γιορτή της 28^{ης} Οκτωβρίου. Μαζί με ένα φίλο, που δεν θυμάμαι ποιός ήταν, πήγαμε στο θέατρο να δούμε την εκδήλωση, αλλά φθάσαμε στο παρά πέντε και καθίσαμε μακριά πίσω. Εγώ κοντούλης μικρός, δεν έβλεπα τίποτα, δεν άκουγα τίποτα, δεν καταλάβαινα τίποτα.. Στεναχωρήθηκα και είπα τότε: Στην άλλη γιορτή θα πάω και θα καθίσω μπρος- μπρος. Δε γίνεται έτσι.

Ήρθαν τα Χριστούγεννα, ήρθε η γιορτή, οι γονείς επάνω όπως συνηθιζόταν. Εγώ, νωρίς- νωρίς πήρα το φίλο μου και πήγαμε να κάτσουμε μπροστά μπροστά! Εκεί που καθόμουνα έρχεται ο «Ραμσίς» (όπως θα θυμάστε, έτσι λέγαμε τον Κ. Γλαρό) και μου λέει:

Εσείς πάτε πίσω.
Του λέω, γιατί; Γιατί να πάω πίσω;
Όχι εδώ. Είναι για τους επισήμους.
Και τι με νοιάζει, τού λέω τότε: Ας ερχόντουσαν νωρίς. Εγώ ήρθα νωρίς. Θα κάτσω εδώ.
Όχι θα πάτε πίσω.
Όχι...
Τέλος πάντων. 'Ηταν λίγο αυστηρός ο Κος Γλαρός και μας έστειλε λίγο πίσω. Εγώ στεναχωρήθηκα αλλά ήταν το πρώτο μάθημα που πήρα από την Αμπέτειο, αυτό του «σεβασμού» και του να δίνουμε προτεραιότητα στους επισήμους και γηραιότερους που ήταν καλεσμένοι.

Αυτό το μάθημα το πήρα στην 4^{η} Δημοτικού.

Έχοντας αυτό κατά νου, θέλω να εκφράσω τις ευχαριστίες όλων μας στο ***Σεβασμιότατο Αρχιεπίσκοπο Σινά, Φαράν και Ραϊθώ,*** *πρόεδρο της Εφορείας της Αμπετείου Σχολής κ.κ. Δαμιανό, για το έργο και για τα όσα ακούραστα προσφέρει, υποστηρίζοντας την Αμπέτειο Σχολή.*

Ο Σεβασμιότατος δεν μπόρεσε να είναι μαζί μας, η ευχή του όμως μας συνοδεύει.

Δεν μπορώ να παραλείψω ν' αναφερθώ και στους ιδρυτές της σχολής μας, όπου θα συμφωνήσουμε όλοι ότι η απόφαση των αδελφών Αμπέτ να ορίσουν ως ισόβιο Πρόεδρο της Εφορείας της Σχολής τον εκάστοτε Αρχιεπίσκοπο Σινά, ήταν σοφή.

Ευχαριστούμε το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων, το οποίο μας διέθεσε το φιλόξενο αυτό χώρο, και θέλω να το τονίσω ***χωρίς αντάλλαγμα,*** *αγκαλιάζοντάς μας στο σπίτι όλων ημών των Αιγυπτιωτών.*

Από τον Σύνδεσμο σήμερα έχουμε κοντά μας τον Πρόεδρό μας κ. Μιχαηλίδη με σχεδόν όλο το Διοικητικό Συμβούλιο, τους οποίους και καλωσορίζουμε.

Ευχαριστούμε το Διοικητικό Συμβούλιο του ***Σύλλογου Αμπετείου Σχολής****, το οποίο εκπροσωπείται από τον Πρόεδρο του ΔΣ κ. Νικόλαο Βαδή, ο οποίος επίσης εκπροσωπεί τον Σεβασμιότατο, αλλά και το ΙΔΡΥΜΑ ΑΜΠΕΤ, καθώς και τον κ. Λάκη Πεζά ΓΓ του Συλλόγου, για την υποστήριξή τους στην εκδήλωσή μας και την παραγωγή και διάθεση του αναμνηστικού μας* ***ΔΩΡΕΑΝ!***

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους τους δασκάλους και καθηγητές μας που δεν μπόρεσαν να έρθουν και να μοιραστούν τη χαρά μας και το ταξίδι μας πίσω στα σχολικά μας χρόνια.

Καλωσορίζω κι ευχαριστώ όλες και όλους εσάς, τις συμμαθήτριες, τους συμμαθητές και συνοδοιπόρους, που σήμερα βρίσκεστε εδώ, και που με πολλή αγάπη ενθαρρύνατε την ιδέα και υλοποίηση αυτής μας της γιορτής .

Κάποιοι δεν μπόρεσαν για κάποιο λόγο να παρευρεθούν στη γιορτή μας. Κάποιοι άλλοι φύγανε από κοντά μας νωρίς για το μεγάλο ταξίδι. Η σκέψη κι η αγάπη μας είναι κοντά τους και θα τούς συντροφεύει πάντοτε.

Εμείς τους νοιώθουμε όλους παρόντες.

Τέλος ιδιαίτερα ευχαριστούμε, τον ***Άγγελο*** *για τη φωτογραφική οργάνωση και προβολή που θα δούμε, τη* ***Νανά Ευσταθιάδου*** *για τη σύνταξη του αναμνηστικού μας,* τους ***Μαρία Αδαμαντίδου – Κουτρουμπάκη, Κώστα Παστίδη*** και ***Τούρη Καρασσάβα*** *που εθελοντικά αναλάβανε την φωτογράφιση και βιντεοσκόπησή μας σήμερα , καθώς* και τον ***γιό μου Αλέξανδρο Δικαστόπουλο*** *που ανέλαβε και εκτέλεσε τη δημιουργία του Αναμνηστικού και του Προγράμματός μας.*

Τελειώνοντας θέλω να σας πω μέσα σε δύο γραμμές, τι , ανάμεσα στα πολλά, μάς έμαθε το σχολειό μας.
Μας έμαθε, ν' αγωνιζόμαστε για να φτιάξουμε καλύτερα τη ζωή μας, μην αφήνοντας τίποτα στην τύχη.
Με τον καιρό δε, μάθαμε κάτι πολύ σημαντικό
«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΠΑΝΕ ΧΕΡΙ ΧΕΡΙ».

Χαιρετισμός από
Σύλλογο Αμπετειου Σχολής & Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων

Στη συνέχεια του προγράμματος έλαβε το λόγο ο Πρόεδρος του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής κ. **Βαδής** που μας μετέφερε το χαιρετισμό του **Σεβασμιότατου Αρχιεπισκόπου Σινά κ.κ. Δαμιανού**, που ήταν προσκαλεσμένος κι επιθυμούσε να παρευρεθεί στη γιορτή μας, αλλά δυστυχώς δεν μπόρεσε γιατί βρισκόταν στη Μονή επιτελώντας το τόσο σημαντικό του έργο.

Συνοπτικά, μας μετέφερε στην Αμπέτειο που, λόγω της συρρίκνωσης της παροικίας, σήμερα λειτουργεί ως Γυμνάσιο και Λύκειο με 70 μόνο παιδιά, όσα ήταν η τάξη μας περίπου, και η οποία ακολουθεί το Ελληνικό αναλυτικό πρόγραμμα του Υπουργείου Παιδείας με σκοπό την προώθηση της Ελληνικής παιδείας σε παιδιά μεικτών οικογενειών.

Τέλος εξέφρασε τη χαρά του που βρέθηκε ανάμεσα μας μετά από τόσα χρόνια, ο οποίος αν και μεγαλύτερός μας, μάς γνωρίζει από τις μαθητικές κοινότητες που κάναμε μαζί οι τελευταίες τρείς τάξεις, και μάς παρότρυνε να επισκεφθούμε το σχολείο μας και τη Μονή Σινά, που τώρα πλέον απέχει μόλις ένα πεντάωρο από το Κάιρο με πολύ καλούς δρόμους. Κλείνοντας την ομιλία του ευχήθηκε να περάσουμε μια καλή βραδιά.

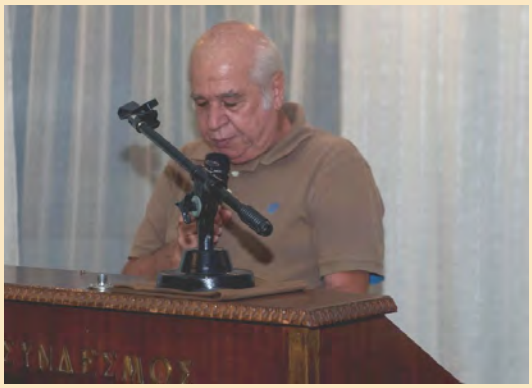

Ακολούθησε ο Πρόεδρος του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων κ. **Μιχαηλίδης,** που μας καλωσόρισε κι εκ μέρους του ΣΑΕ, εκφράζοντας τη χαρά του για την επιλογή του εντευκτηρίου του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων για τον εορτασμό των 50 χρόνων από την αποφοίτησή από την Αμπέτειο Σχολή, δηλώνοντας έτσι τη βαθιά μας εκτίμηση για τα εφόδια που μας έδωσε το Σχολείο μας. Στο Σύνδεσμο έχουν φιλοξενηθεί πολλές παρόμοιες εκδηλώσεις από όλα τα Ελληνικά εκπαιδευτήρια και κάθε φορά είναι σαν να γυρίζει ο χρόνος αρκετά χρόνια πίσω στα ωραία σχολικά μας χρόνια. Όλοι μαζί αποφοιτήσαμε από τα Ελληνικά εκπαιδευτήρια της Αιγύπτου που μας δίδαξαν σεβασμό και ήθος και αποκομίσαμε πάρα πολλές γνώσεις χρήσιμες στη μετέπειτα σταδιοδρομία και στη ζωή μας.

Τελειώνοντας μάς ευχήθηκε να περάσουμε μια όμορφη με νέες αναμνήσεις βραδιά και μας προσκάλεσε από το Σεπτέμβριο στις εκδηλώσεις του Συνδέσμου.

Γνωριμία με την Αμπέτειο - Νανά Ευσταθιάδου

Ανάμεσα στα δύο αγόρια του πρακτικού ένας με τραγούδια και ένας με λόγια και το κορίτσι από το πρακτικό που ακολουθεί, είπε η Νανά ας μας πει κάτι κάποιος και από το κλασσικό.

Πηγαίνοντας πίσω στα χρόνια, την εποχή που πολλές Ελληνικές οικογένειες άρχισαν να εγκαταλείπουν την Αίγυπτο και κατά συνέπεια να λιγοστεύουν τα παιδιά στα σχολεία, βάζοντας στο νου τις επιλογές που χρειάστηκαν να κάνουν οι γονείς μας εν' όψη της συρρίκνωσης των μαθητών και της συγχώνευσης των Ελληνικών σχολείων., οι δικοί μου, όπως και πολλών άλλων παιδιών οι γονείς, αποφάσισαν να με στείλουν να συνεχίσω στην Αμπέτειο, μιας και ο πατέρας μου ήταν απόφοιτός της.

Θυμάμαι μάλιστα να μου χαμογελάει πονηρά και να μου λέει: «Τώρα θα δεις στην Αμπέτειο δεν αστειεύονται. Θα σας βάλουν ολονών σας τα πόδια σε ένα παπούτσι». Δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα μπαμπά του απάντησα. Εδώ καταφέραμε να επιβιώσουμε και να προκόψουμε κάτω από το βλέμμα της σιδηράς κυρίας του Αχιλλοπουλείου της αξέχαστης Φραγκούλη. Την Αμπέτειο θα φοβηθούμε;

Βέβαια, να μην κρυβόμαστε. Τρόμαξα λίγο. Τι να εννοούσε άραγε μ' αυτή τη φράση; Εμελλε να το ανακαλύψουμε μόνες μας εκείνη τη στιγμή της αλλαγής και της καινούργιας για μας εμπειρίας, μαγκωμένες κάπως στην αρχή, που όμως γρήγορα ξεθαρρέψαμε.

Ναι ήταν αυστηρή η διεύθυνση, ωστόσο πιστεύω ακράδαντα ότι δώσαμε όλες τον καλλίτερο εαυτό μας στο βωμό του νέου μας σχολείου κάτι σαν να θέλαμε να αποδείξουμε ότι ούτε υστερούσαμε αλλά και ότι ούτε και φοβόμασταν. Συμφιλιωθήκαμε άμεσα με την ιδέα του μεικτού σχολείου, με τη φιλία και την αλληλεγγύη που μας ένωνε όλους και ομολογώ ότι ο Κος Κονάς μαζί μας δεν ήταν και τόσο αυστηρός όσο λέγανε. Είχε μαλακώσει αρκετά μπροστά στο ασθενές φύλο και έτσι όλα πήγαν μέλι γάλα. Επόμενο ήταν!

Περάσαμε δύο μόνο χρόνια αξέχαστα όμως στην Αμπέτειο και νοιώσαμε κομμάτι της. Απόδειξη και η σημερινή μας βραδιά. Ήρθαμε εδώ να την τιμήσουμε και να θυμηθούμε όλ' αυτά που μας έφεραν ως εδώ.

Δεν θα πω τίποτα περισσότερο για να μην σας κουράσω. Είμαι σίγουρη ότι μοιραζόμαστε τα ίδια αισθήματα και βιώματα αυτής της περιόδου.

Να είμαστε πάντα καλά και θα τα ξαναπούμε.

Ποίημα Νικόλα Πολίτη

ΕΠΕΤΕΙΟΣ 50 ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΗΣ
Το 1966, εβδομήντα περίπου της παροικίας παιδιά,
όλα τους καλά, θετικά, έξυπνα αλλά και δυναμικά,
αποφοίτησαν από τα τρία τμήματα της Αμπετείου
πρακτικό, κλασσικό και εμπορικό της 3ης Λυκείου.
Στο πρακτικό φοιτούσαν: μία κοπέλα και 21 αγόρια,
στο κλασσικό ήσαν 21 οι μαθήτριες και 12 τα αγόρια,
ενώ στο εμπορικό τμήμα φοιτούσαν μόνο 14 μαθητές.
Στις λήξεις αποχαιρετίστηκαν κι έφυγαν για σπουδές.
Όλοι μεγαλούργησαν και έλαβαν θέσεις θαυμαστές,
πολλοί οι επιστήμονες, ουκ ολίγοι και οι διευθυντές.
Πρέσβης, γιατροί, μηχανικοί και τραπεζικοί εκλεκτοί
αλλά έμποροι κι ελεύθεροι επαγγελματίες αρκετοί.
Σήμερα και μετά από παρέλευση ακριβώς πενήντα ετών,
αποφάσισαν να μαζευτούν στο Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών,
όσοι μπόρεσαν, για να αναβιώσουν αυτά που πέρασαν

Ο Κος **Διονυσσόπουλος** δεν μπόρεσε να παρευρεθεί και τη θέση του στο πρόγραμμα πήρε με μεγάλη χαρά ο Νικόλας Πολίτης με το ποίημα του που έγραψε ειδικά για την επέτειό μας και που αναφέρεται σε μάς, αγόρια και κορίτσια.

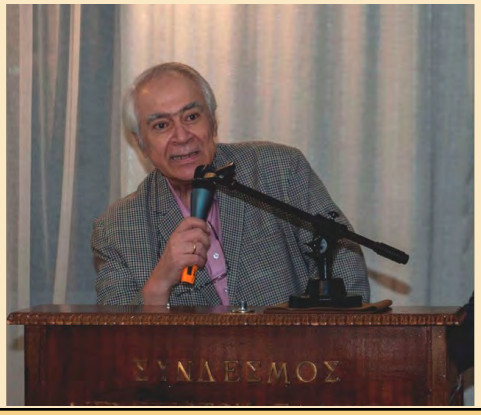

Ένα κορίτσι μέσα στ' αγόρια - Κική Μάντικα

Αγαπημένες μου συμμαθήτριες, αγαπημένοι συμμαθητές

Δυσκολεύομαι να πιστέψω πως έχουν ήδη περάσει 52 χρόνια απ΄τη στιγμή που δρασκέλισα την πόρτα και βρέθηκα σε μια τάξη όπου δεν υπήρχαν φούστες. Στις κατατακτήριες εξετάσεις για το Πρακτικό ο κ. Κώττης μού είχε πει : «αφού παιδί μου έλυσες αυτήν την άσκηση, εισάγεσαι στη Σχολή Ευελπίδων», πιστέψτε με, δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι το…. εννοούσε.

Οι βόλτες στην αυλή και στους μεγαλοπρεπείς διαδρόμους του Αχιλλοπουλείου αγκαζέ με την Ανθούλα, τη Σούλα ,τη Βάνα, τη Σταυρούλα ανήκαν πλέον στο παρελθόν και το «φυτό» με την κοσμιωτάτη διαγωγή έπρεπε να προσαρμοστεί στον άγνωστο τρομακτικό κόσμο των αγοριών, όπου κατά τη μαθητική μυθολογία, η «διαγωγή κοσμία» αποτελούσε μάλλον εύσημο μαγκιάς.

Οι μύθοι όμως δημιουργούνται για να καταρρίπτονται. Οπως σύντομα κατέρρευσε στη συνείδησή μου ο αδικαιολόγητος φόβος για το φοβερό και τρομερό «Θείο», άμεσα διαψεύσθηκε και η εδραιωμένη μου πεποίθηση ότι φιλίες με τα αγόρια δε γίνονται. Η δραματική επισφράγιση αυτής της διάψευσης ήρθε μόλις ένα μήνα αργότερα, όταν στην τόσο πρόωρη απώλεια της μητέρας μου, ένοιωσα ότι δεν είχα απλά φίλους, είχα αδελφούς.

Αλλά κι εγώ, όλα κι΄ όλα, σαν αδελφή φερόμουνα : κάθε πρωί πριν το κουδούνι και στα διαλείμματα οι ασκήσεις και οι σημειώσεις του «φυτού» (ιδίως στα φιλολογικά μαθήματα όπου τα συντρόφια θεωρούσαν ότι έχω το αλάθητο του Πάπα) ήταν διαθέσιμα διά πάσαν χρήση !!

Τι σου είναι όμως η άτιμη η διαλεκτική: μέσα στα δύο χρόνια της συνύπαρξης απ΄ τη μια η «κοσμιωτάτη» λάμπρυνε τους ελέγχους ακόμα και των δηλωμένων «κακών παιδιών» (ονόματα δε λέμε) κι΄ από την άλλη, οι απόψεις της θεοπούλας που έκανε «κακές» παρέες εξελίχθηκαν σε κάτι πολύ κοντινό σε αυτές του Νίτσε .

Ποτέ δεν πίστεψα στην Τύχη. Είμαι από τους ανθρώπους που πιστεύουν ότι το μόνο τυχαίο στη ζωή μας είναι η τομή μας με την Ιστορία, δηλαδή το πότε, πού και από ποιούς γεννηθήκαμε.

Θα σταθώ λίγο στο ΠΟΤΕ και ΠΟΥ : Γεννηθήκαμε στα τέλη ενός μεγάλου κύκλου της παρουσίας της ομογένειας σ' έναν τόπο ευλογημένο. Σίγουρα δεν προλάβαμε τις μέρες κρασιού και λουλουδιών, ευημερίας και πολιτισμικής άνθισης της παροικίας μας, αυτές δηλαδή που είχαν απολαύσει οι παππούδες κι οι γονείς μας, ευτυχήσαμε όμως ν' απολαύσουμε το σημαντικότερο αγαθό που κληροδοτήθηκε στη γενιά μας, αυτό που δυστυχώς τώρα αργοσβήνει: Το μεγάλο δώρο της υψηλού επιπέδου ελληνικής παιδείας, αυτό που μας ανέδειξε σε αυτό που είμαστε σήμερα : καλοί στον ένα η στον άλλο βαθμό επιστήμονες, επαγγελματίες, πολίτες, γονείς και πάνω απ' όλα άνθρωποι.

Κάθε επανένωση φέρει αναπόφευκτα και το σπέρμα της αυτοκριτικής:
Αξιοποιήσαμε άραγε τις ευκαιρίες που μάς δόθηκαν ; Στην εκπαίδευσή μας, στη μεταξύ μας επικοινωνία, στις διαπροσωπικές σχέσεις ;
Ντρέπομαι αλλά το ομολογώ: έψαχνα στην ιστοσελίδα του συλλόγου και στα τεύχη του Κάδμου, για να βρω λεπτομέρειες για την εξέλιξη, ακόμη και για τα ονόματα πολλών συμμαθητών/συμμαθητριών, αφού οι επαφές μας όλα αυτά τα χρόνια ήταν σπάνιες και κατά κανόνα όχι στις χαρές μας αλλά σε δυσάρεστες τελετές αποχαιρετισμού.

Επέτρεψα, εγώ τουλάχιστον, από την αρχή στα καθημερινά προβλήματα, αυτά που δεν τελειώνουν ποτέ, να σπρώξουν στο περιθώριο της ζωής μου αυτά που μάς συνέδεαν, που θα μπορούσαν να μάς καταστήσουν πιο δυνατούς, πιο ζωντανούς, πιο αποτελεσματικούς, πιο συνεπείς στα όνειρα της νιότης μας.

Ας αντιταχθούμε λοιπόν στο Σαββόπουλο που τραγούδησε «οι παλιοί μας φίλοι για πάντα φύγαν», εμείς δεν πρέπει να «φύγουμε» ο ένας από τον άλλον. Έχουμε πολλά να δώσουμε, πολλά να πάρουμε ή, όπως το διατύπωσε επιγραμματικά ο Ρίτσος : «Έχω τόσα πολλά να σού δώσω, δεν έχω τίποτα αν δεν τα πάρεις».

Είναι ίσως οξύμωρο να προτείνω, έστω και τώρα στα γεράματα να κάνουμε μια νέα αρχή. Όταν φεύγοντας πούμε «ας μη χαθούμε», αυτήν τη φορά να το εννοούμε και να το τηρήσουμε.

Σάς αγαπώ όλους κι ευχαριστώ τους διοργανωτές που μού έδωσαν την ευκαιρία να σταθώ εδώ μπροστά σας και να σας το πω.

Κάποιοι από μακριά μας χαιρετούν - Ντάνης Δικαστόπουλος

Στη γιορτή μας όσοι αναγκαστικά ήταν μακριά μας, τους φέραμε κοντά μας μετά από τηλεφωνική επικοινωνία που είχαμε, ή με ηλεκτρονικά γράμματα (e-mail) όπου ο καθένας με δικά του λόγια μάς χαιρέτισε κι έστειλε την αγάπη του.

ΑΛΙΜΟΝΑΚΗ ΕΛΕΝΗ Από Καλαμάτα
Τηλεφωνικά μου είπε να σας χαιρετίσω όλους και μας ευχήθηκε να περάσουμε καλά.

ΑΝΥΦΑΝΤΑΚΗ ΜΠΙΑ
Από την αρχή, εδώ και δύο μήνες ήξερε ότι σήμερα θα ήταν εκτός Αθήνας και μάς ευχήθηκε να είμαστε καλά και να περάσουμε ωραία.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΤΕΛΛΑ από Κάιρο
Μέσω facebook μας ευχήθηκε να περάσουμε όμορφα.

ΒΟΥΡΛΙΩΤΗΣ ΤΕΡΗΣ από Κρήτη
Νάστε καλά να περάσετε όμορφα και δεν σάς ξεχνώ.

ΚΟΥΖΗΝΟΣ ΜΙΜΗΣ από Κω
Δεν θα μπορέσω να έρθω, αλλά να πεις τους χαιρετισμούς μου και την αγάπη μου σε όλους.

ΞΗΡΟΥΧΑΚΗΣ ΠΑΥΛΟΣ από Ελβετία
Επειδή το «λάπτοπ» του δεν έχει υποστήριξη στα Ελληνικά σας μεταβιβάζω το γραπτό του «μέϊλ» όπως μου το έστειλε στ'Αγγλικά:
«Wishing you all the best for your celebration reunion».

ΝΙΚΟΣ ΛΥΡΑΣ από Αυστραλία
Ο Νίκος ήρθε στην Ελλάδα πιο νωρίς, στις αρχές του Ιουνίου. Δεν του ήταν εύκολο ν'αλλάξει την ημερομηνία του ταξιδιού του.
Βρεθήκαμε μαζί του κάποιοι συμμαθητές και μάς ευχήθηκε να περάσουμε όμορφα. Αν και βρίσκεται τόσο μακριά δεν μάς ξεχνά!

ΜΕΡΙΤΖΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ Κέρκυρα
Ο Γιώργος, για όσους δε θυμούνται, είναι του Εμπορικού.
Μετά από πολύ δυσκολία τον βρήκα και σας μεταβιβάζω τους χαιρετισμούς και τις ευχές του.

ΤΡΑΚΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ του Εμπορικού
Ενημερώθηκα τηλεφωνικά προχθές ότι δυστυχώς κάτι τού έτυχε και δε θα είναι σήμερα μαζί μας.

ΚΑΙΤΗ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ από Λονδίνο
Μέσω e-mail μόλις ενημερώθηκε για την γιορτή μας
«Από χτες , που έλαβα το μέϊλ σου, το μυαλό μου είναι συνέχεια στη συνάντηση που θα γίνει τον Ιούνιο, ίσως επειδή είμαι εκτός Ελλάδας και επιθυμούσα να παρευρίσκομαι.
Να πεις τους χαιρετισμούς μου σε όλους»

ΡΕΝΑ ΞΕΝΟΥ Από ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
η οποία είχε ένα ατύχημα στο πόδι και δεν είναι ακόμα τελείως καλά:
Λυπάμαι δε θα μπορέσω να παρευρεθώ στη συνάντηση των αποφοίτων.
Να περάσετε ωραία.

ΖΑΡΙΜΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ Από κάπου στον Ειρηνικό Ωκεανό
Ο Σταύρος ήταν μαζί μας από το Δημοτικό, αλλά ο ξαφνικός θάνατος του πατέρα του, στην πιο κρίσιμη ηλικία, τού στοίχησε πολύ κι έμεινε λίγο πίσω. Εμείς τον θεωρούμε ότι είναι ένα κομμάτι δικό μας.
Είναι Καπετάνιος. Μετά από πολύ δυσκολία τον εντόπισα στον Ειρηνικό Ωκεανό και μου έγραψε:
"ΕΓΩ ΤΩΡΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΕΝ ΜΕΣΩ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ
ΘΑ ΧΑΡΩ ΠΟΛΥ ΕΑΝ ΞΑΝΑΚΑΝΕΤΕ ΠΑΡΟΜΟΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΩΝ Χ'ΝΝΩΝ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΔΙΟΤΙ ΤΟΤΕ ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΩΤΑ Ο ΘΕΟΣ - ΣΚΟΠΕΥΩ ΝΑ ΓΥΡΙΣΩ ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΕΠΤ/ΡΙΟΥ ΜΕ ΜΕΣΑ ΟΚΤ/ΡΙΟΥ ."

ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ ΘΕΟΔΟΥΛΙΔΗΣ (ΘΟΥΛΗΣ) Από Λονδίνο

Και του Θούλη το «λάπτοπ» δεν έχει υποστήριξη των Ελληνικών αλλά σας μετέφρασα αυτά που μού έγραψε:
«Αν και μας χωρίζουν πολλά μίλια από σάς στην Ελλάδα και οπουδήποτε ανά τον κόσμο, σας στέλνω τους πιο ειλικρινείς χαιρετισμούς μου και τις εγκάρδιες ευχές μου, για μια όμορφη και αξέχαστη βραδιά για όσους θα είστε μαζί.
Νοερές σκέψεις γι' αυτούς που δεν είναι πια μαζί μας.
ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΣΑΣ»
" Even though we are miles away, to those in Greece and elsewhere in the world,
I am herewith sending you my sincerest regards and wholehearted wishes for a
wonderful and a most memorable evening together.
Some thoughts for those who are no longer with us.
Ygeia kai agapi.
Love to you all,

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΞΟΥΔΗΣ από Μπαχραίν

Μού έγραψε
«Παρά τη μεγάλη μου επιθυμία να παραβρεθώ στη Γιορτή μας των 50 χρόνων από την αποφοίτηση μας, τελικά δεν θα τα καταφέρω, λόγω έκτακτων επαγγελματικών υποχρεώσεων που προέκυψαν την τελευταία στιγμή. Πραγματικά λυπάμαι γι' αυτό, αλλά θεωρήστε με παρόντα. Σας εύχομαι να περάσετε όμορφα και να είμαστε πάντα υγιείς, δυνατοί και όρθιοι.»

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΦΟΙΒΟΣ Από Κύπρο

Να τούς πεις πως λυπάμαι βαθύτατα που απουσιάζω, αλλά έστειλα τους εκπροσώπους της Κύπρου. Τη Φρόσω και τη Μαίρη. Υπόσχομαι πως στα 100 χρόνια συνάντησης θα προσπαθήσω να είμαι εκεί. Χα χα χα. Σάς χαιρετώ και σάς ασπάζομαι όλους.

Προβολή φωτογραφιών και αναμνήσεις μαθητών

Η συνέχεια του προγράμματος είχε την προβολή φωτογραφιών από τα χρόνια που περάσαμε στα Ελληνικά σχολεία, αλλά κυρίως στην Αμπέτειο, εμείς οι απόφοιτοι αλλά και κάποιοι συμμαθητές και συμμαθήτριες συνοδοιπόροι, που ορισμένοι εξ' αυτών παραβρέθηκαν στη γιορτή. Και εδώ είναι που ξύπνησαν οι αναμνήσεις όλων.

CLASS OF 66

Και το πρόγραμμα έκλεισε με τον μπουφέ που περιλάμβανε τα αγαπημένα μας Αιγυπτιακά φαγητά με τη συνοδεία μουσικής της εποχής του σχολείου.

Την επομένη της γιορτής, έγραψε στο Facebook αναφερόμενος στην γιορτή μας *ο Τούρης Καρασσάβας*

Αμπέτειος 50 χρόνια μετά, τάξη του 65-66.
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
22-6-2016 REUNION.

Και όμως έγινε! Συναντηθήκαμε μετά από πενήντα χρόνια!
Φαντάζομαι ότι «επίσημα» για την εκδήλωση και για τους «επισήμους» θα γράψουν οι αρμόδιοι μέσα από το «επίσημο» προφίλ των Αιγυπτιωτών ή των Αμπετειανών.
Μέσα από το κλείστρο της φωτογραφικής μου έβλεπα τη βραδιά να εκτυλίσσεται με πρωταγωνιστές εξηνταοχτάρηδες που το είδωλο τους με κάποιο μαγικό τρόπο τούς έδειχνε δεκαοχτάρηδες και πολλές φορές ακόμα μικρότερους.
Πρώτα ένα μεγάλο ευχαριστώ στους διοργανωτές του Reunion, τον ενθουσιώδη Ντάνη Δικαστόπουλο, την οργανωτική Νανά Ευσταθιάδου που είχε δίπλα της την κούκλα κόρη της, το χαμογελαστό καλλιτεχνικό διευθυντή Άγγελο Κουτρουμπάκη που μας συγκίνησε με το τραγούδι «Ξένη Γη» με στίχους και μουσική του ιδίου και την πάντα γελαστή και ακούραστη φωτογράφο, δημοσιογράφο και συγγραφέα μας Μαρία Αδαμαντίδου.
Νοιώθω ότι το μεγαλύτερο ευχαριστώ το οφείλω σε όλους όσους ήρθαν γιατί πίστεψαν ότι άξιζε τον κόπο και πράγματι...άξιζε!
Γιατί πόσο αξίζει άραγε το δάκρυ που κύλησε στο μάγουλο του Νικόλα του Κλωνάρη , όταν άκουγε τα συγκινητικά λόγια της Κικής Μάντικα που χάραζαν τις ψυχές μας, ψυχές που εκείνη τη βραδιά είχαν αποκτήσει και πάλι παιδική ευαισθησία; Δίπλα του ο Γιώργος Ποντόπουλος και ο Μπάμπης Διαμαντάρης.
Ή το χαμόγελο του Ανδρέα Αραβόγλου που ήρθε από τη Σουηδία ειδικά για αυτή την συνάντηση των. συμμαθητών; Στο ίδιο τραπέζι ο Ανδρέας Σακελαρίδης, ο Κώστας Ιατρού και ο χαμογελαστός κομψός Γιώργος Καμούδης όπως πάντα στυλάτος και κουστουμαρισμένος.
Ο Παναγιώτης Φωτεινός ήρθε από την Αμερική, από εκεί που μας έκανε όλους περήφανους. Ο Φώτος όπως τον φωνάζαμε. Μιλούσε με το ίδιο χαρακτηριστικό στυλ του, που το θυμόμουν από το Δημοτικό που πηγαίναμε μαζί στην Ξενάκειο. Παλιά φιλία, δυνατοί δεσμοί.
Ο Νίκος ο Πολίτης ήρθε από το Κάιρο ειδικά για το Reunion και έγραψε μάλιστα και ένα ποιήμα αφιερωμένο στην «επανένωση».
Η γλυκειά Ευαγγελία Μοσχόβη μας ήρθε από την Θεσσαλονίκη.
Από την Κύπρο ήρθαν η ζωντανή και ανοιχτόκαρδη Μαίρη Χατζηκωνσταντίνου και η ακόμα ντροπαλή και ευγενική Φρόσω Μακρυγιάννη που είχα να τις δω πενήντα χρόνια. Αλλά τόσα είχα να δω την Τασούλα την Κελαϊδίτου , την πάντα σε εγρήγορση Σοφία Κουντούρη και τη Σάσα Χατζηδημητρίου. Ένα τραπέζι μόνο κοπέλλες. Μαζί και η Ερατώ Φαφαλιού, η Ανθούλα η Μόδονα η Κάτια Σπυροπούλου, η Άννα Τουρκομανώλη και η Καίτη Μωργιάννη. Δίπλα της μια άδεια καρέκλα. Λείπει ο Ηρακλής Παπουτσάς..... Η συγκίνηση μεγάλη....
Ο Άγης Πετρίδης, ο Εύος Δήμας , ο Λάμπρος Ροιλός, ο Χρήστος Τσιμπούκης, ο Κώστας Στεφανίδης, ο Γιώργος Πάσσαρης με την κόρη του. Παρά το γεγονός ότι όλοι έχουν διαπρέψει στον τομέα τους ήταν τόσο απλοί και καλωσυνάτοι, που επιβεβαίωσαν και πάλι ότι όσο πιο ψηλά φτάνει κάποιος και όσο εξελίσσεται ψυχικά και πνευματικά τόσο πιο απλός παραμένει.
Τους παρακολουθούσα μέσα από το κλείστρο της φωτογραφικής μου, και διέκρινα στο πρόσωπό τους αυτό το κάτι άλλο...το φωτεινό!
Το πειραχτήρι ο Μιχάλης Πάππαρης, αστέρι και αυτός στον δικό του τομέα, είχε το ίδιο χιούμορ, πλάκα και γέλιο, όπως τότε που ήμασταν παιδιά. Δίπλα του ο Νίκος Μουρκουτάς.
Συγκινήθηκα και με την φωτογραφία μου με τον Χρήστο Τσιμπούκη και τον συγχωρεμένο τον Στράτο Ιορδανίδη, που είχαμε κερδίσει στο Threea Side στο μπάσκετ, πριν έρθουν οι Ηλιουπολίτες την επόμενη χρονιά και σαρώσουν όλα τα έπαθλα.
Παρών και ο φιλόζωος Πέτρος Μαρκουλάκης που λίγοι ξέρουν τι καλή καρδιά και τι αστραφτερό μυαλό έχει και πόσο καλά τα κρύβει μέσα από την μποέμ συμπεριφορά του.
Πενήντα χρόνια, πενήντα χρόνια.

Πενήντα χρόνια είχα να δω την Ανθούλα Ευαγγέλου που θυμάμαι πόσο ευγενική και ευαίσθητη ψυχή ήταν (και παραμένει) και πόσο αστραπιαία κοκκίνιζε το πρόσωπο της όταν την πείραζα.
Πενήντα χρόνια είχα να δω και την Βάννα Παπαδήμου που μέναμε στην ίδια πολυκατοικία
στο Midan El Tahrir No 3. ; τι αναμνήσεις... πραγματική ευλογία.
Μέσα από το κλείστρο της μηχανής ένοιωσα ότι κάτι έλειπε από τη μαγεία της βραδιάς!
Έλειπαν αυτοί που έφυγαν και ίσως να μας κοίταζαν από εκεί ψηλά. Ο Αριστείδης Φρονίστας, η Βεατρίκη Βλασσοπούλου, ο Γιώργος Καντζηλιέρης, ο Ηρακλής Παπουτσάς, ο Νεόφυτος Ζάκκας , ο Πάνος Βλασσόπουλος, η Πέρσα Πασπαλίδου, ο Πέτρος Δαλόγλου, ο Σπύρος Μώρος, ο Σπύρος Πομώνης και ο Στράτος Ιορδανίδης
Έλειπαν ακόμα και αυτοί που ήθελαν να είναι μαζί μας αλλά για λόγους άσχετους με την επιθυμία τους δεν μπόρεσαν να παρευρεθούν στην παρέα μας, όπως ο Τέρης Βουρλιώτης και δύο από τους καλύτερους φίλους μου ο Νικόλας Καλημεράκης και ο Φοίβος Κυριακού . Ίσως να είναι και άλλοι.
Δεν μας έλειψαν ωστόσο αυτοί που δεν τους λείψαμε και χαίρομαι ολόψυχα που πέρασαν κάπου αλλού καλύτερα.
Στο σχολείο ο καθένας και η κάθε μία είχαν τους κολλητούς τους και τότε ποτέ δεν ήμασταν όλοι μια παρέα.
Αυτή τη βραδιά.....ήμασταν.
Μια παρέα γεμάτη συγκίνηση, νοσταλγία, αναμνήσεις, και συναισθήματα που όσο δύσκολο και αν είναι να τα περιγράψει κάποιος, εκείνη τη σημαντική βραδιά αποδείχτηκε πόσο εύκολο ήταν να βιωθούν.

Χριστόφορος Καρασάββας ή όπως με ξέρατε τότε, Τούρης

Οδεύοντας προς την Αμπέτειο

Λοιπόν θυμάμαι με πολλή αγάπη τα χρόνια στο Αχιλλοπούλειο και αρχικά τη στενοχώρια μου με την απόφαση να τελειώσουμε το γυμνάσιο στην Αμπέτειο… αγωνία για τη συνύπαρξη με τα αγόρια η οποία απεδείχθη χωρίς καμία βάση. Έμεινε στο μυαλό μου η πρώτη μέρα που γνώρισα τον κ. Κονά ψηλά στην σκάλα να μας κοιτά φωνάζοντας και δίνοντας ένα γερό χαστούκι ..... μετά όλα άλλαξαν, καλή παρέα γέλια .. 2 χρόνια μόνο που όμως με έκαναν να θεωρώ τον εαυτό μου απόφοιτο αμπετείου σχολής, σαν να ήμουν πάντα εκεί.

Βάνα Παπαδήμου-Λειβαδίτη

Οδεύοντας προς την Αμπέτειο ……. σε μία σχολή με φήμη αυστηρή

Ήμουν μαθήτρια στο Αχιλλοπούλειο…… Ένα Σχολείο διαμάντι στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Εκείνο το κτήριο μόνο που το έβλεπες,,,,,, ένιωθες να σε διαπερνούν ανάμεικτα συναισθήματα…….. όπως χαρά - περηφάνια, συγκίνηση και πολύ αγάπη, για ένα σχολείο που ένιωθα σαν το δεύτερό μου σπίτι αφού φοιτούσα εκεί από την πρώτη Δημοτικού, εκεί γνώρισα τις πρώτες μου δασκάλες και μετέπειτα τους άξιους Καθηγητές και Καθηγήτριές μας. Ένιωθα πάντα πολύ χαρούμενη και είχα και το ύφος της περήφανης μαθητριούλας μπαίνοντας σε ένα τέτοιο Υπέροχο Σχολικό Οικοδόμημα.

Η υπερηφάνεια μας όμως μεγαλύτερη που είχαμε Καθηγητές και Καθηγήτριες με ψηλή κατάρτιση, ευαίσθητους στην καρδιά και στο χαρακτήρα και με πολύ όρεξη για δουλειά. Και η αγάπη που μας έδειχναν, η αφοσίωσή τους προς τη σωστή εκπαίδευσή μας ήταν πράγματι ανεπανάληπτη.

Και ξαφνικά στην ήσυχη σχολική μου πορεία μου είπαν «« Μαίρη ξέρεις πρέπει να αλλάξεις σχολείο γιατί έτσι το αποφάσισαν οι μεγάλοι.»»

Ο φόβος μου, η συγκίνησή μου και οι απορίες μέσα μου μεγάλες. Έφευγα από ένα ωραίο και ιστορικό σχολείο με δάκρυα στα μάτια και ειλικρινά δεν ήξερα σε ποιό Σχολείο πάω….!!!!!! Κανείς από το οικείο περιβάλλον μου δεν είχε τις σωστές απαντήσεις στα τόσα ερωτήματά μου που έμεναν αναπάντητα για την παιδική μου αθώα ψυχή.

Αναγκαστικά λοιπόν αφήσαμε, πίσω μας το δικό μας Σχολείο τους Καθηγητές μας, τις Καθηγήτριες μας που ουσιαστικά μας μεγάλωσαν και μάς ήξεραν καλά, πηγαίνοντας πού ????……..Κυριολεκτικά σε μιά΄Αγνωστη για μάς Σχολή ονόματι Αμπέτειος Σχολή.

Οδεύοντας…… λοιπόν προς την Αμπέτειο Σχολή, οι απορίες μου ήταν γεμάτες φόβο, αγωνία, περιέργεια και άγχος για το άγνωστο που με περίμενε. . Δεν ήξερα προς τα πού πάω ……..!!!!!! Σε μια αναγκαστική πραγματικότητα πλέον …….. μ΄ ένα Διευθυντή «Αυστηρό» απ΄ ότι ακουγόταν……. Και πράγματι με την πρώτη κιόλας ματιά του, η φήμη του απεδείχθη πολύ σωστή και αληθινή.

Και πολύ ορθά λοιπόν σκεπτόμενη, ένας Διευθυντής αυστηρός μάς υποδέχθηκε - με τους δικούς του νόμους και κανονισμούς, με βλέμμα αγέρωχο…..χωρίς ίχνος χαλάρωσης στο πρόσωπό του. Με τη λέξη «χαμόγελο» δεν πρέπει να είχε και πολύ καλή σχέση. Ίσως αυτή τη λέξη να την είχε σβήσει προ πολλού από το λεξιλόγιό του. Έτσι λοιπόν η αντιμετώπισή μας προς το νέο Διευθυντή μας που βλέπαμε για πρώτη φορά, ήταν γεμάτη φόβο, αγωνία και πολλά μπερδεμένα συναισθήματα

Μάς έβλεπε… και τα μουστάκια του έτριζαν…. αφού τα άκουγα σας λέω, παιδιά, που έτριζαν……..!!!!!!!!!

Δέχτηκα λοιπόν, τη νέα πραγματικότητα…… δεν είχα κι΄ άλλη επιλογή. Τι να πω ??? Που να πάω …???? Παρ΄ όλον που οι γονείς μου τότε προβληματίζονταν εάν θα συνέχιζα το Ελληνικό Σχολείο ή θα πήγαινα σε ξένο. Τελικά εγώ ήθελα τις φίλες μου…… και έτσι τις ακολούθησα στη νέα μου πλέον Σχολή.

Τα αγόρια στην τάξη, οι νέοι συμμαθητές, μάς υποδέχτηκαν με καχυποψία… με βλέμματα περίεργα …… βλέποντας και σχολιάζοντας ακόμα και την κάθε μικρή μας κίνηση, γελώντας πού και πού και για κάθε τι που λέγαμε υπήρχε και το σχετικό – σιγανό ειρωνικό σχόλιό τους.

Όμως σιγά – σιγά με την πάροδο του χρόνου… γίναμε φίλοι, συμμαθητές αγαπημένοι, λιγόστεψαν οι ειρωνείες, τα κρυφά γέλια τους και έγινε η αναγκαστική ειρηνική ……..συμβίωση μεταξύ μας.

Υπήρχαν και τα ξεκαρδιστικά γέλια μας και πονηρά χαμόγελα για διάφορες αθώες σκανταλιές που γίνονταν στην τάξη.

Πρέπει αναγκαστικά στην πορεία του χρόνου να συμβιβάστηκε και ο αυστηρός Διευθυντής μας με την ύπαρξη πλέον του γυναικείου φύλου στη Σχολή του και έτσι μπόρεσε και εκείνος να συνεχίσει ακάθεκτος, με πιο ήπιο τρόπο όμως, το αυστηρό του έργο και να μπορέσει να ζήσει και εκείνος με τα νέα δεδομένα που βρήκε μπροστά του.

Φαντάζομαι τον πόλεμο των συναισθημάτων του και τι θα τραβούσε εκείνη η αυστηρή καρδούλα του…….!!!!!! Φαντάζομαι επίσης τη μάχη που θα είχε με την ψυχολογία του αυστηρού εαυτού του…….!!!!!!

Τέλος γενικά περάσαμε πολύ ωραία στο νέο μας περιβάλλον, μαζί και με τους Καθηγητές και τις Καθηγήτριές μας, …… που φυσικά ποτέ δεν ξεχνάμε…!!!!!!

Οι αγαπημένοι συμμαθητές μας …….. ήταν πλέον τα φιλαράκια μας, που στην πορεία της ζωής μας, άλλους βρήκαμε με πολύ αγάπη και απερίγραπτη συγκίνηση , κι άλλοι βιάστηκαν να φύγουν, πάντα όμως θα τους θυμόμαστε με αληθινή αγάπη

Πάντα Αμπετειανή,
Μαίρη Χατζηκωνσταντίνου – Στυλιανού
Κλασσικό 1966
Λευκωσία, 18 Ιουλίου 2016

Ο Γιώργος Ρωσσίδης θυμάται

Θυμάμαι, όταν πηγαίναμε μαζί σχολείο, ένα τραγούδι του Μιχάλη Σουγιούλ, το ***«βρε πώς μπατιρίσαμε, που σαρανταρίσαμε»***. Οι σαραντάρηδες τότε, όπως λέει το τραγούδι, κλείνονταν σε γηροκομείο ο ένας, έπαιρνε μόνιμη Γερμανίδα νοσοκόμα ο άλλος … Τότε τα 40 χρόνια φαίνονταν πολλά. Και πολύ μακριά από ‘μάς. Ο κόσμος, όμως, άλλαξε κι άλλαξαν οι καιροί. Κοντεύουμε ήδη τα 70. Θα πρέπει να είμαστε χαρούμενοι και ευγνώμονες που έχουμε ζήσει τόσα χρόνια. Δυστυχώς, κάποιοι, δεν τα κατάφεραν. Δεν είναι πλέον μαζί μας. Ξεκινήσαμε όλοι το 1966, νέοι, δυνατοί, γεμάτοι όνειρα, ελπίδες και στόχους. Απαλλαγμένοι, πλέον, από τα δεσμά της Αμπετείου Σχολής και του κ. Κονά, ελεύθεροι – όπως πιστεύαμε. Εφοδιασμένοι με γνώσεις, αλλά κυρίως με ήθος και αρχές, που μας εμπότισαν οι δάσκαλοι και οι καθηγητές μας. Στην πορεία μας, τα καταφέραμε, άλλος περισσότερο, άλλος λιγότερο, δεν έχει σημασία. Αυτά όλα ανήκουν στο παρελθόν πλέον. Όλοι μας φτάσαμε στην Ιθάκη. Στη δική του Ιθάκη ο καθένας. Με χαρές και λύπες, με επιτυχίες και αποτυχίες. Σίγουρα, χαρήκαμε το ταξίδι μας. Απ’ εδώ και πέρα να θυμόμαστε πάντα, πως η αυριανή μέρα, είναι η πρώτη μέρα της ζωής μας. Της υπόλοιπης ζωής μας. Ας φροντίσουμε να είναι ευχάριστη.

Θυμάμαι, όταν στα γενέθλιά μας, τότε, μάς εύχονταν «χρόνια πολλά, να τα εκατοστίσεις» … τότε τα 100 ήταν αιώνες μακριά. Χαιρόμασταν μ' αυτές τις ευχές. Τα 100 ήταν 5-6 φορές περισσότερα από τα χρόνια που είχαμε ζήσει. Σήμερα, μέχρι τα 100, δεν απομένουν ούτε τα μισά χρόνια, απ' όσα έχουμε ήδη ζήσει. Τουλάχιστον όσα έχουν απομείνει ακόμα, να είναι ποιοτικά. Η ποιότητα, το Χρυσό Χάπι, η μεγάλη αυτή ψευδαίσθηση της παρηγοριάς, όταν δεν έχουμε επιλογές. Κι όμως, κάποιες επιλογές, τις έχουμε. Συνταξιούχοι πλέον, έχουμε πολύ χρόνο στη διάθεση μας να ασχοληθούμε με όσα δεν προλάβαμε, ή δεν είχαμε την ευκαιρία να τα πραγματοποιήσουμε στο παρελθόν. Ίσως και να μην τολμήσαμε. Ας ασχοληθούμε λοιπόν με τα εγγόνια μας, με τα ταλέντα που κρύβονταν, εν δυνάμει, μέσα στην ψυχή μας, με ταξίδια ή απλές βόλτες στη Φύση, να πάμε σε κάποιο θέατρο, ένα σινεμά, να διασκεδάσουμε, να χορέψουμε, να πιούμε έναν καφέ με φίλους, να παίξουμε μπιρίμπα!

Θυμάμαι, για να συμπληρώσω αυτές τις αναμνήσεις, ένα ανέκδοτο, σχετικό με τα παραπάνω. Ένας γέρος 100 χρόνων, πέθανε τη μέρα της επετείου των γενεθλίων του, στην προσπάθεια του να σβήσει όλα τα κεράκια της τούρτας. Τότε, έβαζαν ένα κεράκι για κάθε χρόνο, ενώ τώρα βάζουν μόνον ένα. Άσε δε, που τώρα, ίσως να μην μπορείς να φας ούτε ένα κομμάτι τούρτας, γιατί το «σάκχαρον» είναι ψηλά και απαγορεύονται τα γλυκά!

Αφιέρωμα στην Αμπέτειο
Τι εκτιμούμε ότι μας προσέφερε

Οι πιο κάτω απαντήσεις μας τα λένε ΟΛΑ!

-Ήθος, αρχές
-Κοινωνική συμπεριφορά
-Γνώσεις - Μόρφωση -΄Ηθος
-Γενικές γνώσεις, πειθαρχία και φίλους
-Την αγάπη για μάθηση και πρόοδο.
-Πολλά!! Ήταν από τα καλλίτερα σχολεία.
-Βγήκαμε στην κοινωνία καλοί άνθρωποι και πετυχημένοι.
-Τα καλλίτερα!!
-Τα πάντα. Μόρφωση, ήθος, το πώς να είμαι πειθαρχημένος στη ζωή μου και να σέβομαι τους μεγαλύτερους μου.
-Βάσεις!
-Παιδεία. Μόρφωση. Τα πάντα. Συμπεριφορά, ευγένεια....
-Μόρφωση. Ήταν το καλλίτερο σχολείο.
-Αα! Βάσεις σκέψης! Παιδεία πολύ σημαντική. Κομμάτι της ζωής μας που έπαιξε σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση του χαρακτήρα και της προσωπικότητας μας. Πειθαρχία! Αισθάνομαι Αμπετειανός με χρέος προς το σχολείο. Μπήκαν θεμέλια καλά!
-Μόρφωση κατ' αρχήν. Ηθικό μέρος. Αξέχαστα χρόνια. Μακάρι να ζούσαν τα παιδιά μας αυτά που ζήσαμε εμείς.
-Πολλά πράγματα.. Αυτοπειθαρχία, επιμονή. Οχι τόσο οι γνώσεις όσο η θέληση για γνώση. Και από την Αχιλλοπούλειο η θέληση για διάκριση.
-Παιδεία που ήταν καταπληκτική! Μ' έμαθε να μιλάω και να γράφω με άνεση τ' Αγγλικά και μπόρεσα να αποδώσω εξίσου άνετα και στις σπουδές μου αλλά και στην καριέρα μου μετέπειτα χωρίς κόπο.
-Μάθηση. Μας έκανε ανθρώπους.
-Πολλά έμαθα. Κυρίως ορθογραφία τα δύο τελευταία χρόνια. Επίσης αυτήν την τάξη που είχαμε στη ζωή μας και την οποία μετέφερα στη ζωή μου. Και στα παιδιά μου έχω δώσει μία τέτοια τάξη στη ζωή τους.
-Πειθαρχία. Σεβασμό στον άνθρωπο.
-Πιστεύω αν είμαι αυτό που είμαι το οφείλω στο σπίτι μου και στην Αμπέτειο.
-Στην Αμπέτειο οφείλω τα πάντα! Διαμόρφωσε χαρακτήρες. Γίναμε σωστοί άνθρωποι.
-Μάθαμε να εργαζόμαστε με σειρά. Μια σωστή παιδεία. Αυτά που μάθαμε τα μάθαμε καλά!
-Τις γνώσεις. Την προσέγγιση. Ήμουν πολύ απομονωμένη στο Αχιλλοπούλειο. Η ανάμιξη με τ' αγόρια ήταν μία άλλη οπτική γωνία στη ζωή μου. Ωραία εμπειρία !
-Οι γνώσεις που πήραμε. Μπορούσαμε να δουλέψουμε αμέσως μετά το σχολείο χωρίς πρόβλημα. Γνωρίζαμε και ξένες γλώσσες.
-Ήταν καλή. Μάθαμε και ξένες γλώσσες που μας ήταν χρήσιμες στο μέλλον.
-Με της Αμπετείου τις γνώσεις και μία καλή Σχολή Γραμματέων που τελείωσα στην Αθήνα, εργάστηκα .

-Τα πάντα. Ήταν ένα σχολείο με πολύ καλούς καθηγητές επιλεγμένους σωστά!
-Η Αμπέτειος μού πρόσφερε « Την υπέρτατη Υπερηφάνεια ότι είχα την Τύχη να φοιτήσω σ' ένα από τα καλύτερα σχολεία της Μέσης Ανατολής. Άρα λοιπόν, δύο πράγματα ευλογημένα μού πρόσφερε… Υπερηφάνεια και Τύχη για τον εαυτό μου.
-Πάρα πολλά πράγματα. Κυρίως αυτοπεποίθηση. Ακόμα και τα αρνητικά με δυνάμωναν περισσότερο.
-Πιστεύω ότι μάθαμε να προσπαθούμε. Ανεξάρτητα από το μάθημα των γνώσεων. Δεν σ' άφηνε να χαλαρώσεις.
-Μια σωστή μόρφωση.

Γενικότερα τι πιστεύουμε για την παιδεία που λάβαμε από τα σχολεία μας στην Αίγυπτο;

Οι σύντομες απαντήσεις μας
-Πάρα πολύ καλή! -Μια σωστή παιδεία -Ήταν άριστη. -Πιστεύω ήταν η καλλίτερη παιδεία που υπήρξε. -Μάθαμε αυτά που χρειαζόμασταν. -Εποικοδομητική! Εδώ ήταν ένα μπάχαλο. -Ανώτερη από της Ελλάδας. –Ήταν η καλλίτερη -Αποκτήσαμε μια πιο καλή γενική μόρφωση.
Και οι πιό αναλυτικές
-Πολύ καλή! Εμένα με διαμόρφωσε.
-Τεράστια! Ηταν φανταστική. Είχαμε το θέατρό μας τα εργαστήρια αλλά και ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.
-Πιστεύω ότι γενικά ήταν πολύ καλή αλλά δεν ήταν επαρκής στο να αντιμετωπίσεις την Ελλαδική πραγματικότητα. Η Ελλάδα ήταν εξιδανικευμένη μέσα από την παιδεία. Εδώ αντιμετωπίσαμε άλλη συμπεριφορά, άλλη νοοτροπία.
-Μια ουσιαστική εκπαίδευση του επίσημου κράτους. Πιστεύω ότι δεν ήταν απόλυτα σφαιρική. Οι νέοι καθηγητές που ήλθαν όπως οι Θεοδωρόπουλος, Πιζάνιας, Διοννυσσόπουλος δώσανε άλλον αέρα στην Αμπέτειο. Πιο φιλελεύθερο αέρα διαφορετικών απόψεων. Π.χ. ο Βογιατζής που κάπνιζε στην τάξη μία ακραία πράξη δεν ήταν αυτή που έφερνε τα παιδιά εκεί που θα ήθελε.
-Ήταν ΠΑΙΔΕΙΑ! Οι καθηγητές ήταν πολύ ανώτεροι από τους σημερινούς. Τότε οι καθηγητές προετοιμάζονταν για το μάθημα. Τώρα το απαγγέλουν διαβάζοντας το από τα κομπιούτερ. Οι καθηγητές ήταν πρώτα άνθρωποι και μετά δάσκαλοι. Τώρα είναι πρώτα συνδικαλιστές και μετά έρχονται όλα τ' άλλα.
-Ήταν ελλιπής γιατί δε σού δινόταν η δυνατότητα να εκφράσεις την άποψή σου και να εκφράσεις τις αντιρρήσεις σου σ' αυτά που μας μαθαίνανε. Κυρίως στα Θρησκευτικά, στην Πολιτική. Ήταν δικτατορικό το σύστημα.
-Πολύ υψηλού επιπέδου! Ποιότητα, δηλαδή με καθηγητές με συναίσθημα αποστολής! Και αυτό όχι μόνο για τους Έλληνες καθηγητές αλλά και για τους Αιγύπτιους.
-Η παιδεία στα σχολεία της Αιγύπτου, ήταν τέλεια, δεν υπάρχει μέτρο σύγκρισης με τα σχολεία που φοίτησαν τα παιδιά μας στην Ελλάδα.
-Την καλύτερη παιδεία, γι' αυτό και όλοι προχωρήσαμε και κατά ένα πολύ μεγάλο ποσοστό μπορέσαμε και εκπληρώσαμε τα όνειρα μας.
-Ηταν καλή. Μάθαμε και ξένες γλώσσες που μας ήταν χρήσιμες στο μέλλον.
-Η παιδεία που λάβαμε από τα σχολεία μας ……ήταν στην πορεία της ζωής μας «ένα δυνατό όπλο» για να προχωρήσουμε παραπέρα με επιτυχία.
-Σαφέστατα από κάθε πλευρά πολύ ανώτερη από αυτή της Ελλάδας. Μας έδωσε εφόδια για τις σπουδές. Μας έδωσε μία πειθαρχία. Μία κοινωνική εκπαίδευση και μας έφερε κοντά στην Πατρίδα και την Θρησκεία.
-Πιστεύω ότι ήτανε πολύ καλή. Συγκρίνοντάς την με την εδώ δεν υστερούσαμε σε τίποτα. Είχαμε πρόσβαση σε γλώσσες, ένα εφόδιο πολύ σημαντικό για όλους μας.
-Νομίζω πάρα πολύ υψηλού επιπέδου για τα δεδομένα της εποχής. Είναι ακόμα ψηλότερη και από τα σημερινά δεδομένα σε όλους τους τομείς.
-Ακόμα και σήμερα δεν υπάρχει παρόμοια παιδεία. Ήταν όλοι αποφασισμένοι να μας μάθουν με το ζόρι γράμματα.
-Αριστη! Δεν έχει καμία σχέση μ' αυτήν που είδα στα παιδιά μου. Η βάση που μας έμεινε.
-Νομίζω πάρα πολύ καλή παιδεία. Θυμάμαι στην 6η Γυμνασίου (3η Λυκείου) ορισμένοι μαθητές φεύγανε από την Αμπέτειο και πηγαίνανε σε άλλα σχολεία με σκοπό να πάρουν καλλίτερο βαθμό στο απολυτήριο τους.
-Πολύ καλή! Η Αμπέτειος ήταν σαν Πανεπιστήμιο. Ήταν υψηλών προδιαγραφών. Πολύ πιο προχωρημένη από την Ελλάδα.

-Τέλεια, εξαίρετη! Με τα εργαστήριά μας και όλα τ' άλλα.. Τώρα καταλαβαίνουμε ότι μας έκανε καλό. Αυτό αποδεικνύεται όταν το 99% ήταν καλά παιδιά και πετυχημένα.
-Πολύ καλή. Αποκτήσαμε μια πιο καλή γενική μόρφωση λόγω των δραστηριοτήτων που ανέπτυσσε το σχολείο.
-Ήτανε άριστη. Καμία σχέση με την παιδεία που υπήρχε τότε στην Ελλάδα.
-Ήταν εξαιρετική και αυτό αποδεικνύεται που όλοι διαπρέψανε παντού. Μας έδωσε καλές βάσεις.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ. Αλήθεια την νοσταλγούμε ή όχι;

-Για μένα παραμένει νάναι η δεύτερή μου πατρίδα. Αυτό τα λέει όλα!
-Πολύ!!! Ήταν τα καλλίτερα χρόνια. Και την νοιώθαμε δεύτερη πατρίδα.
-Ναι πολύ!!! Αγκαλιάζει τις καλλίτερες και πιο αθώες αναμνήσεις
-Πάντα αλλά όχι την τωρινή αλλά την τότε. Έχει αλλάξει πολύ.
-Ναι πάντα γιατί εκεί πέρασα τα καλλίτερα χρόνια, τα ανέμελα χρόνια.
-Ναι! Πιστεύω ότι οι ευαισθησίες των παιδικών χρόνων καταγράφουν ανεξίτηλα τα βιώματα που είχαμε ζήσει στην Αίγυπτο. Δεν ξεχνώ την καλοσύνη των Αιγυπτίων.
-Πάντα γιατί είναι η δεύτερη πατρίδα
-Βέβαια αστειεύεσαι ? Την θεωρώ ακόμα σαν πρώτη μου πατρίδα.
-Την παλιά. Τα 20 πρώτα χρόνια τα πέρασα στην Αίγυπτο.
-Βεβαίως! Δεν μπορώ να την ξεχάσω με τίποτα. Εκεί γεννηθήκαμε, μεγαλώσαμε ανδρωθήκαμε. Οι άνθρωποι ήταν καλοί!!!
-Όχι. Δεν ακούς τι γίνεται? Εμείς τότε περάσαμε πολύ ωραία με τις τρέλες μας.
-Πάντοτε, αλλά δε θέλω να ξαναπάω να κυνηγάω φαντάσματα.
-Όχι. Δεν ξέρω. Νομίζω ότι δεν είχε να προσφέρει τίποτα το ιδιαίτερο για τους ξένους. Δεν ήθελα καν να γυρίσω.
-Γενικά ξαναγυρνάμε πίσω όταν μεγαλώνουμε. Βεβαίως την νοσταλγώ. Έζησα 25 χρόνια της ζωής μου και τρέφω μεγάλη συμπάθεια για τους Αιγυπτίους. Με το ίδιο ενδιαφέρον που ακούω μια είδηση για την Ελλάδα το ίδιο ακούω και για την Αίγυπτο. Σαν άνθρωποι οι Αιγύπτιοι είναι στην καρδιά μου.
-Πολύ. Μ' αυτά που ζούμε εδώ καμία σχέση. Τις εκκλησίες μας, το πώς περνούσαμε τις γιορτές και άλλα.
-Σαν μακρινή ανάμνηση.
-Την Αίγυπτο εκείνης της εποχής που ζήσαμε. Όχι την τωρινή...
-Οπωσδήποτε. Αλλοίμονο αν δε λαχταρούσαμε τον τόπο που μεγαλώσαμε.
-Ναι. Τα παιδικά τα χρόνια τα θυμάμαι με νοσταλγία.
-Όχι στην κατάσταση που βρίσκεται. Τα παλιά τα χρόνια. Έχουμε αναμνήσεις...
-Όταν είμαι μακριά θέλω να γυρίσω πίσω και όταν είμαι στην Αίγυπτο μετά από λίγο νοσταλγώ την Ελλάδα.
-Πάρα πολύ!!! Δυστυχώς δεν έχω ξαναπάει. Επιθυμία μου πριν πεθάνω είναι να ξαναπάω.
-Νοσταλγώ αν μπορούσα να πάω σε κείνη την εποχή. Φοβάμαι μήπως χαλάσω την εικόνα που έχω. Πάντως στα όνειρά μου έχω πάει δυο τρεις φορές.
-Νοσταλγώ αρκετά. Πολλές φορές θέλω να πάω αλλά δεν έχω κάποιους που θα πεις ναι πάω να δω. Θα είναι πάντοτε η πατρίδα μου η άλλη!
-Όχι πολύ. Είχα άσχημες εμπειρίες. Έχασα τον πατέρα μου. Πάντως πήγα σαν σε προσκύνημα και έχασα πάσα ιδέα για το τώρα.
-Μέχρι το 1979 κατέβαινα συχνά. Μετά όχι.
-Αρκετά. Πήγαινα συχνά και δεν ξέμεινα από το να την νοσταλγώ.
-Βέβαια και την νοσταλγώ. Ακόμα και κάποιες μυρωδιές μού την φέρνουν στο νου μου.
-Νοσταλγώ την Αίγυπτο, εκείνης της εποχής. Τον Ελληνισμό, τις εκκλησίες, τα σχολεία, τις παρέες μας ..... Πήγα 2/3 φορές ταξίδι (από τότε που φύγαμε) σαν τουρίστας, γυρίσαμε πολλά μέρη, μέχρι την Ερυθρά θάλασσα, ήταν ωραία , όλα συγκινητικά από τις αναμνήσεις, αλλά εγώ αισθανόμουν ξένη.
-Πολύ. Πολύ. Ήταν να πάω αλλά αρχίσανε οι φασαρίες επί Μουμπάρακ και αναβλήθηκε το ταξίδι μου επ' αόριστον.
-Αν το νοσταλγώ ??? ΒΕΒΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΟΣΤΑΛΓΩ…ΕΓΩ … ΕΦΥΓΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΪΡΟ …ΑΛΛΑ ….ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΤΗΝ ΞΕΧΑΣΑ ΕΚΕΙ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ…???
-Αρκετά. Όχι συγκεκριμένα.
-Όχι δεν θα το έλεγα. Την αγαπώ αλλά δεν έχω ιδιαίτερη διάθεση να ξαναπάω.
-Νοσταλγώ την Αίγυπτο της δικής μας εποχής με όλη την οικογένεια (που είναι τώρα σκορπισμένη...) και τις αγνές φιλίες των παιδικών και εφηβικών μας χρόνων που ευτυχώς μερικές τουλάχιστον έχουν διατηρηθεί έως σήμερα.

Τι ικανοποίηση μας έδωσε / δίνει το επάγγελμά μας

-Είχα την ευκαιρία να ταξιδέψω.
-Καμία. Δεν έκανα τις σπουδές μου επάγγελμα.
-Με έκανε χαρούμενη
-Επιβίωση
-Κατάλαβα ότι άξιζαν τον κόπο τα μαθητικά και φοιτητικά χρόνια.
-Πολύ καλή! Ήταν αυτό που ήθελα να κάνω.
-Έμεινα ευχαριστημένος από τη δουλειά που διάλεξα και έκανα και κατόρθωσα με την αξία μου να φτάσω σε υψηλόβαθμη θέση.
-Την μεγαλύτερη.
-Ήταν ικανοποιητική. 7-8 στα 10. Πάντα υπάρχουν αδικίες στην ζωή.
-Ταξίδια. Έχω γυρίσει όλον τον κόσμο και έκανα πολλές γνωριμίες.
-8 στα 10. Διάλεξα αυτό που ήθελα.
-Πολύ μεγάλη! Δεν ξεκίνησα με προοπτική να μείνω στάσιμος στην ίδια θέση.
-Προσπαθούσα πάντα να ανταπεξέλθω στις υποχρεώσεις της θέσης μου. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ν' ανέβω πολύ ψηλά στην ιεραρχία της Εταιρείας πράγμα που με ικανοποίησε πολύ.
-Είχα την ευκαιρία να κάνω ταξίδια και να γνωρίσω ανθρώπους.
-Εξαιρετική!
-Μεγάλη και ηθική και οικονομική τις καλές εποχές. Η δημιουργικότητα και οι σχέσεις με τους πελάτες.
-Α! Την μέγιστη και σε προσωπική βάση αλλά και οικονομική
-Το ότι μπόρεσα να ανταπεξέλθω στη ζωή και να δημιουργήσω οικογένεια!
-Μέτρια δεν ήταν αυτό που ήθελα.
-Μου άρεσε! Είχα έμψυχο αντικείμενο. Είχα επικοινωνία με ανθρώπους.
-Ήμουν ελεύθερος χωρίς προϊσταμένους και τις δεσμεύσεις των υπαλλήλων. Δεν ήμουν υποχρεωμένος να δίνω εξηγήσεις σε κανέναν για ό,τι έκανα και μπορούσα να διαθέτω τον χρόνο μου και σε άλλες δραστηριότητες και να προσφέρω γενικά στην κοινωνία.
-Τα Μαθηματικά ήταν ο μεγάλος μου έρωτας και αυτό σπούδασα. Στην ζωή όμως επέλεξα αυτό που με γέμιζε πιο πολύ και μου προσέφερε ανεξαρτησία στις κινήσεις μου.
-Πλήρης. Ήταν σαν Χόμπυ. Δεν την ένοιωσα ποτέ σαν αγγαρεία. Ίσως εκ των υστέρων, χωρίς να έχω μετανιώσει γι' αυτό που επέλεξα, αν ακολουθούσα τη Φυσική ή τη Βιολογία που μού άρεσαν να ικανοποιούσα τις περιέργειες μου.
-Απόλυτη! Το ευχαριστήθηκα. Δε με κούρασε ποτέ. Δεν ήθελα να συνταξιοδοτηθώ. Αλλά έπρεπε. Είχε έρθει η ώρα.
-Πολύ μεγάλη. Εκτός από οικονομική μου έδινε και ψυχολογική ικανοποίηση. Ξεχνιόμουν.
-Ως υπεύθυνη του τμήματος εξαγωγών, σε μία Ιδιωτική Εταιρεία - επί 37 χρόνια - ήμουν ικανοποιημένη, γιατί μου άρεσε η εργασία μου. Συναλλασσόμουν με πολύ κόσμο σε διάφορες χώρες, για τις παραγγελίες τους.
-Έγινα καλύτερος άνθρωπος!
-Πολύ ικανοποίηση
-Αν θα ξαναγεννιόμουν θα έκανα πάλι το ίδιο.
-Πιστεύω το ότι βοηθούσα τον κόσμο, τους συνανθρώπους μας, σ' ένα θέμα που είναι το πολυτιμότερο αγαθό, την υγεία, μου έδωσε μεγάλη ικανοποίηση.
-Οικονομική μάλλον ικανοποίηση.

ΜΙΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΗ ΤΑΞΗ - ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

ΒΟΥΡΛΙΩΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Από Μικρά Ασία

Σπούδασε και αποφοίτησε από την Ανωτέρα Σχολή Τουριστικών Επαγγελμάτων. Εργάστηκε σε μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες στη Ρόδο και στον Αγ. Νικόλαο Κρήτης. Από το 1976 έως το 2009 εργάστηκε σαν Τουριστικός Πράκτορας. Είναι παντρεμένος και έχει δύο παιδιά.

ΔΙΑΜΑΝΤΑΡΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Από Λήμνο

Σπούδασε στο DEREE – THE AMERICAN COLLEGE OF GREECE οικονομικά, απ' όπου πήρε το δίπλωμα Bachelor Degree in Accounting and Finance.
Ξεκίνησε την καριέρα του στο οικονομικό τμήμα της Εταιρείας LEVER HELLAS S.A . Στη συνέχεια εργάζεται σαν οικονομικός ελεγκτής στην Εταιρεία XEROX HELLAS S.A. Συνεχίζει την ανοδική του πορεία ως Οικονομικός Διευθυντής στην Εταιρεία PANAFON και συνεχίζει ως Chief Operations Officer στις Εταιρείες PALADINO S.A. CALL CENTRE και στην ON TELECOMS S.A. και τέλος κλείνει την καριέρα του σαν Οικονομικός Σύμβουλος της Εταιρείας EYK S.A. FACILITIES MANAGEMENT. Από το 2007 είναι συνταξιούχος.

ΖΑΚΚΑΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ Από Κύπρο

Απόφοιτος της Σχολής Τουριστικών Επαγγελμάτων Καΐρου. Εργάστηκε σε ξενοδοχειακές μονάδες της Κρήτης όπου κι έζησε στην πόλη του Αγίου Νικολάου.
Σύζυγός του η Γεωργία Βουρλιώτη με την οποία απέκτησε και μια κόρη.
Απεβίωσε το 2011.

ΚΑΤΖΗΛΙΕΡΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ Από Λέρο

Έπειτα από τις εισαγωγικές εξετάσεις για τα Αιγυπτιακά Πανεπιστήμια εισήλθε και πήρε το δίπλωμα της Ανωτάτης Εμπορικής από το Πανεπιστήμιο του Καΐρου. Στην Ελλάδα αμέσως εργάσθηκε σε Εταιρεία και παράλληλα διάβαζε και πήρε την ισοτιμία του διπλώματος από το Υπουργείο Παιδείας. Στη συνέχεια για αρκετά χρόνια εργάσθηκε στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και την Σαουδική Αραβία στην Εταιρεία Αρχιρόδον. Όταν επαναπατρίσθηκε εργάστηκε για περίπου οκτώ χρόνια στην Εταιρεία Αχαΐα Κλάους. Το 1987 αποφασίζει και ανοίγει το δικό του Λογιστικό Γραφείο. Παράλληλα με την δουλειά του εκπλήρωσε την φοιτητική του επιθυμία και πήρε το Μάστερ στη Λογιστική.
28 Ιανουαρίου 2010 μας εγκατέλειψε.

ΚΑΤΣΙΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Σπούδασε Τουριστικά στην Τουριστική Σχολή της Ρόδου και στην συνέχεια αναρριχήθηκε σε διευθυντικές θέσεις σε μεγάλα ξενοδοχεία.

ΚΟΥΖΗΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ Από Λέσβο

Μετά το σχολείο εργάζεται για αρκετά χρόνια στα γραφεία της Ολυμπιακής Αεροπορίας στο Κάιρο. Παράλληλα σπουδάζει Business Administration στο Αμερικάνικο Πανεπιστήμιο Καΐρου. Όταν επαναπατρίζεται εργάζεται στον ιδιωτικό τομέα του Τουρισμού.

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΒΑΡΒΑΡΑ Από Κύπρο

Ζει στην Κύπρο.

ΜΕΡΙΤΖΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ Από Τένεδο

Μετά την Αμπέτειο με τα εφόδια που είχε πάρει δούλεψε αμέσως για μια δεκαετία σε μία Εταιρεία στις πωλήσεις. Στη συνέχεια πήγε στη Σ. Αραβία κι εργάστηκε ως υπεύθυνος του Τμήματος Προσωπικού σε μία μεγάλη κατασκευαστική Εταιρεία. Οι κλιματολογικές συνθήκες τις οποίες δεν μπορούσε ν' αντέξει τον αναγκάζουν να επιστρέψει στην πατρίδα, όπου εργάζεται για ένδεκα χρόνια στην Ελλάς Καν. Στη συνέχεια μετακομίζει στην Κέρκυρα και σαν ελεύθερος επαγγελματίας πλέον, είχε την αντιπροσωπεία μιας Εταιρείας με μηχανάκια μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε. Έχει ένα γιό.

ΜΩΡΟΣ ΣΠΥΡΟΣ Από Κέρκυρα

Από 15 χρονών ανέλαβε τη διαχείριση της οικογενειακής επιχείρησης, τη βιομηχανία Spiroplastic Industrial Company, παραγωγής και εξαγωγής ακρυλικών προϊόντων. Μετά την αποφοίτησή του από την Αμπέτειο σπούδασε ψυχολογία στο Βέλγιο και στη Γαλλία.
Μετά τη διάγνωση της πάθησης, που τελικά επέφερε το θάνατό του το 2002, ίδρυσε το Spiros C. Moros Foundation με σκοπό να βοηθήσει κι άλλους ασθενείς με καρκίνο. Παράλληλα ίδρυσε τον «Κήπο της Ζωής» κτήμα στο Ουάντι Νατρούν, όπου παράγονται με φυσικούς τρόπους θεραπευτικά βότανα (Aloe, Plantago, κλπ.), καθώς και φυσικό μέλι, προϊόντα που διατίθενται αφιλοκερδώς.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Σπούδασε στην Τουριστική Σχολή Καΐρου και Ρόδου και στην συνέχεια εργάζεται στην αλυσίδα Τουριστικών παροχών της εταιρείας Robinson Club Ελλάδος στην οποία για πολλά χρόνια διετέλεσε διευθυντής.

ΠΑΣΣΑΡΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ Από Μεγίστη

Εργάστηκε για ένα χρόνο στο Κάιρο στην Εταιρεία του Κου Λιούφη. Επαναπατρίζεται και κυνηγάει το μεγάλο του όνειρο να γίνει πιλότος αλλά συναντά πολλά εμπόδια που τον αποτρέπουν. Έτσι εργάζεται στο λογιστήριο Μεταφορικής Εταιρείας . Παράλληλα κάνει την προσπάθεια να σπουδάσει στην Πάντειο την οποία αναγκάζεται να διακόψει λόγω οικογενειακών υποχρεώσεων. Συνεχίζει την επαγγελματική του καριέρα για δέκα χρόνια σε Ασφαλιστική Εταιρεία και στην συνέχεια μεταπηδά στις αεροπορικές Εταιρείες ξεκινώντας από την Quantas η οποία τον εκπαιδεύει στον κλάδο στέλνοντας τον για ένα χρόνο στην Φραγκφούρτη. Κλείνουν όμως τα γραφεία της στην Ελλάδα και όπως ήταν καλά εκπαιδευμένος αναλαμβάνει ως Οικονομικός Διευθυντής πλέον στις Αεροπορικές Εταιρείες United και Virgin Atlantic. Τέλος κλείνει την καριέρα του δίπλα στον συμμαθητή μας Αριστείδη Φρονίστα στην Εμπορική Κεφαλαίων.

ΠΟΜΩΝΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Από Ιθάκη

Μετά την Αμπέτειο ταξιδεύει για την πατρίδα και εγκαθίσταται στην Κρήτη όπου εργάστηκε σε ξενοδοχειακές μονάδες όπου σιγά- σιγά αλλά σταθερά ανέβηκε όλες τις βαθμίδες της ιεραρχίας και για πολλά χρόνια εργάστηκε ως διευθυντής ξενοδοχείου μέχρι την αφυπηρέτηση του. Στην Κρήτη παντρεύτηκε και απέκτησε 2 παιδιά και 3 εγγόνια.
Το 2013 διαγνώστηκε με την επάρατο νόσο, την οποία πάλεψε για 2,5 χρόνια και απεβίωσε το 2015 αφού μετακόμισε στην Κύπρο για να είναι κοντά στα παιδιά του.

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Από Μυτιλήνη

Μετά τον επαναπατρισμό του στην Αθήνα, στα τέλη του 1966 και με όπλο τις γνώσεις που μόνο η Αμπέτειος μπορούσε να προσφέρει, εργάστηκε στη Βαρβίας Τουρς, στη συνέχεια στην ALITALIA και τελικά για 4 χρόνια στην Ολυμπιακή Αεροπορία. Παράλληλα γράφτηκε στην ΑΣΟΕΕ, απ΄όπου τελικά δεν αποφοίτησε λόγω ανειλημμένων υποχρεώσεων με τη μουσική. Το αρμόνιο και το τραγούδι τον κέρδισαν και μέχρι σήμερα ασχολείται επαγγελματικά με την μουσική στο Ρέθυμνο Κρήτης που εδώ και 30 χρόνια ζει με την αγαπημένη του οικογένεια, τη σύζυγο, τα δύο του παιδιά και το εγγονάκι του.

ΤΡΑΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Από Λέρο

Μετά την αποφοίτηση του από το εμπορικό τμήμα της Αμπετείου εργάστηκε για τρία χρόνια σε τουριστικό γραφείο στο Κάιρο. Το 1968 επαναπατρίσθηκε στην Ελλάδα κι ενώ εργαζόταν στην UNILEVER, φοιτούσε παράλληλα στη Βιομηχανική Σχολή Πειραιά, το σημερινό Οικονομικό Πανεπιστήμιο Πειραιά, στο τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων όπου και πήρε το πτυχίο του. Η πορεία του στη UNILEVER είναι ανοδική Το 1988 γίνεται διευθυντής πωλήσεων στα καλλυντικά προϊόντα της εταιρείας και αργότερα στη θυγατρική τους εταιρεία παγωτών ALGIDA μέχρι το 1998. Το 1998 του με καλύτερες προϋποθέσεις πηγαίνει στην BAKEMARK, σαν διευθυντής πωλήσεων μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε. Ζει στην Αθήνα με την σύζυγό του και τις δύο κόρες του.

ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΛΙΜΟΝΑΚΗ ΕΛΕΝΗ Από Χίο

Μετά την Αμπέτειο εμπλούτισε τις γνώσεις και τ' Αγγλικά της στο Αμερικάνικο Κολλέγιο Αθηνών. Εργάστηκε ως γραμματέας σε μεγάλη ξενοδοχειακή μονάδα της Αθήνας καθώς και σε Τεχνική Εταιρεία. Τέλος έκλεισε την καριέρα της εργαζόμενη στη μονάδα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας της ΔΕΗ Μεγαλόπολης. Ζει στην Καλαμάτα και συχνά επισκέπτεται την Αθήνα.

ΑΝΥΦΑΝΤΑΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑ (Μπία) Από Κρήτη

Η Μπία ήρθε στην Αμπέτειο από τη Μελαγχροίνειο, όταν η Αμπέτειος έγινε για πρώτη φορά μεικτό σχολείο. Σπούδασε στην Τουριστική Σχολή Καΐρου και στο Αμερικάνικο Πανεπιστήμιο Καΐρου (AUC). Παράλληλα εργάζεται στο Social Research Centre του AUC και αποκτά σημαντική εμπειρία, που την βοήθησε όταν ήρθε στην Ελλάδα, όπου εργάζεται στις μεταφράσεις στην Gulf Oil Company και ακολουθεί η εργασία στην Dow Chemical Company. Παντρεύεται και αποκτά δύο παιδιά και παράλληλα παρακολουθεί το Teacher Training Course στο British Council και αποκτά το δίπλωμα διδασκαλίας της Αγγλικής Γλώσσας (TESOL). Επίσης παρακολουθεί ειδικά σεμινάρια για διδαχή ξένης γλώσσας σε παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες, όπως δυσλεξία. Εδώ και πολλά χρόνια μέχρι σήμερα, η διδασκαλία την έχει κερδίσει προσφέροντάς της μεγάλη επαγγελματική και συναισθηματική ικανοποίηση. Πρόσφατα απέκτησε και το πρώτο εγγονάκι.

ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

Ζει στην Ν. Αφρική.

ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ ΒΕΑΤΡΙΚΗ του Γρηγορίου Από Ιθάκη

Η Βεατρίκη Βλασσοπούλου γεννήθηκε στο Κάϊρο στις 16 Ιουλίου του 1949.
Το Δημοτικό τελείωσε στα Γαλλικά σχολεία "Franciscaines de Marie" και "Mere de Dieu." Συνέχισε τις σπουδές της στο Γυμνάσιο της Αχιλλοπουλείου Σχολής Καΐρου και το 1966 αποφοίτησε από την Αμπέτειο. Αναχώρησε στο Λονδίνο για ανώτερες σπουδές κι αφού απέκτησε το "GCE", έγινε δεκτή στο "London School of Economics" απ' όπου και αποφοίτησε με "Bachelor of Science Degree" από τη Σχολή "Economics & Shipping".
Ξεκίνησε την επαγγελματική της καριέρα σε εφοπλιστικό γραφείο στο "City" του Λονδίνου και επαναπατρίστηκε στην Ελλάδα με εταιρεία του επιχειρηματικού ομίλου Μποδοσάκη.
Συνέχισε την καριέρα της σε διοικητική θέση στην ΕΛΠΑ και τα τελευταία 20 χρόνια εργάστηκε στην Αθήνα, στην εταιρεία "GISE", ως Διευθύντρια Δημοσίων Σχέσεων και Διεθνών Συνεδρίων του παγκοσμίως γνωστού οικονομολόγου, διεθνούς τραπεζίτη και οικονομικού συμβούλου όλων των Ελλήνων πρωθυπουργών από το 1974, Μίνου Ζομπανάκη.
Χρημάτισε για πολλά χρόνια Αντιπρόεδρος του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής όπου με την οργανωτική της ικανότητα ανέδειξε επάξια τον σύλλογο μας. Απεβίωσε το 2013.

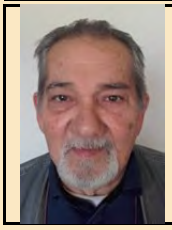

ΓΑΛΛΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Από Βόλο

Ζει χαρούμενος κι ευτυχισμένος με την οικογένειά του που αγαπάει. Παντρεμένος με τρία παιδιά και πέντε εγγόνια.

ΓΙΟΒΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Από Ήπειρο

Ο Γιοβάνος γεννήθηκε τον Αύγουστο 1948 στο Κάιρο της Αιγύπτου. Σπούδασε Management και Οικονομικά στο Σικάγο και στη Βοστώνη. Το 2011 βγήκε σε σύνταξη μετά απο 24 χρόνια ως Operations' Manager of Tufts Health Plan of Massachusetts και άρχισε να γράφει. Το 'Η Ζωή είναι Ωραία' είναι το δεύτερο βιβλίο του Ανδρέα Γιοβάνου, που μεταφράστηκε από τα Αγγλικά. Το πρώτο του βιβλίο ήταν το 'Heliopolis' που εκδόθηκε στη Βοστώνη το 2014, επίσης στα Αγγλικά.
Είναι παντρεμένος με την Μαρία και έχει τρία παιδιά, την Αλεξάνδρα, τον Άρη και τον Φίλιππο.
Ζει στη Βοστώνη και στην Αθήνα.

ΔΗΜΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ (ΕΥΟΣ) Από Χειμάρα Β. Ηπείρου

Ο Εύος γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια την 7η Ιουλίου 1948. Στο Δημοτικό πήγε στην Ξενάκειο Σχολή και τελείωσε το λύκειο της Αμπετείου το 1966. Μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο της Αθήνας (Α.Σ.Ο.Ε.Ε.) - Διοίκηση Επιχειρήσεων, εργάστηκε στην Εμπορική Τράπεζα και από το 1976 μέχρι σήμερα είναι στον ΟΜΙΛΟ ΒΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗ όπου και κατέχει τη θέση του Οικονομικού Διευθυντή.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ Από Ήπειρο

Αφού αποφοίτησε από την Αμπέτειο, ήρθε στην Ελλάδα, στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών στο Τμήμα Αγγλικής Φιλολογίας, απ' όπου και πήρε το πτυχίο της.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΝΘΗ Από Ήπειρο

Μετά την Αμπέτειο ήρθε Ελλάδα και σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Μετά την αποφοίτησή της παντρεύτηκε το Μάρκο Λιούφη με τον οποίο απέκτησε και μια κόρη.

ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΟΥ ΙΩΑΝΝΑ (ΝΑΝΑ) Από Σύμη - Δωδεκάνησα

Γεννήθηκε και μαθήτευσε στο Κάιρο, στο Αχιλλοπούλειο μέχρι το 1964 και στην Αμπέτειο από το 1964 έως το 1966. Στη συνέχεια φοίτησε στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών στο τμήμα Ελληνικής και Γαλλικής Φιλολογίας και μετά το πτυχίο της έκανε το μεταπτυχιακό της (maitrise) στη Συγκριτική Λογοτεχνία, στο Πανεπιστήμιο της Sorbonne, στο Παρίσι. Πήρε επίσης το δίπλωμα Ισπανικής γλώσσας από το Πανεπιστήμιο Βαρκελώνης (Diploma de Estudios Hispanicos). Παράλληλα με τις σπουδές της, εργάστηκε στη Νέα Υόρκη και στο Παρίσι στον τουρισμό και στην Ελλάδα, σαν μεταφράστρια, σε διευθύνσεις γραφείων και σαν ιδιαιτέρα προέδρων εταιρειών. Είναι παντρεμένη κι έχει μια κόρη.

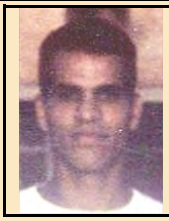

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ (ΜΑΝΩΛΗΣ)

Μετά την αποφοίτηση του από την Αμπέτειο σπούδασε στη Γυμναστική Ακαδημία Αθηνών και ακολούθησε το επάγγελμα του καθηγητή της γυμναστικής σε πολλά σχολεία της Ελλάδας. Δεινός παίκτης του μπάσκετ έπαιξε με τη φανέλα του Ολυμπιακού!

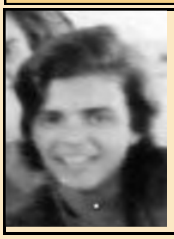

ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ (ΜΑΝΤΩ)

Ζει στην Αμερική.

ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Από Μ. Ασία

Μέχρι την Δ' Δημοτικού ήταν στην Ξενάκειο Σχολή. Ε' Δημοτικού πήγε στην Αμπέτειο, στο Κλασσικό Τμήμα, απ' όπου κι αποφοίτησε το 1966.
Σπούδασε στο American University in Cairo Αγγλική Φιλολογία. Στην Ελλάδα, εργάστηκε στο τμήμα εισαγωγών και προμηθειών στην Κεραφίνα Ν. Στασινόπουλος, κι αργότερα στη θέση του ανώτερου λειτουργού στην εκτυπωτική εταιρεία Grafigo, ενώ κατά διαστήματα δίδασκε και στο American College. Απεβίωσε στις 13-1-2007.

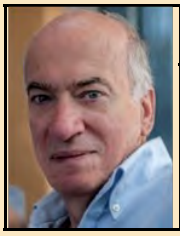

ΚΑΛΗΜΕΡΑΚΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ-ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Από Κρήτη

Γεννήθηκε στο Κάιρο και μετά την Αμπέτειο, σπούδασε στο American University in Cairo από το 1967 έως το 1972. Στη συνέχεια, ήρθε στην Ελλάδα κι εργάστηκε από το 1972 έως το 2007 στη Citibank.

ΚΑΡΑΣΑΒΒΑΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Από Κύπρο

Απόφοιτος του Κλασσικού τμήματος της Αμπετείου, σπούδασε στο American University in Cairo, Economics and Business Development.
Εργάστηκε για λίγους μήνες στο τμήμα εισαγωγών της Κεραφίνα Ν. Στασινόπουλος μέχρι την πρόσληψη του στην τράπεζα Citibank. Ακολούθησε η Τράπεζα Continental , η Τράπεζα Μακεδονίας Θράκης και η Τράπεζα Πειραιώς. Εργάστηκε στα τμήματα εισαγωγών εξαγωγών, λογιστήριο, στο δίκτυο καταστημάτων και όταν αποχώρησε ήταν στο Treasury Department της τράπεζας Πειραιώς.

ΚΕΛΑΪΔΙΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ (ΤΑΣΟΥΛΑ) Από Σμύρνη

Μετά το σχολείο σπούδασε για δύο χρόνια στη σχολή Γραμματέων στο Αμερικάνικο Πανεπιστήμιο Καΐρου (AUC) κι ακολούθως επαναπατρίζεται κι εργάζεται ως γραμματέας για δέκα χρόνια στην Εταιρεία Σαρακάκη. Στη συνέχεια υποστηρίζει την οικογενειακή Βιοτεχνία του συζύγου της, στην Αθήνα, του Καϊρινού κ. Κώστα Παστίδη.

ΚΛΩΝΑΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Από Μάδυτο - Ανατολική Θράκη

Θεωρεί ότι στην Αμπέτειο θεμελιώθηκε, καθοριστικά ο χαρακτήρας της εφηβικής προσωπικότητας του. Σε γενικές γραμμές, εξαίρετοι καθηγητές πρωτοστατούντος του κ. Κονά (φοβάται ωστόσο ότι υπήρξε οπαδός «της δια του ξύλου μάθησης», που τότε ίσχυε) εκτός των βασικών γνωστικών εργαλείων και στο πλαίσιο του παροικιακού περιβάλλοντος, μας έδωσαν μια κάπως εξιδανικευμένη εικόνα της «μητέρας πατρίδας». Αυτό, φυσικά, δεν εμπόδισε πολλούς να διακριθούν στον τομέα επιλογής τους τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Αλλοδαπή. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους συμμαθητές (τρεις) - αιώνιους παιδικούς του φίλους που τον βοήθησαν στην «κοινωνικοποίηση» του. Ειδική αναφορά στον Αριστείδη, Πάνο , Βεατρίκη που άφησαν νωρίς δυσαναπλήρωτο κενό.

ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ ΣΟΦΙΑ - ΠΗΝΕΛΟΠΗ Από Μονεμβασιά

Είναι κάτοχος του Secretary Course του Αμερικάνικου Πανεπιστημίου του Καΐρου. Εργάστηκε στον ιδιωτικό τομέα: στο Κάιρο σε μικροβιολογικό εργαστήριο, στην Αμπέτειο Σχολή, στο μορφωτικό τμήμα της Ελληνικής Πρεσβείας καθώς και διορθώτρια της εφημερίδος "ΦΩΣ". Οταν ήλθε στην Αθήνα εργάστηκε ως εξωτερική συνεργάτιδα εκδοτικού οίκου και σε συμβολαιογραφείο. Μέχρι πρόσφατα ήταν μέλος παραδοσιακής χορευτικής ομάδας. Είναι παντρεμένη με δύο παιδιά.

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΦΟΙΒΟΣ Από Κύπρο

Φεύγοντας από την Αίγυπτο το 1966 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα μέχρι το 1969, όπου κι έμαθε τη φωτογραφία. Στη συνέχεια έζησε δύο χρόνια στο Λονδίνο κι άλλα τέσσερα στο Κονγκό . Από το 1974 έως το 1988 ζούσε στο Σύδνεϋ της Αυστραλίας . Τα επόμενα χρόνια μέχρι τη συνταξιοδότησή του εργαζόταν στην Αθήνα όπου διατηρούσε ένα φωτογραφικό studio, έχοντας παντρευτεί κι αποκτήσει ένα γιό, που τώρα κάνει το διδακτορικό του στη Σκωτία. Το 2011 ταξίδεψε στην Τασμανία και Μελβούρνη, ενώ εδώ κι ένα χρόνο βρίσκεται στην Κύπρο.

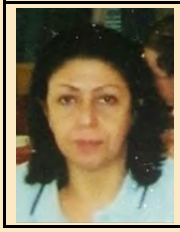

ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ (ΦΡΟΣΩ)

Απόφοιτος Αμπετείου το 1966 και σπουδές στο ΑΥ Καΐρου. Στη συνέχεια έφυγε για Κύπρο. Το 1974 πήγε Αμερική, όπου σπούδασε Fashion Design και το 1979 επέστρεψε Κύπρο κι εργάστηκε σαν καθηγήτρια-εκπαιδεύτρια στον κλάδο ένδυσης, στην Τεχνική Σχολή Λευκωσίας. Σήμερα ζει στη Λευκωσία.

ΜΑΡΚΟΥΛΑΚΗΣ ΠΕΤΡΟΣ Από Κρήτη

Γεννήθηκε το 1949 στο Ελληνικό Νοσοκομείο Καΐρου. Κάτοικος Ηλιούπολης μέχρι ο 1966. Νηπιαγωγείο μέχρι και 2^{α} Γυμνασίου έκανε στη Μελαγχροίνειο και στη συνέχεια Αμπέτειο μέχρι την αποφοίτησή του το 1966. Φοίτησε στη Γεωπονική Σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θες/νίκης, αλλά τελικά ακολούθησε τον τουριστικό κλάδο, με την ευρύτερη έννοια.

ΜΟΣΧΟΒΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Από Μικρά Ασία

Αμέσως μετά την Αμπέτειο, το 1968 παντρεύτηκε και απέκτησε δύο κόρες και ένα υιό. Επειδή είχε έφεση στην διακόσμηση εσωτερικών χώρων ασχολήθηκε για δώδεκα και πλέον χρόνια με τις πωλήσεις επίπλων ποιότητας του Δεληνάσιου.
Τώρα είναι συνταξιούχος και ασχολείται με τα εγγονάκια της.

ΜΩΡΓΙΑΝΝΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Από Κύπρο

Μετά το σχολείο σπούδασε για δύο χρόνια στη σχολή Γραμματέων στο Αμερικάνικο Πανεπιστήμιο Καΐρου (AUC) κι αμέσως εργάστηκε στην Πρεσβεία της Αυστραλίας στο Κάιρο για δύο χρόνια. Το 1970 παντρεύεται το συμμαθητή μας Ηρακλή Παπουτσά κι έρχονται στην Ελλάδα, όπου για τρία χρόνια εργάζεται σε μία Ιαπωνική Εταιρεία. Στη συνέχεια μεταναστεύουν στην Σ. Αραβία όπου κι εργάζεται για τέσσερα χρόνια στην Ελληνική Πρεσβεία Τζέντας. Μετά τον επαναπατρισμό της εργάζεται στο PLO, 7Up Hellas και κλείνει την καριέρα της ως διοικητικός υπάλληλος στο Υπουργείο Πολιτισμού.

ΞΕΝΟΥ ΕΙΡΗΝΗ – ΕΛΕΝΗ Από Λήμνο

Μετά την αποφοίτησή της από την Αμπέτειο, σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Καΐρου και στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αγγλική Φιλολογία. Υπήρξε καθηγήτρια αγγλικών στα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια Μανσούρας, στο Γυμνάσιο Σερβίων Κοζάνης και σε γυμνάσια της Θες/νίκης. Τελευταία της θέση ήταν αυτή της Διευθύντριας Γυμνασίου. Από το 1998 είναι συνταξιούχος και χαίρεται την οικογένειά της, τις δύο κόρες και τα δύο εγγόνια της.

ΠΑΠΑΔΗΜΟΥ ΙΩΑΝΝΑ (ΒΑΝΑ) Από Βόλο

Σπούδασε νηπιαγωγός κι έκανε και παιδαγωγικά τρία χρόνια στη Γενεύη. Δούλεψε στην ιδιωτική εκπαίδευση 35 χρόνια, κάτι που της έδωσε χαρά και ζωντάνια. Σήμερα ασχολείται με τα δύο της εγγόνια, το σύζυγο κ. Λειβαδίτη και τα παιδιά της.

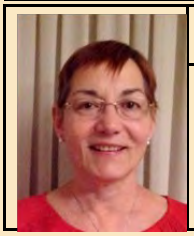

ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Από Αϊβαλί

Εργάστηκε στην Αθήνα ως Ιδιωτικός Υπάλληλος επί 37 χρόνια.
Είναι μητέρα μιας κόρης και γιαγιά δύο κοριτσιών.
Τα τελευταία δύο χρόνια ζει στο Λονδίνο.

ΠΑΠΟΥΤΣΑΣ ΗΡΑΚΛΗΣ Από Μύκονο

Μετά την Αμπέτειο σπουδάζει με υποτροφία στην Τουριστική Σχολή Καΐρου και κάνει την πρακτική του εξάσκηση στην Ελλάδα στη σχολή της Ρόδου. Μετά την αποφοίτηση εργάζεται στο ξενοδοχείο Ξενία στους Δελφούς. Στη συνέχεια μεταναστεύει στην Σ. Αραβία όπου εργάζεται στοCatering της Αεροπορικής Εταιρείας Saudia και στο γραφείο του Εμπορικού ακολούθου στην Ελληνική Πρεσβεία στην Τζέντα. Όταν επαναπατρίζεται εργάζεται ως ελεύθερος επαγγελματίας. Δυστυχώς δεν είναι πια μαζί μας.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΤΕΛΛΑ—ΜΙΛΑΝΤ Από Πάφο, Κύπρο

Απόφοιτος Λυκείου της Αμπετείου Σχολής. Παντρεμένη με μια κόρη. Εδώ και 11 χρόνια χήρα.
Εργάστηκε ως βοηθός και γραμματέας σε οδοντιατρική κλινική μέχρι τη συνταξιοδότησή της. Η κόρη της είναι 41 ετών παντρεμένη με 2 αγόρια 19 και 18 χρονών που τα λατρεύει. Ο μεγάλος είναι πρωτοετής τουριστικά και ο άλλος τελειόφοιτος φέτος.

ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΩΛΗ ΑΝΝΑ Από Λέρο

Σπούδασε Αγγλική φιλολογία στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών.
Δίδαξε για έξι χρόνια στο Παρθεναγωγείο Λύκειο «Μακρή». Στη συνέχεια διορίστηκε στα δημόσια σχολεία «Αρρένων Πλάκας» και στο 46^{ο} Λύκειο Αθηνών, απ' όπου και συνταξιοδοτήθηκε.
Είναι παντρεμένη με τον κ. Καλογρίδη, μητέρα δυο παιδιών και πρόσφατα και γιαγιά.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Από Κάρυστο

Μετά την αποφοίτησή του από την Αμπέτειο, τον Ιούνιο του 66, μαζί με μερικούς συμμαθητές, πήραν το «Γκαζάϊερ», για την Αθήνα. Γράφτηκε στο Φυσικό τμήμα της Φυσικομαθηματικής Σχολής Αθηνών απ' όπου κι αποφοίτησε το Δεκέμβριο του 70. Ενδιάμεσα δούλεψε γκρουμ σε ξενοδοχεία, οικοδόμος, πατωματζής και πιανίστας σε μπουάτ της Πλάκας. Μέχρι το 72 δούλεψε σαν γεωφυσικός στα φράγματα του Νέστου και του Αλιάκμονα.
Το Σεπτέμβριο του 72 πήγε για μεταπτυχιακές σπουδές στο πανεπιστήμιο του Κεντ στο Οχάιο. Τελείωσε τη Διδακτορική του (Phd) τον Αύγουστο του 75 και συνέχισε σαν ερευνητής μέχρι το 79. Από τότε εργάστηκε, χρημάτισε λέκτορας, ερευνητής και καθηγητής σε διάφορα παν/μια και ινστιτούτα σε Αμερική και Καναδά. Από το 1989 ήταν καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Ν. ΄Ορεγκον, στο οποίο και για 18 χρόνια διετέλεσε πρόεδρος του τμήματος. Είναι μέλος της Ακαδημίας Επιστημόνων του Ορεγκον, και για 5 χρόνια, πρόεδρος της φυσικής του American Association for the Advancement of Science (Pacific Division).
Από 1/1/16 είναι ομότιμος καθηγητής και συνταξιούχος. Έκτοτε είναι αγρότης, και ασχολείται με τις μέλισσες, το αμπέλι και τα ζαρζαβατικά του, όλα οικολογικά και φτιάχνει το δικό του κρασί.

ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗ (ΣΑΣΑ) Από Σάμο

Μετά την Αμπέτειο, σπούδασε για δύο χρόνια στη σχολή Γραμματέων στο Αμερικάνικο Πανεπιστήμιο Καΐρου (AUC) κι ακολούθως επαναπατρίζεται κι εργάζεται ως γραμματέας σε Τουριστικό Γραφείο και στη συνέχεια σε Τεχνικό Γραφείο.
Έχει μία κόρη κι αγωνίζεται να πάρει σύνταξη.

ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΑΡΙΑ Από Κύπρο

Μετά την αποφοίτησή της από την Αμπέτειο, κι ενώ σπούδαζε στο AUC, εργαζόταν παράλληλα στην Ελληνική Κοινότητα Καΐρου, ως γραμματέας. Αργότερα έφυγε για την Κύπρο, όπου εργάστηκε σαν Διοικητικός Λειτουργός, στο τμήμα γραμματείας, σε μεγάλο αρχιτεκτονικό γραφείο. Από το γάμο της με τον Αντρέα Στυλιανό, που κι αυτός σπούδασε στο Κάιρο, γεωπόνος, απέκτησε τρεις κόρες. Σήμερα ζει στη Λευκωσία κι ασχολείται με τα εγγονάκια της.

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Από Ιθάκη

Σπούδασε στη Νομική Σχολή του Παν. Αθηνών. Ακολούθησε μια λαμπρή καριέρα στο διπλωματικό σώμα του ΥΠΕΞ. Ξεκίνησε τη θέση του γ! Γραμματέα και ανεβαίνει σταθερά όλες τις βαθμίδες: Πρόξενος στο Λονδίνο, γραμματέας γ! στην Πρεσβεία της Δαμασκού, Γεν. Πρόξενος Αλεξάνδρειας Αιγύπτου, διευθυντής Γραφείου Γ.Γ. ΥΠΕΞ, αναπληρωτής μόνιμος αντιπρόσωπος στην ΟΥΝΕΣΚΟ, αρχηγός του Ελληνικού κλιμακίου στην Αποστολή της Ε.Ε. στη Γιουγκοσλαβία, πρεσβευτής-σύμβουλος στην πρεσβεία στην Άγκυρα, πρέσβης στο Βελιγράδι και στο Κάιρο με πολύ μεγάλη συνεισφορά στους Έλληνες της Αιγύπτου. Επίσης η ιστορική Ελληνοαιγυπτιακή φιλία γνώρισε μία αναγέννηση στα χρόνια της θητείας του στο Κάιρο. Ανάμεσα στα πάρα πολλά παράσημα που του απονεμήθηκαν ξεχωρίζει ο μεγάλος σταυρός του Τάγματος Αποστόλου Ευαγγελιστού Μάρκου α! τάξεως, του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας. Απεβίωσε το 2015.

ΔΑΛΟΓΛΟΥ ΠΕΤΡΟΣ (ΑΚΗΣ) Από Μ. Ασία

Μετά την αποφοίτηση του από το Πρακτικό τμήμα της Αμπετείου σπούδασε Χημικός στο Université Libre στις Βρυξέλλες. Η επαγγελματική του καριέρα ήταν πάντα σε εξέχουσες θέσεις προϊσταμένου ή διευθυντού σε μεγάλες Εταιρείες όπως Ideal Standard – Πυρίμαχα, Union Carbide Middle East – Πλαστικά, Lafarge Fondu, Bandage με έδρα τις Βρυξέλλες στο τμήμα της αναγόμωσης ελαστικών μεγάλων οχημάτων. Τέλος κλείνει την επαγγελματική του δραστηριότητα ως σύμβουλος στην Commercial Capital. Απεβίωσε το 2009.

ΔΙΚΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΙΟΡΔΑΝΗΣ (ΝΤΑΝΗΣ) Από Κωνσταντινούπολη

Απέκτησε το δίπλωμα του Πολιτικού Μηχανικού από τα πολυτεχνεία Ain Shams του Καΐρου και το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο Αθηνών. Στην πολυετή καριέρα του εργάστηκε στον κατασκευαστικό τομέα ως Εργοταξιάρχης κυρίως μεγάλων έργων στην Ελλάδα και σε πολλές χώρες της Μέσης Ανατολής. Ως Διευθυντής Έργων τα τελευταία 10 χρόνια εκτέλεσε τα μεγαλύτερα λιμάνια στη Σ. Αραβία και Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Η πολυετής καριέρα του κλείνει με τα λιμενικά έργα του Πυρηνικού Σταθμού του Abu Dhabi στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Ο Κρατικός φορέας Emirates Nuclear Energy Corporation για τη συνεισφορά και υποστήριξή του στα έργα του πυρηνικού σταθμού, τον τίμησε με το πιστοποιητικό Αναγνώρισης Προσφοράς. Έχει ένα γιό. Από το τέλος του 2015 ασκεί το επάγγελμα του συνταξιούχου και απολαμβάνει τη ζωή μαζί με τη σύζυγο του Ρέα .

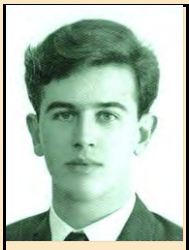

ΘΕΟΔΟΥΛΙΔΗΣ ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ (ΘΟΥΛΗΣ) Από Κύπρο

Μετά τη Μελαγχρόινειο των παιδικών του χρόνων, ήρθε στην Αμπέτειο απ΄ όπου κι αποφοίτησε. Ήταν ήδη συνηθισμένος να περιστοιχίζεται από το ωραίο φύλο στο προηγούμενο σχολείο του, οπότε και χάρηκε ιδιαίτερα όταν έφθασαν και στην Αμπέτειο τα κορίτσια… Συνέχισε τις σπουδές του στο Chelsea College του Λονδίνου, το σημερινό King's College (University of London), όπου πήρε Bachelor in Geology. Από το Birkbeck College του ιδίου πανεπιστημίου, πήρε και το master του in Geoscience, ολοκληρώνοντας τις σπουδές του
στο Royal Holloway College με master in Petroleum Geoscience. Εργάστηκε όλα του τα χρόνια στην Oil & Gas Industry μέχρι τη συνταξιοδότησή του. Επιθυμία του είναι να συνεχίσει στον ίδιο τομέα με το φίλο & κουμπάρο του στο Μονακό.

Τώρα που έχει αποσυρθεί από την επαγγελματική δράση ασχολείται σοβαρά με τη μουσική.

ΚΑΜΟΥΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ Από Σέρυφο

Μετά την αποφοίτηση του από την Αμπέτειο το 1967, ήρθε στην Ελλάδα και συνέχισε τις σπουδές του στην Πολυτεχνική Σχολή του Πανεπιστημίου Πατρών και το 1975 απέκτησε το δίπλωμα του Μηχανολόγου - Ηλεκτρολόγου Μηχανικού.
Το 1975 εργάστηκε για 6 μήνες με την Εργοληπτική Τεχνική Εταιρεία ΗΡΑΚΛΗΣ Α.Ε.Τ.Ε στο HOFUF της Σαουδικής Αραβία, σαν μηχανικός συντήρησης και επισκευής Μηχανολογικού Εξοπλισμού. Στη συνέχεια, εργάστηκε για επτάμισι χρόνια με την Εργοληπτική Τεχνική Εταιρεία ΕΔΟΚ Α.Ε – ΕΤΕΡ Α.Ε με κοινοπραξία την CONTINENTAL ELECTONICS MFGUSA στη Σαουδική Αραβία σαν Deputy Site Manager και Site Manager σε έργα Ραδιοφωνικών Σταθμών.
Το 1983 επέστρεψε στην Ελλάδα και εργάστηκε στον Οργανισμό Σχολικών Κτιρίων του Υπουργείου Παιδείας έως τη συνταξιοδότησή του το 2011. Παράλληλα, υπήρξε Μελετητής , Επιβλέπων Μηχανικός, Πρόεδρος Επιτροπών Δημοπρασιών υψηλών Προϋπολογισμών, Σύμβουλος Διευθύνοντος Συμβούλου της Ο.Σ.Κ. Α.Ε επί Κυβερνήσεως Καραμανλή (2004), Πρόεδρος ΔΑΚΕ των εργαζομένων και συνταξιοδοτήθηκε το 2011 με τον Τίτλο του Διευθυντή στα ΣΔΙΤ (Συμπράξεις Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα).
Έχει δύο παιδιά το Μιχάλη (Μηχανικός Τ.Ε) και την Άρτεμις (Καθηγήτρια Μαθηματικός). Έγινε παππούς από το Μιχάλη με μια κόρη τη Σεσίλια και από την Άρτεμις με το Νικόλα.

ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΚΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ Από Κρήτη

Μετά από περάσματα στο Πολυτεχνείο Ein Shams και στο Πολυτεχνείο της Πάτρας, άλλαξε κατεύθυνση και σπούδασε Interior Design. Εργάστηκε αρχικά σε αρχιτεκτονικά γραφεία, μετά στη διεθνή εταιρία Dale Keller & Associates S.A. με αντικείμενο τη μελέτη εσωτερικών χώρων πολυτελών ξενοδοχείων και κατοικιών ανά τον κόσμο. Το 1979 ξεκίνησε τη δική του εταιρεία μελετών εσωτερικών χώρων. Από το 2004 ανέλαβε και την αντιπροσώπευση στην Ελλάδα της γερμανοϊταλικής εταιρίας TH. KOHL, η οποία κατασκευάζει εξοπλισμό και έπιπλα για φαρμακεία και εργαστήρια.
Τώρα που έχει αποσυρθεί από την επαγγελματική δράση ασχολείται σοβαρά με τη μουσική.

ΛΥΡΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Από Κύπρο

Μετά τη αποφοίτησή του, μετοίκησε στην Αυστραλία το 1967. Εκεί έκανε τις σπουδές του στο Αρχιτεκτονικό Σχέδιο ειδικευόμενος στις βιομηχανικές κατασκευές επεξεργασίας πετρελαίου και τροφίμων και στη συνέχεια άσκησε το επάγγελμα του με μεγάλη επιτυχία μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε. Παντρεύτηκε την Πηνελόπη το 1969 και έχει τρείς κόρες και έξι εγγόνια.

ΜΑΝΤΙΚΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Από Κωνσταντινούπολη

Μετά την αποφοίτηση της από την Αμπέτειο, έλαβε το Δίπλωμα του Αρχιτέκτονα Μηχανικού από το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Παράλληλα εργαζόταν σαν βοηθός σε Αρχιτεκτονικά και Τεχνικά Γραφεία, πράγμα που βοήθησε ιδιαίτερα στην απόκτηση εργασιακής εμπειρίας, με αποτέλεσμα την απορρόφησή της από την αγορά εργασίας με καλούς όρους, αμέσως μετά την αποφοίτηση. Ένα χρόνο αργότερα ακολούθησε ενός έτους εξειδικευμένες σπουδές με θέμα CONSERVATION OF BUILDINGS & HISTORIC BUILDINGS, για Επαγγελματίες Αρχιτέκτονες , στο "INSTITUTE OF ADVANCED ARCHITECTURAL STUDIES" της Ένωσης Βρετανών Αρχιτεκτόνων (R.I.B.A.), με έδρα το University of York.
Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, μετά από φοίτηση στη ΣΕΛΕΤΕ από όπου πήρε την άδεια διδασκαλίας δίδαξε, αρχικά στην Τεχνική Σχολή Εργοδηγών Αμφίσσης και αργότερα στη Σχολή Δοξιάδη στην Αθήνα .
Από το 1975, διατηρεί μαζί με μιαν αγαπημένη φίλη, ιδιωτικό Αρχιτεκτονικό Γραφείο που τούς έδωσε τη χαρά να μελετήσουν και να ολοκληρώσουν πληθώρα μικρών και μεγάλων οικοδομικών έργων. Το 1979 απέκτησε ένα γιό.

ΜΟΥΡΚΟΥΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Από Κύμη Ευβοίας

Μετά από εισαγωγικές εξετάσεις σπουδάζει στην Πολυτεχνική Σχολή Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης στο τμήμα Πολιτικών Μηχανικών. Μετά την αποφοίτηση εργάζεται για 15 χρόνια στα Ελληνικά Ταχυδρομεία και στη συνέχεια ως Ελεύθερος επαγγελματίας, Εργολήπτης σε Δημόσια και Ιδιωτικά έργα. Την δεκαετία του 90 και για μία οκταετία συνεχίζοντας την οικογενειακή του παράδοση, διετέλεσε Αντιδήμαρχος και Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου στην ιδιαίτερη του πατρίδα την Κύμη Ευβοίας.

ΞΗΡΟΥΧΑΚΗΣ ΠΑΥΛΟΣ Από Σφακιά Κρήτης

Μετά την αποφοίτηση του από την Αμπέτειο ήρθε στην Αθήνα και φοίτησε στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, απ' όπου απέκτησε το δίπλωμα του Μηχανολόγου Ηλεκτρολόγου Μηχανικού.
Συνέχισε τις σπουδές του στην Ecole Nationale des Techniques Avancées στο Παρίσι όπου ειδικεύτηκε στις Θαλάσσιες Κατασκευές (Genie Maritime). Μετά από αυτό μετέβη στην Αμερική στο MIT, και απέκτησε το δίπλωμα του PhD το 1978. Έκτοτε εργάστηκε σαν πανεπιστημιακός συνεργάτης και καθηγητής, στο MIT, στο NTUA και τέλος στο EPFL.
Σήμερα είναι καθηγητής στις Βιομηχανοποιήσεις (Professor of Manufacturing), στο Πανεπιστήμιο Strathclyde της Γλασκώβης. Ζει στη Λωζάννη με τη γυναίκα του Έλενα και το γιό τους Μιχάλη-Βίκτορα.

ΞΟΥΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ Από Μηλιές Πηλίου

Μετά την Αμπέτειο σπούδασε και απέκτησε τα πτυχία Πολιτικού Μηχανικού από τα Πολυτεχνεία του Καΐρου και το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Ξεκίνησε την επιτυχημένη καριέρα του στην Εταιρεία μελετών και συμβούλων Gibb-Petermuller, στο έργο Τετρακτίς, Austin, έργο της Ελληνικής Αεροπορικής Βιομηχανίας (ΕΑΒ στην Τανάγρα). Στη συνέχεια εργάστηκε στο έργο κατασκευής Σταδίου Ειρήνης & Φιλίας στον Πειραιά με την Εταιρεία ΑΡΧΙΡΟΔΟΝ.
Από το 1986 έως το 2007 εργάζεται σαν ελεύθερος επαγγελματίας και μέτοχος σε κατασκευαστικές εταιρείες με δραστηριότητα σε Δημόσια και ιδιωτικά έργα σε όλη την Ελλάδα, όπως σχολεία, γεωργικές εγκαταστάσεις-ΣΙΛΟ, εργοστάσια, αποθηκευτικοί χώροι (logistics) κλπ. Από το 2007 μέχρι σήμερα είναι Managing Director στην Εταιρεία Terna Contracting WLL στο Bahrain που δραστηριοποιείται σε μεγάλα οικοδομικά έργα, οικιστικά συγκροτήματα και έργα υποδομής.

ΠΑΠΑΔΟΦΡΑΓΚΑΚΗΣ ΜΑΝΩΛΗΣ Από Κρήτη

Γεννημένος στην Αλεξάνδρεια κι απόφοιτος της Αμπετείου, συνέχισε τις σπουδές του στο Παν/μιο του Λονδίνου όπου πήρε Bachelor, Μάστερ και Διδακτορικό στα Ηλεκτρονικά. Εργάστηκε στο Κέντρο Ερευνών της General Electric (GE) στη Νέα Υόρκη όπου σε διάστημα τεσσάρων ετών ορίστηκε σαν Liaison Scientist μεταξύ των εταιρειών R&D και Aerospace & Informatics Systems Divisions της GE. Στην Ελλάδα εργάστηκε για την Hellenic Aerospace Industry (Ε.Α.Β), και στην Intracom σαν Γεν. Δ/ντής υπεύθυνος Τεχνικών εργασιών κι αργότερα σαν Γεν. Δ/ντής στον όμιλο θυγατρικών παραρτημάτων της. Έχει δημοσιεύσει 12 επιστημονικά άρθρα στην International Technical Literature και του έχουν κατοχυρωθεί 4 πατέντες στις Η.Π.Α.

ΠΑΠΠΑΡΗΣ ΜΙΧΑΗΛ Από Ρόδο

Σπούδασε στη Φυσικομαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η επαγγελματική του εμπειρία τα χρόνια που ακολούθησαν, κυρίως σε Τράπεζες και σε διαφορετικούς τομείς, σε καταξιωμένες πάντοτε θέσεις, υπήρξε αξιοθαύμαστη: όπως στις: Επενδυτική Τράπεζα Ελλάδος, Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου, Marmaras Navigation, ASPIS BANK, HSBC BANK, UNITED GULF BANK, ARAB HELLENIC BANK, BANQUE FRANCAISE DU CREDITINTERNATIONAL, ABNAMRO, CHARLES FULTON &CO. SAVAGE & HEATH CO., Εθνική Τράπεζα Ελλάδος, σαν Διευθύνων Σύμβουλος, Οικονομικός Δ/ντής, Γενικός Δ/ντής, Δ/ντής Διαχείρισης Διαθέσιμων & Συναλλάγματος, Δ/ντής Διαπραγματευτών Χρήματος, Δ/ντής Χρηματιστηριακών εργασιών και άλλα. Από το 2013 μέχρι και σήμερα, διατελεί Οικ/κός Σύμβουλος της Επιτροπής Επενδύσεων της ALPHA TRUST. Είναι παντρεμένος κι έχει ένα γιό.

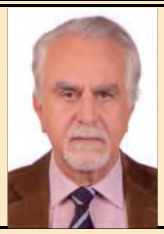

ΠΕΤΡΙΔΗΣ ΑΓΑΠΙΟΣ (ΑΓΗΣ) Από Κύπρο

Γιατρός – Παιδοχειρουργός, Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Αθηνών, Τακτικός Καθηγητής Χειρουργικής. Τώρα πλέον Ομότιμος Καθηγητής. Διευθυντής Παιδοχειρουργικών τμημάτων (Απολλώνειον, Ιατρικό Κέντρο, Ευρωκλινική Παίδων, Ιασώ Παίδων). Ζει στην Αθήνα . Παντρεμένος με την Φούλα, έχουν μία κόρη και ένα γιό και τρία εγγόνια.

ΠΟΛΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Από Κωνσταντινούπολη

Σπούδασε Αρχιτέκτονας-Μηχανικός στο Αΐν Σαμς Καΐρου. Παντρεμένος με την Αικ. Λεγάτου, έχει δύο αξιέπαινα παιδιά. Υπήρξε Σύμβουλος σε πολλά Ελληνικά Σωματεία και στην Ελληνική Κοινότητα Καΐρου επί σειρά ετών: Σύμβουλος στον Ναυτικό Όμιλο Καΐρου, ιδρυτικό μέλος της Φοιτητικής Νεολαίας Καΐρου, 40 χρόνια στον Σύλλογο Αποφοίτων όπου διετέλεσε και Γενικός Γραμματέας. Επίσης επί 36 χρόνια στο Ελληνικό Κέντρο Καΐρου, ως Αντιπρόεδρος μια διετία και 23 έτη ως Πρόεδρος μέχρι το 2015 όπου δεν ξανάβαλε υποψηφιότητα, ελευθερώνοντας τον δρόμο στους νεότερους. Το 1979 εκλέγεται Κοινοτικός Επίτροπος της Ε.Κ.Κ., διετέλεσε επί σειρά ετών Γενικός Γραμματέας και τα τελευταία δύο έτη ως 1^{ος} Αντιπρόεδρος.
Επαγγελματικά ανακαίνισε και επισκεύασε αφιλοκερδώς πολλές Εκκλησίες στο Κάιρο, αναστήλωσε την Εκκλησία Μεταμόρφωσης του Σωτήρος στο Πορτ-Σαϊντ και τιμήθηκε με τον Σταυρό του Αγ. Μάρκου 1^{ης} τάξεως, αναπαλαίωσε την Εκκλησία του Αγ. Νικολάου και το παρεκκλήσι του Αγ. Νεκταρίου στο Κάιρο, του Αγ. Σπυρίδωνα στο Χελουάν και των Αγ, Αναργύρων στη Σούμπρα, πράξεις για τις οποίες τιμήθηκε με το οφίκιο του Άρχοντα των Εκκλησιών. Χόμπι του, η συγγραφή καλής πρόθεσης σατυρικών ποιημάτων.

ΠΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Από Κω

Αποφοίτησε από το Πρακτικό της Αμπετείου Σχολής το 1966 και στη συνέχεια ήλθε στην Αθήνα, όπου εισήλθε στο Μαθηματικό της Φυσικομαθηματικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Παράλληλα εργαζόταν για να μπορέσει να σπουδάσει. Τελειώνοντας τη Σχολή εργάστηκε στον ιδιωτικό τομέα μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε. Είναι παντρεμένος και ζει μόνιμα στην Αθήνα.

ΡΩΣΣΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Από Κύπρο

Γεννήθηκε στις 18/12/1948. Φοίτησε στην Ξενάκειο Σχολή, μέχρι την 4η Δημοτικού και στη συνέχεια στην Αμπέτειο. Μετά την αποφοίτησή του (Πρακτικό) το 1966, εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αθήνα, όπου σπούδασε οικονομικά στην Α.Σ.Ο.Ε.Ε. Εργάστηκε και διέπρεψε στη θέση του διευθυντή οικονομικών σε αεροπορικές εταιρείες. Το 1998 συνταξιοδοτήθηκε και ασχολήθηκε αποκλειστικά με το μεγάλο του πάθος, τη Φωτογραφία. Άρθρα του, φωτογραφίες του και παρουσιάσεις, έχουν δημοσιευτεί σε πολλά περιοδικά. Έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές και ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό σε 20 χώρες. . Έχει εκδώσει μια σειρά βιβλίων (15) από τον εκδοτικό οίκο BLURB στις ΗΠΑ. Φωτογραφικά Λευκώματα, μυθιστορήματα κλπ. Τέλος, στο ημερολόγιο τοίχου 2000 του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου, που διανέμεται σε όλες τις Δημόσιες Ελληνικές Υπηρεσίες ανά τον κόσμο, σε 150.000 αντίτυπα, αφιερωμένο στα πουλιά της Ελλάδας, το εξώφυλλο και οι περισσότερες φωτογραφίες (14) είναι δικές του. Έχει βραβευτεί σε πολλούς Πανελλήνιους φωτογραφικούς διαγωνισμούς και έλαβε πλέον των 150 διακρίσεων σε παγκόσμιους φωτογραφικούς διαγωνισμούς, πρώτο βραβείο με θέμα «Αθλητικό Ρεπορτάζ» του Ευρωπαϊκού διαγωνισμού ρεπορτάζ της εταιρείας FUJI, Χρυσό Μετάλλιο σε παγκόσμιο διαγωνισμό στη Φινλανδία, Χρυσό Μετάλλιο σε παγκόσμιο διαγωνισμό στη Ρουμανία κλπ.– και ήταν ένας από τους 4 Έλληνες φωτογράφους (2ος) που βραβεύτηκε στον παγκόσμιο φωτογραφικό διαγωνισμό για την Πολιτιστική και Φυσική κληρονομιά του πλανήτη μας, της Unesco το 1999. Η Διεθνής Ομοσπονδία της Φωτογραφικής Τέχνης (FIAP) του έχει απονείμει τον τίτλο ARTIST (AFIAP) και EXCELLENCE (EFIAP), σε αναγνώριση και επιβράβευση του έργου του. Για τον ίδιο λόγο ο Διεθνής Οργανισμός "Image sans Frontiere" του έχει απονείμει τον τίτλο EXPOSANT DISTINGUE (EDISF). Από το 2010 ασχολείται με την εναλλακτική ζωγραφική και το Μάη 2015 οργάνωσε σαν επιμελητής και συμμετείχε στην

ομαδική έκθεση έργων ζωγραφικής, Ελλήνων Αιγυπτιωτών ζωγράφων, στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Μαχμούντ Μουχτάρ στο Κάιρο. Την έκθεση διοργάνωσε το Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο Καΐρου, με το Αιγυπτιακό Υπουργείο Πολιτισμού και την Ελληνική Κοινότητα, υπό την Αιγίδα της Ελληνικής Πρεσβείας.
Έχει αποκτήσει μια κόρη, ένα γιο και δύο εγγονούς.
Λεπτομέρειες για το καλλιτεχνικό έργο του Γιώργου Ρωσσίδη, μπορείτε να δείτε στην προσωπική του ιστοσελίδα: www.photohellas.com

ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Από Κωνσταντινούπολη

Στεφανίδης Κωνσταντίνος του Γεωργίου και της Μαρίας. Μετά την αποφοίτησή του από την Αμπέτειο, σπούδασε Πολιτικός Μηχανικός στο Ε.Μ.Π. Αθηνών. Ασχολήθηκε με γεωτεχνικές μελέτες, καθώς και με έρευνες και μελέτες θεμελιώσεων γεφυρών, φραγμάτων, οδών, διυλιστηρίων, βιολογικών καθαρισμών, μεγάλων κτιρίων και άλλων τεχνικών έργων . Επίσης ασχολήθηκε με στατικές μελέτες γεφυρών και έργων αντιστήριξης, υδραυλικές μελέτες και έλεγχο μελετών. Συνταξιοδοτήθηκε το 2012.

ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Από Κάρυστο Ευβοίας

Σπούδασε Ιατρική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Εργάζεται στο Νοσοκομείο Θώρακος Αθηνών και στο Γενικό Νοσοκομείο Διδυμοτείχου. Ειδικεύεται στην Γενική Χειρουργική στο νοσοκομείο Παμμακάριστος και από το 1980 προσφέρει τις υπηρεσίες του στο νοσοκομείο Άγιος Σάββας. Το 1985 έως 1986 μεταβαίνει στο Λονδίνο για μετεκπαίδευση στο Royal Marsden Hospital of London. Επιστρέφοντας, παραμένει στον Άγιο Σάββα μέχρι το 2010 απ' όπου και συνταξιοδοτείται με τη θέση του Διευθυντή Κλινικής.

ΦΡΟΝΙΣΤΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Από Ικαρία

Γεννήθηκε στο Κάιρο. Μετά την αποφοίτησή του από το Πρακτικό τμήμα της Αμπετείου, συνέχισε τις σπουδές του στην Πολυτεχνική Σχολή του Πανεπιστημίου του Καΐρου (Bachelor in Engineering), στο Columbia University στη Νέα Υόρκη, (Master of Science in Computer Sciences) και Stanford University στο Σαν Φρανσίσκο (PhD in Management Sciences).
Η επαγγελματική του καριέρα ξεκίνησε στην Αμερική στην AT & T το 1981 και στη συνέχεια στις θυγατρικές της Bell Telephone Laboratories, Bell Labs Strategic Decision Planning και σαν Πρόεδρος της Advanced Decision Support Systems.Το 1993 επιστρέφει στην Ελλάδα και αναλαμβάνει ως Διευθύνων Σύμβουλος την Stet Hellas Telecommunications. Το 2003 ιδρύει στην Αθήνα μαζί με συνεργάτες του την 7L Capital Partners, εταιρεία μετοχικού κεφαλαίου με επενδύσεις στη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Έχει μια κόρη, τη Φοίβη που απέκτησε από το γάμο του με τη Δανάη.

ΨΗΡΟΥΚΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Σπούδασε Ηλεκτρολόγος Μηχανολόγος Μηχανικός και ασχολήθηκε με επιτυχία κυρίως στον κατασκευαστικό τομέα. Ένα κομμάτι του έργου του «Μετρό Αθηνών» φέρνει την υπογραφή του.